

Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”

Str. Gh. Lazăr Nr. 1 – 3
Sibiu 550165
Tel:(+40) 269 212 896
Fax:(+40) 269 215 352
cnglazar@gmail.com
www.cngl.eu

<http://cdicngl.pcinfosibiu.ro/>

Referenți:

prof. dr. Gabriel Octavian Negrea – director
prof. Gabriela Săndulescu – director adjunct
prof. Daniela Săcelean – coordonator proiecte
și programe educative școlare și extrașcolare

Echipa de redacție:

Redactor-șef:

Cristiana Damian, clasa a VI-a B

Redactor-șef adjunct:

Natalia Voic, clasa a VI-a B

Larisa Radu, clasa a VI-a B

Redactor de rubrică:

Fabian Bratu-Sonea, clasa a VIII-a A

Mara Mirișan, clasa a XI E

Karina Isabella Hunyadi, clasa a XI E

Răzvan Ghiuri, clasa a XI E

Prelucrare imagini:

Fabian Bratu-Sonea, clasa a VIII-a A

Ilustrator copertă:

prof. Raluca Filip

Coordonatori:

prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi

prof. dr. Anamaria Coroian

Lector de revistă

prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi

Caseta tehnică:

Laborant Monica Marin

Contabil Simona Solescu

Tiparul executat la Tipografia Bibliotecii Județene ASTRA Sibiu sub redacția Editurii Armanis

ISSN 2068-4258

*Laboratorul de idei.
Revista elevilor de gimnaziu din Colegiul
Național „Gheorghe Lazăr”*

Nr. 22/2022

Editura Armanis
Sibiu

ISSN 2068-4258

Cuprins

Cuvânt înainte

SECȚIUNEA ATELIER DE LECTURĂ ȘI SCRIERE CREATIVĂ

(Coordonatori secțiune: prof. dr. Marcela Ciobănuț, prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi, prof. dr. Anamaria Coroian)

<i>Impresii de la Concursul Național Transcurricular de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”</i>	8
<i>Teatrul în educație. Să „dovedim” că am înțeles</i>	11
<i>Pagina lirică</i>	12
<i>Cărțile copilăriei – file de jurnal</i>	18
<i>Lecturiada elevilor, 2021</i>	22
<i>Născocitorul din praf de stele</i>	24
<i>Recomandă cititorilor</i>	
- <i>8 povestiri pe Calea Moșilor</i>	30
- <i>Micul Prinț</i>	32
<i>Din tainele naturii</i>	34
<i>Școlar în pandemie</i>	38
<i>Unde fugim de-acasă?</i>	47
<i>Întâlniri pe drumul lecturii... cu Ambasadorii Lecturiadei</i>	48
<i>Creații în oglindă. Acasă</i>	52

SECȚIUNEA ARTE

(Coordonatori secțiune: prof. Raluca Filip, prof. Gabriela Gagiu)

<i>Arte plastice. Pictură și grafică</i>	60
<i>Ziua Culturii Naționale</i>	64
<i>Muzica... în viața noastră</i>	66

SECȚIUNEA PROIECTE INTERNAȚIONALE

(Coordonatori secțiune: prof. Victoria Șerban, prof. Alexandra Bega)

<i>European Day of Languages (26 Sept 2021) la CNGL Sibiu</i>	72
<i>Generația eTwinning</i>	74

SECȚIUNEA ȘTIINȚE

(Coordonatori secțiune: prof. Ana Marinescu, prof. Delia Bonea, prof. Cătălin Dumitru)

Curiozități și superlative geografice. Să descoperim America de Sud _____	78
Tabăra de Fizică. Cisnădioara, 2021 _____	81
Pagina de istorie. Mari navigatori. Portughezii _____	84

SECȚIUNEA CONCURSURI ȘI PROIECTE EDUCAȚIONALE

(Coordonatori secțiune: prof. Monica Oancea, prof. Anca Munteanu, psiholog școlar prof. Cristina Enescu, prof. Victoria Șerban, bibliotecar Marinela Rusu, prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi, prof. Steliana Mărginean, prof. Ramona Szasz, prof. Irina Filip, prof. Arina Badiu, prof. dr. Marcela Ciobănuș, prof. dr. Anamaria Coroian, prof. Daniela Danka – Școala Gimnazială Roșia, prof. Claudia Fugaru, prof. Mihaela Mailat, prof. Melina Popa, prof. Raluca Filip)

Mesaj către viitorii liceeni. Cum ne petrecem timpul liber? _____	88
Despre îngeri _____	90
Pagina psihologului: Cele trei diferențe esențiale: Homeschool, Unschooling și Școala online _____	92
MERRY CHRISTMAS! _____	94
Călător prin metropolele europene _____	95
Drumul de la joacă la performanță _____	96
Interviu. „Memories of my boyhood” _____	98
Hobby-ul meu _____	99
Matematica distractivă. Poveste călătorească _____	100
Weihnachten... _____	104
Oameni și timpuri. Despre modă și stiluri de viață _____	107
Bucuria de a fi român _____	108
Winter Magic! _____	110
Cartea mea pentru tine. Proiect sub egida Lecturiada elevilor 2021 _____	112
Șah... minut cu minut. „CUPA PRIMĂVERII”, Sibiu, 2021 _____	116
Cum protejăm planeta? _____	118
Lapbook – Un unives într-o ...CARTE _____	120
Good bye! Auf Wiedersehen! Au revoir! La revedere!... gimnaziu _____	122
Rugăciunea – Floarea Dorului de Dumnezeu, a martirului Șofronie _____	124
Introducere în cercetarea documentară – Călătorie prin Univers _____	126
Literatura înseamnă viață. Interviu _____	132
Proiecte CDI, 2021 _____	134

CUVÂNT ÎNAINTE,

Dorința și curiozitatea elevilor școlii noastre de a descoperi lucruri noi și interesante, în acord cu profesionalismul, seriozitatea și dăruirea cadrelor didactice, fac din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu o școală respectabilă, care își merită prestigiul câștigat în rândul instituțiilor de învățământ de elită. Pentru că școala este locul potrivit unde, cu mult talent și răbdare, profesorul modelează tinerele valori care i-au fost încredințate, transmitem colegilor implicați în actul educațional și, în mod special, celor care în timpul liber se angajează în activități cu caracter extrașcolar, cele mai bune gânduri. Ne dorim să aibă și în continuare energia necesară pentru a realiza noi proiecte, la fel de frumoase!

Cu prilejul lansării revistei „Laboratorul de idei” a Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, cu numărul 22, conducerea unității apreciază munca și efortul depus de elevii și cadrele didactice implicate în elaborarea materialelor care au fost publicate în acest număr. Remarcăm în mod deosebit activitatea elevilor din clasele de gimnaziu, care sub îndrumarea cadrelor didactice au elaborat materialele atractive ce se regăsesc în paginile revistei.

Pe aceasta cale, aducem mulțumiri elevilor și cadrelor didactice implicate în acest proiect și ne dorim ca în continuare să avem parte de multe alte apariții interesante ale revistei școlii noastre.

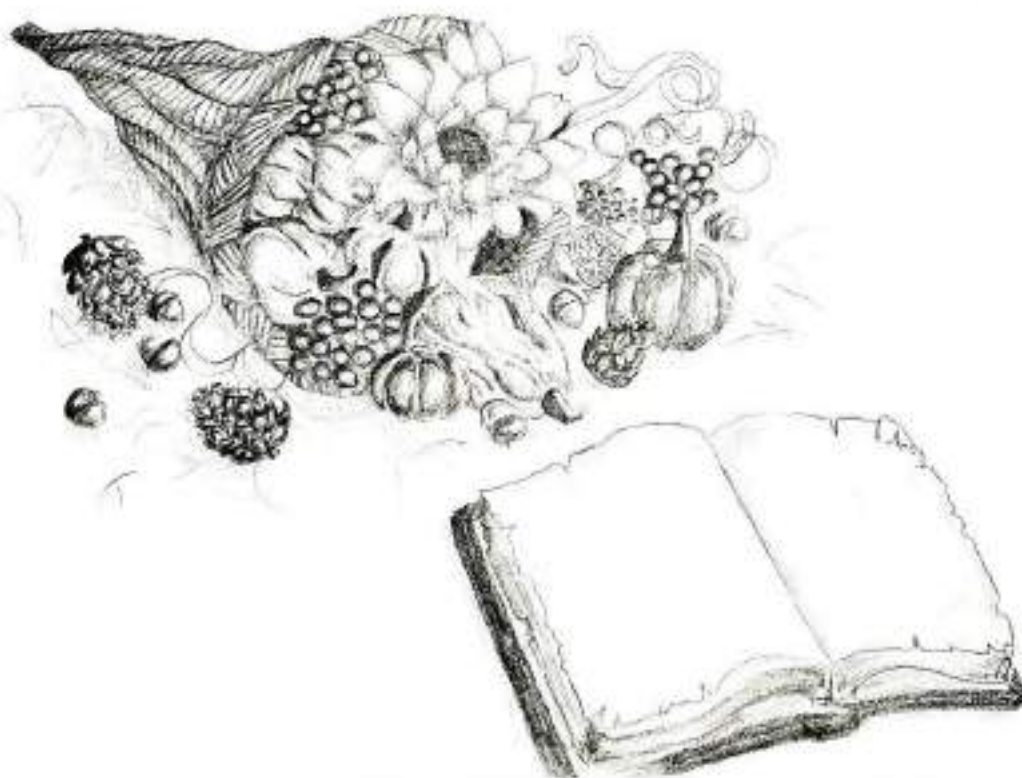
Director,
prof. dr. Gabriel Octavian Negrea

Director adjunct,
prof. Gabriela Săndulescu

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Atelier de lectură și scriere creativă

Grafică: Alexia Cioban

Impresii

de la Concursul Național Transcurricular de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”

Coordonator: prof. dr. Marcela Ciobănuț

În perioada 3-4 iunie 2021 am avut ocazia să participăm la Concursul Național Transcurricular de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”, organizat de Colegiul Național „Costache Negruzzi” din Iași, în regim on-line.

Echipajul Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” a fost format din elevii: Caminschi Sebastian, Ciobănuț Alexia, Fărcașiu Sebastian, Oncioiu Anisia, Teleșpan Andreea, Teleșpan Claudia, Țiplic Andrei și Țiplic Paul.

Lucrarea noastră, **„Metamorfoze – un pictoroman colectiv”** a obținut Premiul I, aceasta fiind un microvolum realizat de câțiva dintre elevii claselor a VI-a și transpus în aplicația Heyzine de colegul nostru, Sebastian Caminschi:

<https://heyzine.com/flipbook/5ae589e021.html>

Pentru acest proiect am reprodus o serie de picturi sub forma unor fotografii personale, și am preluat rolul personajului din pictura aleasă de noi. Dincolo de acest exercițiu de lectură a imaginii, am realizat și o povestire inspirată de tabloul ales. Sursele noastre de inspirație au fost și câteva cărți pe care le recomandăm iubitorilor de frumos:

- ✓ **„Mustața lui Dali și alte culori”** de Felix Aftene și Lucian Dan Teodorovici (Editura Polirom);
- ✓ **„Luchian: ochii, sufletul, mâna”** de Veronica D. Niculescu, (Editura Polirom);
- ✓ **„Fata cu cerceș de perle”** de Tracy Chevalier (Editura Polirom);
- ✓ **„Arta ca terapie”** de Alain de Botton și John Armstrong (Editura Vellant).

prof. dr. Marcela Ciobănuț

Claudine, Marcel Dyf

✦ Vă mărturisesc că momentul alegerii picturii a fost unul dintre cele mai dificile. Am avut nevoie de ajutorul părinților, fiindcă nu mă puteam decide ce tablou să reproduc. Până la urmă m-a atras un portret pictat de Marcel Dyf pentru soția acestuia. M-au fascinat eleganța și îndemânarea cu care Claudine, cea ilustrată în tablou, reușea să pozeze perfect, așa că am decis să reinterpretez acest tablou. Cu toate că a fost dificil, m-am distrat și a fost o experiență frumoasă.

(Alexia Ciobănuț, clasa a VII-a A)

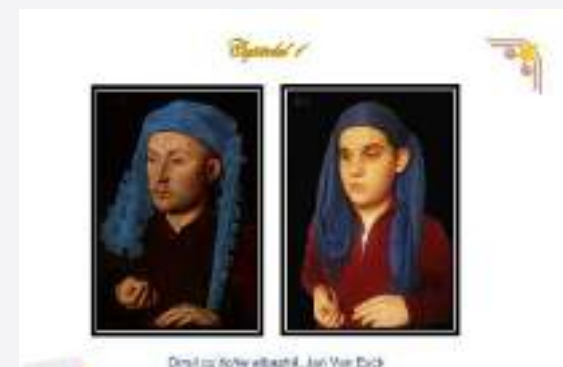
Boy with Balalaika, Nikolay Bogdanov-Belsky

✦ Când am primit la școală tema reproducerii unui tablou, mi s-a părut o super provocare, și am început să mă uit peste picturile trimise de doamna profesoară pentru inspirație. M-am oprit direct la pictura lui Nikolay Bogdanov-Belsky - „Boy with Balalaika”. Am știut din prima clipă că mi se potrivește perfect, că acel băiețel aș putea fi eu, cu mandolina primită de la tatăl meu. Am simțit că în spatele tabloului se află o poveste în care mă regăsesc.

(Sebastian Fărcașiu, clasa a VII-a B)

✦ Provocarea dată de această temă a fost una inedită, care a fost un mare câștig pentru noi, prin exersarea imaginației și a creativității, ducând totodată la îmbogățirea culturii fiecăruia.

(Sebastian Caminschi, clasa a VII-a B)

Devil on the Cross, Jan Van Eyck

✦ Acest proiect a necesitat multă imaginație, creativitate, a trebuit să pun suflet în el. Nu am muncit doar eu, ci toți membrii familiei. Prin acest proiect doamna profesoară a izbutit să creeze un lucru superb: Triunghiul de Aur, profesor-elev-părinte. Așa a apărut povestea „Cititorul și Iazul Fermecat”.

(Andrei Țiplic, clasa a VII-a A)

Trebuie să recunosc că a fost destul de interesant să încerc să recreez starea transmisă de pictură. Pentru a transmite ceva, trebuie mai întâi să simți tu, să rezonezi cu imaginea, să o înțelegi, iar asta a fost partea mea preferată.

Ultimul pas: povestea. Credeam că după ce găsesc tabloul potrivit, ideea pentru compunere va veni de la sine, dar nu a fost așa. Pictura îmi crea doar o stare, iar eu trebuia să preiau starea aceea și să o înșir într-un text. Am început să pun pe o hârtie tot ce îmi trecea prin minte când vedeam tabloul. Văzând totul finalizat, tot ce am putut să fac a fost să zâmbesc. Era gata, totul exact cum voiam.

(Anisia Oncioiu, clasa a VII-a A)

Cititorul, Ferdinand Heilbrunn

Portrait of a Girl, Nicolas Dürer

✦ Mereu am considerat arta, în special pictura, plină de posibilități. De aceea, acest proiect m-a entuziasmat. Chiar din prima zi am început să caut un tablou potrivit pentru mine. Nu reușeam să mă identific în niciun tablou dintre cele recomandate. Am hotărât să „vânez” propriul portret în alte opere de artă. În concluzie, proiectul „Metamorfoze: un picto-roman” a fost pentru mine o experiență minunată, în care am învățat mai multe despre tablouri și pictori celebri. Consider îmbinarea celor două arte, literatura și desenul, un mod interesant de a învăța să citești un tablou. Sper că vor mai fi proiecte asemănătoare!

(**Andreea Teleșpan**, clasa a VII-a B)

✦ Deși începuturile au fost anevoioase, proiectul „Metamorfoze: un picto-roman” va rămâne mereu în sufletul meu prin oportunitatea descoperirii creației lui Nicolae Tonitza, a detaliilor unei generații greu încercate de război. Am descoperit că fiecare tablou spune o poveste. De fiecare dată când voi vedea un tablou voi încerca să-mi imaginez propria perspectivă despre personaje. Avem nevoie de mai multe astfel de proiecte creative!

(**Claudia Teleșpan**, clasa a VII-a B)

✦ Am profitat de tehnicile secolului nostru și am făcut o călătorie în timp cu ajutorul Photoshopului pentru decorul de fundal. După ce am terminat modificările, m-am declarat mulțumit de această metamorfoză, și parcă au început să-mi apară ideile pentru povestea din spatele acestui tablou: Dorința Cititorului.

(**Paul Țiplic**, clasa a VII-a A)

Imagini din cadrul concursului (on-line)
– un spațiu de confluență pentru limbajele artistice –

În permanență, prin tot ceea ce facem și prin toate interacțiunile sociale suntem puși să „dovedim” câte ceva. Cu toate acestea, într-o zi geroasă, de vineri, noi, cei mai mici dintre lăzăriști, ne-am propus un singur lucru: să dovedim că ne place frumosul, și nimic mai mult. De aceea, am plecat la teatru: „Dovedește” (o poveste virală), de Lucie Vérot, o piesă mai deosebită, adecvată contextului actual al pandemiei, dar care, sub masca unui virus, ilustrează, de fapt, puterea de manipulare a mijloacelor media, capacitatea de influență pe care o are o știre din mediul virtual și, de ce nu, influența pe care „cuvântul colportat” îl are asupra noastră. Ajungem să trăim într-o lume a zvonului, o ilustrare magistrală „a societății transparente” de care amintea Gianni Vattimo (prof. Anamaria Coroian).

Teatrul în educație Să „dovedim” că am înțeles!

Ce am descoperit eu la piesa de teatru „Dovedește”

Doi tineri, Theo și Celia s-au îmbolnăvit în aceeași perioadă în care epidemia Zika se răspândea în Brazilia. Din cauza lipsei de ocupație, aceștia născocesc o teorie. Ei cred că profesoara Albanne, o doamnă ciudată, cu fața palidă și cearcăne verzi, care nu vorbește cu nimeni, a creat un virus și l-a testat folosindu-se de ei.

Cei doi au găsit multe „dovezi” pe care apoi le-au afișat pe o pagină anonimă de Instagram. Copiii au început să le fie mai frică de ea, iar părinții s-au revoltat și au cerut ca aceasta să fie concediată. Șefa clasei le spune copiilor tot adevărul: doamna Albanne nu a creat niciun virus, ci e în depresie.

Toate lucrurile aflate/descoperite de ei nu fuseseră adevărate. Chiar și după ce adevărul a fost spus, oamenii au continuat să o acuze. Doamna Albanne nu a mai fost văzută din acea zi.

Concluzia pe care am tras-o este că, înainte să afirmăm ceva despre o persoană, trebuie să fim siguri că acesta este adevărul, deoarece putem să o rănim și să îi distrugem imaginea în colectivitate. Mai mult, manipularea și știrile false ne pot copleși viața.

Carina Pereanu, clasa a V-a B

<https://dexonline.net/definitie>

CINSTE

onoare, probitate, integritate

(Merit moral sau social care atrage după sine nume bun, prestigiu)

ADEVĂR

realitate, obiectivitate, veridicitate

(Concordanță desăvârșită, confirmată de practică, între percepțiile noastre și realitate)

MINCIUNĂ

neadevăr, iluzie, amăgire,

(Afirmație prin care se denaturează în mod deliberat adevărul)

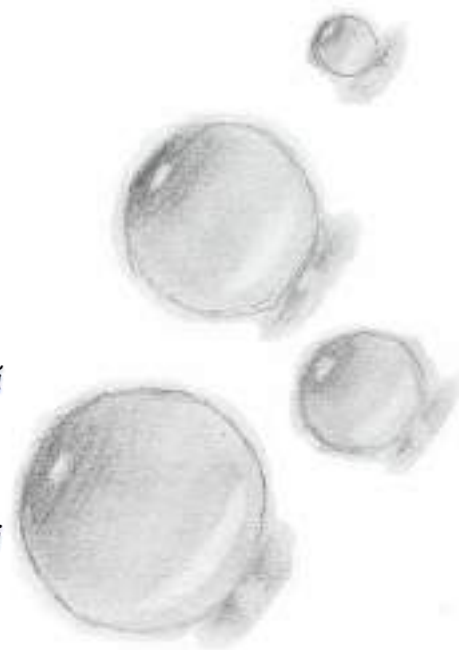

Pagina lirică

Coordonatori:

prof. dr. Anamaria Coroian
prof. dr. Daniela Lorinczi

Marin Sorescu, în creația „Scamatorul”, fundamentează ideea că poetul este un magician care naște sensuri din îmbinări inedite de cuvinte, creează muzicalitate acolo unde ochiul neștiutor vede doar banalități. Tot astfel, cei mai iscusiți și talentați elevi din clasele de gimnaziu au devenit creatori lirici, lăsându-se purtați de propria creativitate. (prof. Anamaria Coroian)

La bunici

Multe amintiri prețioase,
Eu am adunat,
În acele locuri frumoase,
La bunici, la sat.

Aruncat pe niște dealuri
Și de munți ferit,
Se zărește printre ramuri
Satul lor iubit.

Acolo, mă întorc mereu,
La dragii mei bunici.
Când mi-este dor, când mi-este greu
Și vreau să scap de frici.

Îi regăsesc mereu la fel,
Senini și plini de viață,
Ei sunt cel mai bun model
Și multe mă învață!

Mădălina Țimonea, clasa a V-a A

Neașteptata ninsoare

Vântul puternic s-a năpustit
Peste-ntreg ținutul.
Tot orașul era adormit
Și-a înghețat minutul.

Din cer, ca mii de stele mici,
Un batalion de licurici,
În lumina lunii, sclipitori,
Au coborât din mării nori.

Cum ei cădeau, Poc!, se-așternau
Și încet-încet formau
Un strat moale și lucios
Dintr-un material pufos.

Copiii, când au observat
Zăpada colosală,
Repede s-au îmbrăcat
Și au ieșit afară.

A fost o mare veselie-n
Toate zilele de-apoi.
Copiii plini de energie
Au ajuns și pe la noi.

Tudor Giurca, clasa a V-a A

Lumea

Uneori stau și mă gândesc
Oare ce ascunde lumea-n care trăiesc?
Poate palate minunate
Sau cine știe ce păduri frumos colorate.

Pe șapte continente aranjate
Unde trăiesc laolaltă toate
Oameni, animale, plante
Fiecare cu o poveste aparte.

Și castele întortocheate
Ale vreunui rege din vremuri demult uitate
Cu fapte mult lăudate,
Precum faptele zeilor de apreciate.

Însă mai am multe de spus
Dar, mai revin, pe parcurs
Cu alte lucruri, noi și interesante
Care sunt de-a dreptul fascinante

Care mai apar prin lumea noastră
Extraordinară
Foarte specială, fără îndoială.
Și cam atât am avut de spus
În câteva momente am terminat de compus.

Larisa Gal, clasa a VIII-a B

Ghiozdanul încărcat

Jur că-n ultimele zile,
În drumul meu spre școală
Simt vreo douăzeci de „kile”
Pe coloana vertebrală.

Și de fiecare dată,
Când caut un vinovat,
Eu bănuiesc pe dată
Ghiozdanul cel încărcat.

Penare, stilouri, caiete mii
Creioane și multe hârtii
Sunt lucruri cărate mereu
De marele ghiozdan al meu.

Cum am plecat și eu de acasă,
După o ușoară masă,
Cum începe-a se văita
Și ghiozdanul, în fața mea.

Și se plânge și tot plânge
Că un creion îl străpunge
Sau că astăzi într-o manieră
L-a jignit chiar o radieră.

Ca să mă facă să înțeleg
Ce durere are,
După ce în spate-l leg
Începe să mă doboare.

Greutatea sa cea mare,
Doborându-mă așa,
De acum și înainte
Eu voi remedia.

Voi lăsa un caiet la școală,
Voi lăsa și un stilou,
Orice să scap de această „boală”
Ca să n-o mai am din nou.

Tudor Giurca, clasa a V-a A

Grafică: Gabriela Sasu

Clipă ...

doi Oameni (ne plimbam prin parc)
lăsau gândurile să se despartă;
cream lumi, ce ne înconjurau
în zile monotone,
când apusul se arată timid de peste depărtări
și ne ajuta să zâmbim.
simțeam libertatea și povesteam
cum viața se oprește o clipă...

Rândunele...

Era liniște
Și rândunele
Brusc apar
Pe cerul meu

Sunt doar ele
Și raze blânde
De primăvară
Cu parfum

Privesc afară
Pe fereastră
Și văd că ninge
Cu bomboane

Ceru-i lin
Și codrii jilavi
În iarna cruntă
Printre pini

Și visez
Visez la lume
Către stele,
Către dor

Către tot
Ce-a fost odată
Și vor fi
Când am să mor.

Ceață

Plec din lumea asta mare
Și potesc, plutesc, plutesc
În infinitul văzduhului
Unde nori se contopesc

Și e cald
E cald, e cald
Căci căldura plutește unde-i dragoste
Și suflet

Iar vara e dulce cu arome pufoase
Și sunt roz, și verzi, și albe!
Giganți de înghețată rece
Printre crăpăturile ființei mele

Plutesc acolo, printre ele...
Sunt doar magie, magie și magie!
Dar cât mi-aș dori să le pot atinge
Energia cea nestinsă...e mereu lumină...

Aștept noaptea
E prea rece?
Și brusc e frig, e frig...
E frig

Text:

Maia Loloiu, clasa a VIII-a A

Grafică:

Cezara Răcuciu, clasa a VI-a B

Stele de ieri

Stele apar în beznă
Îmi luminează ochii
Și văd, și clipesc, și sorb
Înfățișarea universului. E ceață.

Rândunica

Într-o zi de primăvară,
Mi-am dorit să ies afară,
Și-a sosit la mine-n curte
O rândunică cu aripi rupte.

M-a rugat așa frumos
Ca să-i fac un adăpost
Eu repede am sărit
Și de cuib m-am îngrijit!

Cuibușorul l-am făcut,
Ouăle în el a pus.
După 20 de zile
Au venit puii pe lume.

Rândunica se trezea
După hrană ea pleca,
Până când îi sătura
Apă din cioc le dădea.

După ce ea îi hrănea,
Rândunica duios cânta
Ei lângă mama stăteau,
Și frumos îmi adormeau.
Multă vreme a trecut,
Până puii au crescut,
Și ei s-au îndepărtat
Și de mama au uitat.

O, sărmana rândunică,
A rămas ea singurică!
A crescut șase pui
Și-a rămas a nimănu!

Natalia Voic, clasa a VI-a B

Grafică:
Cezara Răcuciu, clasa a VI-a B

O adunare neobișnuită

Doi cu doi fac patru
Și-apare un fulg în cadru,
Ninsoarea s-a trezit la viață,
Ca noi, de dimineață.

Unu cu unu fac doi
Copiii vin afară vioi
Să se joace în zăpadă
Și-între ei să se revadă.

Trei cu trei fac șase
Când seara se lăsase,
Toți intrară iute-n casă
Și se puseră la masă.

Cinci cu cinci fac zece
Pe copii nimeni nu-i întrece
Când e vorba de mâncat,
De dansat sau de jucat.

Andrei Mănițiu, clasa a VI-a B

O pisică muzicală

Doi ochi verzi și un botic.
Mai mult n-am ce să mai zic,
Decât c-a mea pisicuță,
Cred eu, e cea mai drăguță.

O codiță legănată
Am văzut eu într-o zi.
Se îndrepta chiar către mine
Oare cin' era? Hai zi!

Era pisicuța mea
Mică, dar draga de ea,
Atunci când omul nu se uită,
Toată ziua la pian cântă.

A cântat și rapsodii...
Și cântece din altă zi...
Câteodată o mai aud
Chiar și de Chopin cântând.

Sper că mă credeți când spun,
(Cuvântul meu vi-l dau din start)
Că mititica pisicuță
Este viitorul Mozart.

Dacă o voi prinde-odată
Cum la pian cântă chiar ea,
Am să îți trimit o poză,
Semnată și numai a ta.

Tudor Giurca, clasa a V-a A

O adunare neobișnuită

Oare ce am găsit noi?
Dacă mă uit printre doi nori,
Unul indigo și unul gri,
Văd cum vine iarna, dragi copii!
Cu atenție ne apropiem,
Nu cumva să o speriem.

Începe să se facă frig
Patru ghețușuri am găsit
Două pentru adulți, două pentru copii.
În scurt timp, șase fulgi de nea apar,
Trei care se joacă în cercuri mari
Și trei care alungă toamna, asta-i clar.

Când iarna a venit,
Opt copii afară au ieșit
Patru se joacă în zăpadă și patru care patinează.
Părinții au ieșit și ei la aer
Și privesc pădurea și dealurile înghețate,
Cu o nostalgie aparte.

Timeea Rusu, clasa a VI-a B

Grafică:

Miruna Popențiu, clasa a V-a A

Citind „Cartea cu Apolodor”,
Eu m-am amuzat ușor,
Cum un pinguin grăsuț
Poate fi așa drăguț!
El avea prieteni mulți,
O plăcere să-i ascuți!
Toți tenori în București,
Nu poți să nu-i îndrăgești!
Dar într-o zi, i-a fost dor,
De frații săi, de chipul lor.
Și a plecat Apolodor,
Și trist, și zâmbitor.
Despre partea preferată,
Vă voi povesti îndată,
Dar vreau mai întâi să știți
Că n-o să vă plictisiți!
În marea sa călătorie,
Apolodor, cu bucurie,
La o fermă a poposit,
Fiind foarte obosit.
La ferma „Taurul Vioi”
A devenit cowboy.
Dar, într-o vineri, un bandit,
Un bețivan neisprăvit,
A apărut la ferma lor:
Tom Salliver, nepăsător.
Când toată lumea s-a ascuns,
La animale a pătruns.
Multe din ele au pierit,
Doar unele s-au mai ferit.
După scandalul provocat,
Într-un butoi el s-a culcat.
Apolodor, cel mai vioi,
A pus capacul la butoi
Și l-a împins până-n oraș
Pe acest vestit ucigaș
Și l-a băgat la închisoare!
A fost o mare sărbătoare!

Și tot așa, zi după zi,
Trecând prin peripeții,
La Polul Sud el a ajuns,
Dar, parcă n-a fost îndeajuns.
Când dorul și l-a alinat
El din nou s-a întristat.
Și-a amintit că a plecat
Și pe prieteni i-a lăsat.
Așa că i s-a făcut dor
Și-a plecat Apolodor,
Înapoi la București
Cu-n sac plin de povești.
Ceea ce am învățat
E să nu te lași purtat
De dor
Ca Apolodor!
Să știi bine ce-ți dorești
Și unde te regăsești.
În această povestire
Cuvintele-s ca niște fire,
Se-mpletesc, se răsucesc
Și în rime ne vorbesc
O poveste inedită
Care merită citită,
Povestea lui Apolodor,
Un pinguin tenor,
Fascinant și plin de dor!

Mădălina Țimonea, clasa a V-a A

Grafică: Gabriela Șpan, clasa a VIII-a B

CĂRȚILE COPILĂRIEI – file de jurnal

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

„1001 de nopți”

Suntem trei surori și de obicei stăm pe același raft, cu excepția serilor în care una dintre noi este luată în mână și citită la ora de culcare. Ne numim „1001 de nopți”, iar eu sunt volumul I.

N-am fost de la început în casa aceasta. Când eram mici, stăteam pe rafturile unei librării și ne uitam pe geam la trecători, până când ne-a cumpărat cineva și ne-a dus acasă la el. Eram frumoase și mândre de noi atunci, pentru că eram plimbate prin mâinile unor oameni care iubeau cărțile, dornici să descopere frumoasele povești ascunse între paginile noastre. Copiii, apoi nepoții „gazdelor” noastre, ne-au răsfoit de-a lungul multor ani.

În ultima vreme, părea că ne-au uitat, deoarece aveau alte preocupări. Stăteam triste în bibliotecă, cu paginile îngălbenite de vreme și întrebându-ne care era rostul nostru în această lume.

Însă, într-o frumoasă zi de toamnă, s-a întâmplat ceva neașteptat. O doamnă însoțită de o fetiță au venit în vechea noastră casă și ne-au ales pe mine și pe surorile noastre, printre alte cărți, pentru a fi duse în casa lor. Fremătam de nerăbdare să cunoaștem noua noastră casă și noii noștri cititori.

Surorile mele erau puțin invidioase pe mine, fiindcă ele au fost citite o singură dată, pe când eu am fost aleasă de șapte ori. Dar ce contează asta? Parcă am reînviat toate și suntem fericite când paginile noastre, deși îngălbenite de vreme, reușesc încă să dezvăluie lumea minunată a poveștilor Șeherezadei.

Ruxandra Neacșu, clasa a VI-a A

*Copilăria? Vârsta de aur a omului, călătoria spre miezul lucrurilor din sufletul omului, tărâm al reveriei și al inocenței, basmul existenței noastre liturgice, pedagogia vieții...
Copilăria? Jurnalul intim al călătoriei în necunoscut, clipa noastră scurtă de grație și de candoare...*

A fost odată, pe când oamenii aveau doar „telefonul fără fir” al poveștilor...

Este de ajuns să crezi și orice este posibil

Razele soarelui nu cuprindeau toată librăria, ci doar partea dinspre vitrină. Fiecare rând de cărți era vopsit într-o culoare diferită, plăcută la vedere. Librăria nu era aglomerată la acea oră, eram doar eu și încă două persoane.

Căutând cărțile de pe lista trimisă de doamna dirigintă, m-am rătăcit prin marea de cărți. Aș fi putut să rog pe cineva să mă ajute să găsesc cărțile, dar atunci nu aș mai fi văzut mulțimea de cărți, frumos așezate pe rafturi și pe care nu le cunoșteam. Hoinărind printre rafturi, am descoperit un raion mai retras, ascuns, probabil descoperit doar de persoanele care au toată ziua la dispoziție să exploreze acest univers, cu un număr uriaș de lumi diferite, create cu ajutorul imaginației.

Întrucât nu am găsit nicio carte de pe listă acolo, am decis să mă întorc mai târziu la acest raion, unde am descoperit niște titluri foarte interesante. Dar, chiar în acel moment, am auzit o voce subțire, suavă, șoptind:

- A venit! E aici!

M-am uitat în jur cu mare atenție, chiar și pe tavan, dar nu era nicio persoană în apropiere pe care să o fi putut auzi șoptind.

- Nu vei auzi persoana care a șoptit, deoarece vocea nu îi aparține unei persoane. Tu o auzi pentru că iubești literatura și crezi în existența personajelor, crezi că acestea trăiesc în lumea imaginației, și ai perfectă dreptate, spuse de data aceasta o voce groasă, dar blândă și liniștitoare.

- Așa este, dar de unde știi? Cine ești? Sau, mai degrabă, ce ești? întreb eu confuză, dar și entuziasmată, pentru că aveam o presimțire care urma să-mi fie confirmată.

- Sunt chiar aici, în dreapta ta, pe măsuta de lemn.

Pe măsută era așezată o carte subțire, albă, cu titlul „Roua și Bruma“, scrisă de Romulus Rusan. Așa se explica vocea groasă a acesteia. Înainte să mai spună ceva, o mulțime de cărți au șoptit la unison:

- Haideți să îi arătăm secretul!

- Un alt secret? am întrebat uimită.

Brusc, podeaua a dispărut și am căzut în gol. Am aterizat pe un covor foarte pufoș, care m-a prins și m-a dus în zbor la minunatul palat care se vedea în depărtare. Am numărat patruzeci de turnulețe, toate din cristal, la fel ca palatul. În jurul acestuia se întindea un câmp cu trandafiri, crini, gladiole, lalele, zambile și multe alte flori care îmi făceau cu mâna, dansând fericite, în timp ce aterizam pe drumul pavat cu cărămizi din aur.

- Draga mea! Vino repede, balul este pe cale să înceapă! Spuse o femeie foarte frumoasă care ieșise în grabă din castel pentru a mă întâmpina. Ce nepoliticoasă sunt! Am uitat să mă prezint! Eu sunt Zâna cea Bună. Vino cu mine, o să te pregătesc pentru bal!

- Eu mă numesc Sara, am spus.

- Știi cine ești, am auzit multe despre tine. Toate prințesele și prinții pe care îi vei întâlni la bal sunt din poveștile pe care le-ai citit.

- Voi întâlni personaje din cărți? am întrebat, ciupindu-mă pentru a mă asigura că nu visez.

- Desigur, draga mea, nu ți-a spus vreuna dintre cărți?

- Nu, mi-au spus doar că îmi vor arăta un secret.

Am ajuns într-o încăpere uriașă, minunată. Era camera unei prințese. Zâna își scoase bagheta, spuse câteva cuvinte, iar apoi, privind spre oglinda din fața patului, am văzut că purtam o superbă rochie roz, cu volănașe și cu dantelă de culoarea petuniei. Purtam niște pantofiori argintii, care se potriveau perfect cu rochia. Aveam părul prins într-un coc și o mică floare, albă ca zăpada, pusă după ureche.

Apoi, am coborât în sala de bal, unde le-am întâlnit pe Cenușăreasa, pe Frumoasa Adormită, pe Belle, pe Albă-ca-Zăpada, pe Agatha din Gavaldon și pe prietena ei cea mai bună, Sophie. De asemenea, i-am întâlnit și pe prințul Tedros, fiul regelui Arthur, pe Făt-Frumos și multe alte personaje.

Pe când soarele aluneca încet la orizont, luând cu el căldura și lumina, balul s-a încheiat. Mi-am luat rămas-bun de la toți, iar Zâna cea Bună și-a folosit magia pentru a mă trimite înapoi acasă.

Mi-a spus să închid ochii, iar când i-am deschis, eram din nou în librărie, iar timpul nu trecuse aici, ci era aceeași oră ca atunci când am plecat. Sau poate că nu am plecat nicăieri, ci mi-am imaginat totul.

Este de ajuns să crezi și orice este posibil!

Sara Frățilă, clasa a VI-a B

Jurnal de lectură

Astăzi am să-ți povestesc ceva ce pare incredibil. Și anume, cum am început să citesc de bună voie. Era o zi obișnuită. Mama a venit în camera mea ca să-mi spună că este timpul să încep să citesc. Evident că nu mi-a convenit, dar a trebuit să ascult, altfel mă alegeam cu o pedeapsă. Nici nu ai fi vrut asta pentru mine, nu?

Și totuși, aveam o problemă. Nicio carte din cele pe care le aveam acasă nu mă interesa. Ce era de făcut? După o jumătate de oră, o prietenă m-a salvat. Mi-a propus seria „Harry Potter”. Le-am comandat on-line. După câteva zile, cărțile au sosit. Primul volum nu a fost cine știe ce, dar începând cu al doilea volum am fost fascinată de universul magiei! Cu adevărat, acțiune! Vrăjitori, magie, șerpi gigantici, poțiuni magice, castele, profesori severi, măhuri zburătoare, baghete, câte și mai câte!

Încet-încet am început să citesc.... Dar ce spun? Să devorez tot mai mult. Pe zi ce trecea, intram tot mai mult în poveste. Nu știu dacă îți vine să crezi, dar am ajuns la faza terminală: nu mai lasam cartea din mână! Când mergeam la masă, o luam cu mine. Când mergeam în oraș, o luam cu mine. Ce-i drept, pe atunci nu aveam telefon și poate că acest lucru a contat mult...

Știi însă ce problemă am avut mai apoi? Nu am mai găsit nicio carte care să îmi placă, nicio carte care să fascineze... Ce puteam face? Am tot căutat.... Am mers mai des la librărie cu speranța că voi găsi ceva să mă aducă înapoi în lumea cărților... Am cumpărat o grămadă de cărți... Când nu mai aveam nicio speranță, am găsit, în sfârșit, ce căutam... „Stăpânul inelelor” – iată o nouă serie de lecturi de care m-am îndrăgostit imediat...

Ce să-ți mai spun? Dragul meu jurnal, e târziu, însă te asigur că îți voi povesti detaliat acțiunea... Acum e târziu, pe mâine!

A ta, Vanessa

Vanessa Cotruș, clasa a VI-a B

Filă de jurnal

Duminică, 25 Iulie 2021

Vara aceasta, pe când eram singur acasă, am avut parte de o aventură cu totul și cu totul unică. Este vorba despre o carte care m-a ținut în tensiune zile la rând. Abia la final i-am aflat taina și m-a făcut să deprind o adevărată pasiune pentru citit. Însă, haide să îți povestesc întâmplarea mai amănunțit.

Această aventură începe într-o zi, când pe raftul de cărți din camera surorii mele, am găsit o carte care mi-a captat atenția. Pe cotorul cărții se putea observa scris cu niște litere ciudate „Casa Secretelor”. Am luat-o rapid de pe raft și am început să o inspectez. Pe copertă se afla o imagine cu o casă imensă plutind pe apă, niște pirați înarmați cu săbii și trei copii speriați încercând să scape de aceștia. Mie mi-au atras atenția două cranii, care apăreau de o parte și de alta a titlului, însă cel mai misterios mi s-a părut ochiul care se uita ținând la mine.

Niciodată nu i-am înțeles pe cei care reușesc să pătrundă în cărți, să se întâlnească cu personajele sau să se pună în pielea acestora... până când am deschis această carte. Cuvintele curgeau unele după altele, îi vedeam pe cei trei copii (Brendon, Eleanor și Cordelia Walker), atunci când a apărut Vrăjitoarea Vântului, când l-au întâlnit pe Will, când și-au văzut părinții morți sau chiar când s-au reîntâlnit cu toții împreună.

Când am terminat cartea, nici nu-mi dădeam seama cât timp petrecusem în cealaltă lume. Credeam că trecuseră luni bune, însă nu era adevărat. Cartea a fost așa de bună, încât în realitate am devorat-o doar în 3 zile.

Mai mult nu îți voi povesti, și nici taina cărții de care ți-am povestit la început nu ți-o voi desluși. Încearcă, citește și descoperă singur!

Ioan Tudor Trif, clasa a VI-a B

Marți, 3 august 2021

Parcă a trecut un secol de când nu ți-am mai împărtășit întâmplările din viața mea, dar astăzi mi s-a întâmplat ceva cu adevărat uluitor. M-am trezit de dimineață, la ora 7 și am pornit spre librăria nouă care s-a deschis acum 2 zile. Eram așa de entuziasmată să văd ce cărți noi au apărut! Deși, sinceră să fiu, toată lumea știe că abia dacă citesc o carte pe lună, dar să lăsăm asta la o parte pentru o vreme, ca să pot continua povestea. Când am intrat în librărie, m-am oprit brusc, uitându-mă la rafturile imense cu felurite cărți. Ochii mei au zărit o carte albastră și mare. Am cumpărat-o și m-am întors acasă la ora nouă.

M-am apucat s-o citesc. Ochii mei alergau printre cuvinte ca vântul și ca gândul. Mă mai împiedicam de câte o virgulă, mai săream peste un punct, mă mai opream la câte o ilustrație colorată asemenea unui papagal stacojiu. Inima îmi bătea nebunește.

Simțeam cum sudoarea curgea pe obrajii mei rozalii, așteptând în suspans ce se va întâmpla în continuare. Era ca și cum, eu stăteam lângă Regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde. Era de parcă puteam s-o ating pe Excalibur, mareața sabie a Regelui Arthur. Era o senzație pe care n-o mai simțisem niciodată până acum, atunci când citeam o carte. Oare chiar îmi plăcea cartea asta? Sau era doar o senzație care avea să dispară imediat ce terminam primul capitol? La întrebările acestea doar eu însămi îmi puteam răspunde. Aceste întrebări și senzații apăreau de la o pagină la alta, devenind tot mai intense. Simțeam cum ochii mei începeau să obosească, dar nu puteam să mă opresc. Așa că nu m-am oprit. Am continuat să citesc până când am terminat-o. Cu toate acestea, în adâncul meu știam că aventura nu s-a încheiat și că o să mai trăiesc aceste sentimente citind și alte cărți. Poate că aceste sentimente vor fi mai puternice la următoarea carte citită. Dar n-am de unde să știu ce se va mai întâmpla, așa că aștept să văd ce îmi rezervă viitorul.

A ta, Miruna

Miruna Boldea, clasa a VI-a A

Joi, 21 octombrie 2021

După ce am scris toate temele, am înșfăcat cu nerăbdare cartea „Școala pentru Bine și Rău” și am început să citesc... Devenise cartea mea preferată. Era una dintre cele mai ingenioase cărți, dragul meu jurnal. Și, crede-mă, nu sunt puține lecturile mele... În primele secunde, cufundată în lectură, eram încă în camera mea... Apoi, încetul cu încetul, sunetele din juru-mi începeau să se estompeze. O vedeam pe Agatha alergând pe un hol lung. Tocmai ce ieșise din Camera de Dichisire. Pe chipul ei am observat un zâmbet larg, plin de fericire. Nu o văzusem niciodată zâmbind așa agale. Ei bine, ție îți spun, dar să nu mai zici cuiva: zâmbise așa, pentru că îi ceruse una dintre profesoarele Școlii pentru Bine... Deci, nu a fost un zâmbet adevărat, ci o grimasă.

M-a frapat că ea începuse să caute pentru prima dată o oglindă, crezând că nimfele se transformaseră în prințese frumoase. Când s-a văzut în oglindă, își dăduse seama că este neschimbată, că este, de fapt, fericită. Ce să-ți spun? Am rămas uimită: conștientiza că frumusețea nu are nicio valoare fără un suflet bun. Bunătatea este frumusețe. Iar ea fusese dintotdeauna frumoasă.

Brusc, mama m-a chemat la masă. Nu puteam să mă desprind de carte. Și totuși, am lăsat cartea, fiindcă tonul mamei devenise grav. Tare greu m-am rupt, pentru a nu știu câta oară, de Lumea Poveștilor. Mi-am promis că voi fi, zilnic, vizitatorul fidel al acestei lumi.

Măine voi reveni. Îți voi povesti, negreșit, continuarea.

Pe curând, Sara

Sara Frățilă, clasa a VI-a B

Jurnalul este cea mai strânsă formă de colaborare cu viața care ți-a fost dată. Este un fel de reverență făcută nu-se-știe-cui, un fel de a arăta că ceea ce ți s-a dat nu-ți este indiferent. Pe de altă parte, faptul că ai primit ceva în necunoștință de cauză poate să devină sursa unui protest infinit.

Gabriel Liiceanu („Ușa interzisă”)

LECTURIADA ELEVILOR – 2021

prof. dr. Marcela Ciobănuț

În fiecare an, în perioada 1- 3 septembrie, câțiva dintre membri Cercului de lectură „Cetatea Lecturii” participă la Concursul Național „Lecturiada elevilor”.

Anul acesta, am pășit pe firul învățării, alături de colegi din întreaga țară, chiar dacă în mare parte întâlnirile au fost în regim de videoconferințe. Am participat atât la ateliere on-line, precum și la activități față-în-față, acestea din urmă fiind concepute de către coordonatorii fiecărui cerc în parte.

Tema de anul acesta, „Școală și școli” a însemnat o adevărată călătorie de-a lungul timpului. În prima zi, am descoperit „Școala de altădată”, pornind de la textul lui Florin Bican, „Pădurea vie” din volumul „Mică istorie a unui secol mare”, coordonat de doamna profesoară Monica Onojescu. A doua zi, ne-am întors în prezent, la „Școala de azi”, iar ultima zi am dedicat-o proiecțiilor noastre în viitor, pentru „Școala viitorului”

De un real succes s-au bucurat atelierelor de scriere creativă susținute de scriitorul Florin Bican, precum și faptul că întâlnirile față-în-față le-am organizat în spații neconvenționale, unde timpul petrecut împreună, pentru a îndeplini sarcinile de lucru, s-a dovedit a fi unul sub semnul prieteniei, al învățării colaborative și al emoțiilor autentice.

prof. dr. Marcela Ciobănuț

**Cetatea Lecturii
Școala de altădată**

**Cetatea Lecturii
Ziua a II-a**

**Cetatea Lecturii
Școala de astăzi**

MESAJ

CETATEA LECTURII

Școala Solomonarilor sau cum să zbori pe covorul fermecat al lui Aladin

Multe comori am descoperit la Școala Solomonarilor de anul acesta, la care am fost admisă nu pentru că aș fi intrat în posesia vreunei lămpi fermecate, odată ce am intrat în peșteră, ci pentru că am trecut cu bine de proba de foc a Joimăriței. Ups! am amestecat poveștile: balauri, solomonari și lămpi fermecate, dar nu vă temeți, fiindcă aici se construiesc povești noi.

Dintre toate comorile din peștera solomonăriștelor, am ales să iau cu mine o carte misterioasă, cu foi albe. În ea voi așeza povestea unei ucenice pornite în căutarea propriului drum.

Dar să vă spun cum este la Școala Solomonarilor. Este un loc prietenos, unde am fost întâmpinați în fiecare dimineață cu melodii vesele care au destins atmosfera, dându-mi o stare de bine. Aici am aflat, cu uimire, că poți face un exercițiu de interpretare a versurilor în timp ce urmărești videoclipul muzical, descoperind astfel mai multe înțelesuri ale mesajului transmis de melodie.

„Orarul” este cât se poate de diversificat, cu activități antrenante, unele dintre ele sugerate chiar de către ucenici. Super tare, nu? Cu mic cu mare am învățat unii de la alții și am fost încurajați să ne exprimăm opiniile, mai ales în cadrul discuțiilor despre cele trei momente ale școlii: școala de altădată, școala de azi, școala din viitor, ceea ce a produs o schimbare, așa zice majoră, în cazul meu. Consider asta o evoluție față de Lecturiada de acum un an, când eram mult mai timidă. Sunt sigură că interacționarea cu diferite persoane din cadrul Lecturiadei și implicarea în toate aceste activități m-au ajutat deja să am curajul să-mi exprim punctul de vedere și să am încredere în mine, la școală sau în viața de zi cu zi.

Nu am cuvinte să vă spun cum m-am simțit la atelierul de scriere, unde am avut ocazia să îl întâlnesc pe Florin Bican, pe care l-am îndrăgit pentru umorul lui, pentru naturalețea dialogului cu noi. Vă mărturisesc că am fost numai ochi și urechi, din dorința de a învăța cum să scriu o poveste bună. Deja am conștientizat că trebuie să fiu mai atentă la elementele care construiesc un text narativ. Dar m-am și distrat, reinterpretează scene din povestea ”Pădurea vie” scrisă de Florin Bican, mai ales că am primit și recomandări de la acesta. De aceea, ideea de a realiza un volum colectiv al participanților la lecturiadă mi s-a părut foarte bună, întrucât putem citi și celelalte povestiri și putem învăța unii de la alții.

M-am simțit nemaipomenit de bine și în cadrul atelierelor față în față. Mă credeți sau nu, eu vă spun că se poate învăța oriunde și, mai ales, distrându-ne. Este cel mai ușor mod de a ne apropia unii de alții, de a face schimb de impresii. Imaginația și creativitatea ne-au fost puse la încercare, mai ales când am lucrat la colajele sau videoclipurile de la finalul fiecărei zile, alături de colegii mei de „bancă”, Anisia și Sebi.

Și ce-ați crede dacă v-aș spune că noi, ucenicii, am avut acces la Cartea Solomonarilor în care am notat cărțile ce ne-au fascinat și despre care credem că merită să fie recomandate? Unele dintre ele și-au făcut loc pe lista mea de viitoare lecturi.

Deși am cunoscut mulți ucenici de vârsta mea care au aceleași pasiuni ca și mine, am îndrăgit-o din prima clipă pe Evelyn pentru firea ei deschisă și optimistă. M-au impresionat felul în care se raportează la lectură, calitatea cărților citite de ea, precum și siguranța cu care se gândește deja la viitorul ei.

Cât despre mine, ce să vă spun? Sunt un ucenic solomonar. Am pătruns în peșteră timp de trei zile, și am părăsit-o fiind altcineva. Cineva care își va depăși timiditatea, care va îndrăzni să vorbească, să descopere mai multe și să aibă încredere în sine. După cum vedeți, am traista plină de comori pe care le-am adunat împreună cu toți tovarășii mei de drum, comori care, cu siguranță, îmi vor fi de folos în călătoriile mele prin lumea imaginației.

Alexia Ciobănuț, clasa a VII-a A

NĂSCOCITORUL DIN PRAF DE STELE

*„Oamenii sunt păsări cu aripile
crescute pe dinăuntru.”
(Nichita Stănescu)*

Provocarea noastră a fost să dăm frâu liber imaginației și, din lucruri care ne inspiră și puțină creativitate, să ajungem pe tărâmul fanteziei generatoare de întâmplări inedite. Astfel, cadrul banal al școlii, al grădinii sau un zbor sau o drumeție pot deveni contexte în care Phantasia hoinărește și face ca visele să devină realitate...

(prof. dr. Anamaria Coroian)

Visul din pădure

Când ne gândim la o pădure, mulți ne imaginăm un loc de basm, plin de mistere, ciudățenii și magie, în care orice lucruri se pot întâmpla, iar una din cele mai mare frici este cea de a te rătăci.

Pe când rătăceam prin parcul din apropiere, într-o zi de toamnă, uitându-mă la frunzele viu colorate ale arborilor, care din când în când, la câte o rafală, pictau desene încă nedescifrate de mintea omului, mi-am amintit de o peripeție din trecutul meu, iar. Inspirat de acel moment, am scos grăbit un carnetel fermecat al minunii și un stilou vrăjit și m-am pus pe relatatul poveștii. Cuvintele se așezau frumos pe filele carnetului, ca mii de fluturi albaștri pe flori albe, de hârtie, iar, după ce fluturașii și-au terminat dansul zănatic, m-am uitat la ei cu mândrie. Am putut desluși această întâmplare:

„Era o zi minunată de toamnă. Frunzele își luau rămas bun de la crengile copacilor, făcând cel mai mare sacrificiu pentru supraviețuirea arborilor, iar totul era colorat în nuanțe calde. Ziua aceea era chiar 31 octombrie, ziua de Halloween, sărbătoarea de peste mări și țări a unui sentiment de teamă, suspans, dar, în același timp, entuziasm.

Eu nu eram prea încântat pentru sărbătoare, însă eram de-a dreptul nerăbdător să merg într-o excursie ghidată în pădurile din munți, cu prietenul meu cel mai bun, Daniel.

Eu și Daniel eram vecini și prieteni la cataramă, iar de fiecare dată când se găsea o oportunitate de a explora un loc cu el, aveam ghiozdanul deja pregătit.

În acea zi, împreună cu Daniel, mama și sora sa, dar și Vali, prietena mamei sale, însoțită de un ghemotoc de blană albă, mai prostuț din fire, Cookie, câțelul său, am pornit la drum cu mașina spre drumul forestier.

Din momentul în care m-am dat jos din mașină, am fost uimit de peisajul muntos, împădurit și acoperit de frunze colorate. Am urcat o cărare abruptă, printre copacii care ne umbreau cu ale lor coroane, asemeni unor umbrele vii.

Pe la jumătatea drumului, însă, am observat ceva: Cookie, potaia adorabilă cu blana de culoarea zăpezii, nu era de găsit nicăieri. M-am gândit că, probabil, a rămas în urmă cu Vali, așa că am așteptat împreună cu Daniel și mama sa, până ce întreg grupul numeros de exploratori a trecut pe lângă noi. În final, am văzut-o pe Vali, împreună cu sora lui Daniel și, întrebându-le despre câine, am aflat că ele credeau, la rândul lor, că el este cu noi.

Acel lucru însemna că, cel mai probabil, Cookie se rătăcise. Am început să-l căutăm cu toții, pe echipe, în toate direcțiile. Eu și Daniel am format o echipă și ne-am aventurat imediat printre copaci, uitându-ne disperați în toate direcțiile după el.

După câteva minute, însă, văzând că nu puteam găsi mica adunătură de blăniță albă, ne-am dat bătăuți. Am încercat să găsim drumul înapoi spre traseu, însă ne-am trezit mai rătăciți decât Hansel și Gretel.

La un moment dat, fără speranță, ne-am așezat pe o buturugă și am început să cugetăm. Stând astfel, nefiind capabil de a face nimic, am văzut, deodată, niște culori vii printre toate frunzele maronii. Acea pată de culoare, de un roz bombon era într-o continuă mișcare. Am urmărit această ființă până când, la poalele unui copac, creatura s-a scufundat sub frunze.

Am început să sap repede prin acel strat, iar, sub covorul toamnei, am găsit un fel de ușă secretă. Am atins-o cu degetul meu arătător, și am simțit, pe neașteptate, cum toată pădurea a început să se învârtă în jurul meu. Mai mult, cu fiecare rotație, deveneam mai scund și mai scund, sau lumea devenea din ce în ce mai mare. După ceea ce a părut a fi ore, vârtejul furios s-a oprit.

Acum aveam de-a face cu o dilemă în stilul „Alice în Țara Minunilor”. Eram suficient de mic încât să intru prin ușiță. Am început să o deschid, așteptându-mă să dau buzna în casa unui pitic voios, mâncător de cereale colorate, însă tot ce mă aștepta sub capacul secret al intrării, era un gol, un negru infinit. Mi-am adunat tot curajul și am pășit în acea groapă.

Era exact ca vârtejul care mă micșorase, dar mai rău. Am căzut și am căzut în acel negru, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le-am abandonat în acel act nesăbuit. Eram sigur că nu mai aveam să văd lumina zilei.

Deodată, am văzut o lumină, nu cea a zilei, ci una stranie, extraterestră. Am simțit cum corpul meu a început să plutească către acea lumină și ea venea din ce în ce mai aproape.

În următoarea secundă, m-am trezit în fața lanternei unui telefon. Eram încă în mașină, iar Daniel încerca să mă scoată din starea mea de visare, băgând lumina telefonului direct în ochii mei. Era ca un fel de miracol și eram fericit că acea poveste era, într-adevăr doar un vis.

Ziua a decurs în mod normal din acel punct, excursia fiind foarte plăcută, însă această escapadă în natură mi-a arătat și o parte a imaginației de care nu am știut... parcă aș fi fost Peter Fortune.

Visele sunt, într-adevăr, un lucru fascinant și magic, fiecare poveste fiind una originală, interesantă, chiar dacă, uneori, însăpăimântătoare.”

Deși fluturii alcătuiseră modele corecte pe floarea mare și albă, unele modele nu se încadrau prea bine printre celelalte. Abia aștept să văd, în orice caz, cum vor progresa fluturașii din stilou să se aranjeze în mod corect, creând ceva frumos, în viitor.

Tudor Giurca, clasa a V-a A

Grafică:

Miruna Popențiu, clasa a V-a A

Un cadou neașteptat

De când eram foarte mică, îmi doream să zbor. Mă uitam la cer și, văzând păsările zburând, îmi spuneam că sunt libere! Libere să ajungă unde voiau ele și când voiau, într-un timp scurt. Senzația de a pluti în aer, la mare înălțime trebuie să fi fost grozavă, mă gândeam eu.

Nu știu cum au aflat și alții, mai precis părinții mei că mi-ar plăcea să zbor. Nu-mi amintesc să mă fi întrebat direct sau să mă fi tras de limbă cineva. Poate din discuțiile noastre, purtate în timp, au înțeles. Ce este sigur este că de ziua mea, când am împlinit 11 ani, am primit cadou un zbor cu parapanta, în tandem.

Nu pot descrie în cuvinte cât de bucuroasă am fost. Nu știam ce înseamnă tandem. Am întrebat, am citit pe internet. Nu stiam ce presupune un zbor cu parapanta. Am citit și despre asta. M-am pregătit temeinic pentru eveniment! Nu mai aveam rabdare. Număram zilele până la data stabilită pentru zbor. Dar acesta s-a tot amanat. Ba nu era vremea bună, ba erau curenții de aer prea slabi. Am constatat că e o adevărată știință să alegi momentul de zbor astfel încât acesta să se desfășoare în condiții de maximă siguranță.

A venit și ziua cea mare. Eram nerăbdătoare și emoționată. Am ajuns la locul de aterizare, un câmp deschis de la marginea comunei Gura Râului. Aici mă vor aștepta părinții și fratele meu. Eu am plecat cu instructorul sus, pe Vălar. Este un platou, în drumul spre stațiunea Păltiniș, unde am înțeles că este unul dintre punctele de lansare a celor care practică zborul cu parapanta. Eram îmbracată bine, că mă gândisem că sus, în aer, e mai frig și îmi luasem casca de schi, ca protecție pentru cap.

Instructorul a început să pregătească parapanta. Trebuiau desfășurate aripa, seleta, corzile. L-am ajutat, plină de curiozitate și încântare. Când totul a fost gata, ne-am așezat în seletă și am început să alergăm în jos, spre marginea platoului, pentru ca aripa parapantei să se ridice și să începem să zburăm. Din nou, am constatat de câtă grijă la detalii este nevoie pentru ca totul să fie în regulă și zborul să fie unul sigur pentru pilot și pentru pasager.

Într-o clipă, eram în aer. Simțeam cum pământul fuge de sub picioarele mele și încep să văd coroanele copacilor legănându-se într-un ritm de vals. O multitudine de senzații mi-au invadat mintea și inima. Eram surprinsă, încântată, emoționată, curioasă de ce avea să urmeze în secunde și minutele următoare. Zburam cu o viteză amețitoare. Mergeam înainte, coborând, dar ne și roteam sau planam la același nivel, în funcție de curenții de aer pe care-i prindeam. Din spatele meu, instructorul pilota parapanta într-un mod numai de el știut, dar sigur, spre punctul de aterizare. De la înălțimea la care zburam vedeam tot pitorescul rural al Gurii Râului, o mulțime de acoperișuri roșii și mici și parcă făceam zoom pe o hartă, căci pe măsură ce ne apropiam de locul de aterizare, priveliștea căpăta alte dimensiuni.

Am aterizat în siguranță și mi-am îmbrățișat părinții și fratele. Radium de fericire și nu-mi venea încă să cred ca tocmai mi-am îndeplinit unul din visele copilăriei. Zborul nu a durat mult, poate 7-8 minute, dar pentru mine parcă a fost mult mai mult. Timpul parcă s-a dilatat ca să încapă în el toate senzațiile și bucuria ce o simțeam.

După această experiență, mă simțeam fericită și împlinită. Simțeam și recunoștință pentru părinți și pentru instructor. Am înțeles cu adevărat ce pregătire complexă este nevoie pentru câteva minute de zbor. Unii o numesc adrenalină. Eu o numesc fericire. Și știu sigur acum că voi mai repeta experiența.

Ilinca Tomescu, clasa a V-a A

Misterul

Totul a început într-o zi de luni, care părea a fi normală. Grace, Peter și Kate se duceau, pe drumuri diferite, la școală, ca de obicei. Ei erau colegi la aceeași școală, dar în clase diferite. Ceea ce nu știau ei era că vor deveni ultimii copii de pe pământ... deocamdată.

Au ajuns la școală mai devreme decât de obicei. S-au gândit că ceilalți colegi vor veni în curând. Au așteptat vreo două ore, dar, nimeni nu apărea, nici măcar profesorii nu-și făceau simțită prezența. Au plecat prin școală în căutarea lor. În mod bizar, aceasta era pustie. La un moment dat, când căutau, în mod individual, s-au ciocnit unul de altul. Și-au aflat numele și au descoperit că erau toți trei în aceeași situație. Au continuat cercetarea prin toată școala, dar nu au găsit nimic. Au plecat de acolo și au observat că nu mai era nimeni în oraș. Nu mai era nici măcar semnal la telefon, deci nu puteau contacta pe nimeni. După o vreme, se întrebau unde au dispărut cu toții.

La un moment dat, Grace arăta de parcă a văzut o fantomă. Au întrebat-o dacă totul este în regulă, dar ea le-a zis că în școală a văzut o lumină venind de la subsol. I-a fost teamă să le spună la momentul când erau în școală, deoarece credea că are halucinații.

Copiii s-au hotărât să se întoarcă la școală și au intrat la subsol. Era un loc tare înfricoșător. În spate de tot, sub cărămizile vechi și prăfuite, din zona de unde venea licărirea, au descoperit un portal. Au rămas cu gura căscată. Se așteptau la multe, dar nu la un portal. Au intrat pe rând și au ajuns într-un loc extraordinar de frumos. Acolo dispăruseră cu toții... era o lume mai bună.

Beep beep beep beep... sună ceasul deșteptător. Ce păcat, doar un vis? Dar cum de a fost același vis pentru toți trei?

Când s-au dus la școală au văzut iarăși lumina de la subsol. Să fi fost oare adevărat?

Amelia Nistor, clasa a V-a B

O culoare cu surprize

O noapte de vară învăluie grădina casei mele, poleită cu stropi de argint. Peste oraș se lasă o liniște cutremurătoare, de parcă totul este sub vraja lunii împietrite. Trunchiurile copacilor se ridică din iarbă, parcă levitând, lăsând să se întrezărească înaintea lor, umbre ca abanosul. Dinspre grădină, se auzeau cântecele și râsetele limpezi din pâlniile gingașe ale florilor, încă neadormite, deși cu capetele plecate. Sute de plante colorau verdele închis al ierbii nocturne.

Deodată, întrezăresc o culoare neobișnuită, pe care nu am mai văzut-o până atunci. Oricum, negrul nopții, cu greu îmi permitea să mă bucur de cromatica nemaivăzută. Din când în când, câte o rază a lunii îmi dădea speranță. Sfios, am întrebat-o:

- Ce fel de culoare ești?

- Depinde ce culoare vreau eu să fiu. Pot fi albastru și în secunda următoare s-a transformat într-un albastru infinit, de culoarea celui mai senin cer pe care l-am văzut vreodată. Sau pot fi roșu și atunci s-a transformat în roșu trandafiriu ca un apus magic sau ca o iubire din basme.

- Foarte interesant! Asta înseamnă ca te poți camufla ușor? întreb eu, fascinat.

- Este adevărat! în clipa următoare a și dispărut.

- Hei, unde ai plecat? am întrebat eu, puțin speriat.

- Sunt chiar aici! și atunci, culoarea neobișnuită s-a transformat în verde, ca s-o pot vedea.

- Dar am o curiozitate: cum de oamenii nu vorbesc despre tine?

- Nu mă prea arăt în fața lor, mi-a spus culoarea cu o evidentă timiditate în glas, dar și speriată în același timp. Pentru că mi-e frică să nu facă experimente pe mine, eu mă arăt numai oamenilor care au ochi să mă vadă...

Cu gândul la culoarea minunată, mă îndrept spre casă și sunt iluminat de o idee sau o dorință: oare minunata culoare ar putea să dea formă, în viitor, propriilor mele emoții? Ar fi interesant, nu?

David Băra, clasa a V-a B

Camera Secretă

Emma Whirligig* este o fată obișnuită, care locuiește în Serangoon, Singapore. O zi normală de școală este destul de plictisitoare, dar nu și aceasta. La fel ca orice altă zi, ziua a început prin pregătirea de școală. Iar după aceea evidenta plecare spre unitatea de învățământ.

Când intră în clasă, Emma constată că și-a lăsat căștile în autobuz. Ce ghinion! Erau căștile ei preferate. Erau violet cu niște frunze argintii, fetița le mai decorase cu câteva pamioane roz și albastre pastel. Trebuia neapărat să le găsească.

Se gândi că autobuzul este la vreo patru stații de la cea la care coborâse. Dacă Angelina îi împrumuta bicicleta ei ar putea prinde autobuzul.

- Angelina! Poți, te rog, să-mi împrumuți bicicleta ta? Am pierdut ceva pe drum spre școală, o întrebă Emma.

- Desigur! Dar grăbește-te, orele încep într-un sfert de oră, veni răspunsul.

- Mulțumesc! strigă Emma în timp ce alerga spre ușa clasei.

După două minute, fata pedala în forță spre stația de autobuz.

Ciudad! Autobuzul nu părăsise stația. Emma urcă în el și se duce spre locurile din spate, unde stătuse pe durata călătoriei. Își găsi căștile pe unul dinre scaune. Lângă ele se afla un colier format dintr-o ață și ceva ce semăna cu un cristal. Prins de acesta, era un bilețel pe care scria cu litere de mână „Emma W.” Fetița îl ia.

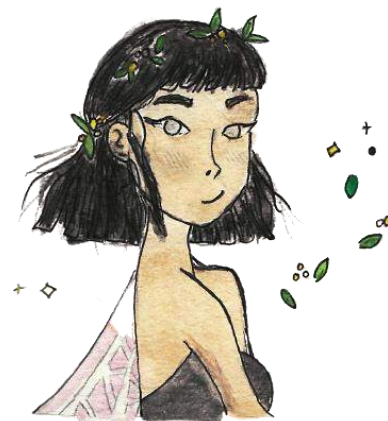
Ceva ciudat se întâmplă: întâi autobuzul a rămas cu vreo zece minute mai mult ca de obicei, apoi găsește un colier cu un bilețel pe care scrie numele ei. Se hotărăște să nu bage în seamă gândul acela rău prevestitor.

Își pune bijuteria la gât și se întorce la școală.

Într-o pauză, colierul începe să lumineze slab. Emma se îndreaptă spre o bancă să studieze obiectul dar, lumina devine mult mai slabă. Se întoarce spre locul de unde a plecat, iar puterea lumina crește. Fata urmărește colierul după intensitatea luminii și ajunge în fața ușii, de la intrare în biroul administratorului.

Ca prin magie, bijuteria, se apropie, singură, de ușă, și, când o atinge aceasta se schimbă. Pe ea apare un model care înfățișează o galaxie.

*Whirligig înseamnă titirez, deci Emma Whirligig înseamnă Emma Titirez.

Grafică:

Cezara Răuciu, clasa a VI-a B

Dintr-odată, cristalul colierului strălucește și mai tare ca până atunci și se transformă într-o cheie. Emma bagă cheia în ușă și constată că intră perfect. O rotește.

- Emmaaa! se aude o voce și lângă ea apare prietena ei, Angelina. De unde a apărut ușa asta??? întrebă ea când o observă.

- Nu știu, dar hai să intrăm.

- Ceee?!

Dar înainte ca vreuna dintre ele să poată face ceva, ușa le-a absorbit înăuntrul ei. Cele două au ajuns într-o cameră imensă. Aceasta părea să fie făcută din marmură, ceea ce dădea impresia că ești într-un loc unde n-ar trebui să fii. În interiorul ei se aflau doar două obiecte, o masă și o carte deschisă. Pe masă erau sculptate niște cuvinte.

- „Le livre de l'infini”. Ce înseamnă? întrebă Angelina.

- Cred că înseamnă cartea infinitului, veni răspunsul.

- Puneți o întebare! se auzi o voce.

- Ce este această piatră? întrebă Emma.

Este o piatră cheie. Poate arăta adevărata natură a obiectelor sau a ființelor. Puteți veni oricând aici deoarece, dacă ați intrat o dată, puteți intra de câte ori veți vrea.

- Woooow!! exclamă cele două fete în cor.

- Auăleu!!! Cred că pauza s-a terminat de mult! Poate ceilalți se întreabă unde suntem, spuse Angelina.

- Așa e! Trebuie să plecăm, aprobă Emma. La revedere *Le livre de l'infini*.

- Paaa!!

Cele două fete au ieșit, rămânând surprinse. Nu trecuse nici măcar o secundă.

Ziua a continuat normal.

Cele două s-au mai întors în camera misterioasă... În rest, viața și-a urmat cursul.

Ștefania Olteanu, clasa a V-a A

Tărâmul poveștilor

În camera lui Andrei, pereții erau înțesați cu cărți. Dintr-odată, ca la un semn invizibil, toate cărțile de pe rafturi săriră și se deschiseră. Paginile lor sclipeau. Cărțile îl atraseră pe Andrei atât de mult, încât băiatul se apropie de ele. Le atinse și, brusc, acestea îl atraseră în interiorul lor. Acum, ca printr-o minune, se afla între filele Tărâmului Poveștilor.

Era confuz. Începu să meargă pe o potecă. Traversa râuri albastre ca fericirea și păduri dese ca lumea. Într-un final, ajunse la porțile unui castel. Era castelul Poveștilor. Acolo, erau Dorothy, Omul de Tinichea, Mathilda, Domnișoara Honey, Peter „Visătorul”, Marele Uriăș Prietenos, Mary Poppins, Bunicuța Hoțomană și multe alte personaje legendare.

Regina Trunchbull îl primi pe băiat înăuntru, tocmai în sala tronului. Aceasta era decorată cu candelabre imense și era plină de picturi. Doamna Trunchbull stătea la o catedră impozantă, în fața servitorilor ei. După ce se gândi alături de sfetnicii ei dacă îl vor arunca în temniță sau nu pe noul venit, reveni cu sentința:

- Îl vom pune să curețe biblioteca castelului zi și noapte.

În primele zile, Andrei muncea din greu să curețe biblioteca imensă a castelului, dar după puțin timp, se plictisi și începu să citească din cărți. Se cufundă în pagini și uită ce trebuie să facă. Imediat ce gărzile și-au dat seama, l-au aruncat în temniță. În acest loc dominat de tristețe și durere, mai erau tatăl Matildei și Bunicuța Hoțomană. După câteva zile, Dorothy și prietenii săi veniră și îl ajutară pe Andrei să scape, susținând în fața lui Trunchbull că faptul de a citi nu trebuie incriminat.

După ce au mers câteva zile, Andrei și ființele de hârtie au ajuns la portalul către lumea reală. Acolo, după ce și-au luat „la revedere”, Andrei a pășit în portal și a ajuns înapoi în lumea reală promițând că nu îi va uita niciodată pe prietenii lui din Tărâmul Poveștilor, la care se va întoarce prin actul lecturii și al relecturii.

Mihai Matei, clasa a V-a B

Creația: ...

a apuca din haosul inform elemente brute,
a le topi împreună și a le turna într-o formă
care să îmbrace o viață ce se diferențiază
într-un chip absolut hotărât de tot ce nu
este ea - aceasta este puterea naturii și a
artistului.

(I.L. Caragiale)

<https://www.portal-info.ro/citate/citate-despre-creatie.html>

Grafică:

Miruna Boldea, clasa a VI-a A

RECOMANDĂ CITITORILOR

„8 povestiri pe Calea Moșilor” de Adina Popescu

Coordonator: prof. dr. Daniela Pănzan Lorincki

Despre autoare:

Adina Popescu

- ✓ Naționalitate: română;
- ✓ S-a născut în București, în anul 1978;

Ocupație:

- ✓ A lucrat ca reporter și jurnalist cultural, apoi ca redactor la revista „Dilema Veche”;
- ✓ Prima carte pentru copii a apărut în anul 1999.

Scrieri – literatură pentru copii:

- ✓ „O istorie secretă a Țării Vampirilor”;
- ✓ „Cartea pricoliciului”;
- ✓ „Miriapodul hoinar și alte povești”.

Premii: „Tânărul jurnalist al anului – 2006”

Acțiune:

Adina și părinții ei se mută de pe strada Știrbei Vodă, unde locuiau împreună cu bunica, pe Calea Moșilor, un cartier nou-nouț și frumos. Înainte să se mute, Adina și Anton vin să privească lucrările la noua lor locuință. Se vor muta mai repede decât au anticipat - în luna august – și așa începe epoca de aur din viața Adinei.

Noile aventuri pe care le trăiește fata în acest cartier sunt împletite cu amintirile primei copilării: cum s-a pierdut într-un magazin când era mai mică și pasiunea ei pentru păpuși; prietenia cu colegii de clasă și modul în care reușeau să iasă basma curată atunci când făceau lucruri interzise; impactul emoțional al unei eclipse de Lună văzută de la înălțime; primele exerciții de scriere și bucuria trăită la finalul unui lucru bine făcut; descoperirea spiritului de aventură și locurile inedite în care aceasta poate să apară; o mulțime de întâmplări inedite sau altele, comune oricărui copil de vârsta Adinei.

Lectură plăcută!

Cristian Băilă

Rememorarea – o opțiune bună sau ne bună?

- De ce a ales Adina rememorarea?
- Ce a vrut să arate prin povestirile ei?
- Oare sunt adevărate povestirile de pe Calea Moșilor?

Mi se pare ireal ca niște întrebări ca acestea să aibă niște răspunsuri atât de complexe, dar se pare că, până la urmă, în literatură orice este posibil. Probabil că răspunsul corect ar fi că autoarea a dorit să le arate copiilor din ziua de astăzi cum era viața unui copil în perioada comunistă.

Impresii:

„Lectura acestei cărți mi-a format o imagine mai clară în legătură cu copilăria părinților noștri.”

Karina Roșianu

„Mie mi-a plăcut faptul ca această carte este scrisă în limbajul copiilor, de actualitate, pentru a fi pe înțelesul tuturor.”

Diana Stoica

„Deși există multe diferențe între vremurile de trecute și vremurile noastre, tot am reușit să mă regăsesc în unele povești ale Adinei.”

Andreea Hunyadi

„Mi-a plăcut că Adina a reușit să facă din întâmplări obișnuite o poveste interesantă.”

Larisa Fleacă

„Mi-a plăcut faptul că în carte este vorba despre prietenie și loialitate, dar și pentru că am găsit aici cele mai neobișnuite întâmplări din viața Adinei.”

Vlad Ambrozie

„Am regăsit în relatările autoarei o serie de întâmplări trăite și de părinții mei pe vremea când erau copii. Mi-a plăcut faptul că povestirile sunt însoțite de ilustrații sugestive și amuzante, iar povestirea despre exploratori de la finalul cărții mi-a stârnit curiozitatea și dorința de a explora împrejurimile casei mele.”

Vanessa Cotruș

„M-a bucurat această lectură. Autoarea a interacționat cu noi și am trecut de la o poveste la alta cu farmecul și entuziasmul specific frumoasei perioade a copilăriei.”

Cristiana Damian

„Întâmplările din copilăria Adinei nu sunt foarte diferite față de cele trăite de noi. De exemplu: mutarea, pierderea într-un magazin, eclipsa, ciuda pe un prieten care devine faimos, bulgăreala din pauză sau o echipă de explorări. Farmecul stă în modul în care sunt descrise aceste întâmplări. Este o carte captivantă și merită citită.”

Alexandru Priporeanu-Dinu

Proiect de lectură clasele a VI-a

Selecție și prezentare:

Vanessa Cotruș, Cristiana Damian, Andreea Hunyadi, Bogdan Zăgan, Tudor Meșiu, Cezara Răcuciu, Alexandra Mărginean, clasa a VI-a B

Vlad Ambrosie, Diana Stoica, Larisa Fleacă, Karina Roșianu, Călin Vircolacu, David-Ilie Muntean, Alexandru Priporeanu-Dinu, Ruxandra Neașu, Cristian Băilă, clasa a VI-a A

„Zilele friguroase și cu zăpadă trec prin tine, pe lângă tine, dar nu te ating, și totul se întâmplă în așteptare.”

Citate preferate:

Micul prinț - impresii despre carte:

Această carte mi-a plăcut în mod special, deoarece atunci când am fost mic și am citit-o, nu am prea înțeles-o, dar acum, cu câțiva ani mai „bătrân”, am receptat-o într-un mod mai profund și am început să percep mesajul adevărat: prietenia și iubirea sunt importante în viață și acestea creează legături cu oamenii lângă care ne investim timpul.

(Staicu Andrei, clasa a V-a B)

Mi-a plăcut faptul că Micul prinț l-a făcut pe narator să vadă lumea cu alți ochi, dar, în egală măsură, nu mi-a plăcut faptul că adulții sunt, uneori, superficiali.

(Boga Victor, clasa a V-a B)

Cartea mi-a plăcut, deoarece mi-a arătat lecții de viață prețioase și mi-a demonstrat că adulții nu văd, de cele mai multe ori, decât exteriorul celor din jur.

(Borcea Rareș, clasa a V-a B)

Mi-a plăcut faptul că naratorul a încercat să descrie adulții. El a exprimat prin cuvinte că ne transformăm în niște ființe închise, care nu mai știu să iubească.

(Cobasnean Karina, clasa a V-a B)

Recomand cartea „Micul prinț”, deoarece este atât pe înțelesul nostru, dar se adresează și adulților. A avut multe „pasaje secrete” prin care m-am pierdut, prin lectură. Am apreciat faptul că, sub masca ficțiunii, au fost prezentate aspecte reale despre adulți și despre felul în care ei văd lumea.

(Luana Ionuș, clasa a V-a B)

Sintetic spus, „Micul prinț” este o carte care m-a învățat despre prietenie și despre valoarea ei.

(Loghin Dan, clasa a V-a B)

Mie mi-a plăcut cartea deoarece ne arată cum gândește un copil, diferența dintre a fi copil și adult. Este o carte foarte frumoasă, iar felul în care pune problema și explică punctul de vedere, este potrivit înțelegerii unui copil. Recomand această carte oricărui copil care are o imaginație bogată.

(Nicu Maria, clasa a V-a B)

Mi-a plăcut această carte foarte mult, deoarece este plină de tâlc, Aventurile prin care trec Micul prinț și naratorul m-au impresionat și m-au determinat să le îndrăgesc foarte mult. Înțelepciunea lor a fost deosebită, iar vorbele din carte mi-au rămas în minte: „Limpede nu vezi decât cu inima”.

(Pavel Ruxandra, clasa a V-a B)

Mi-a plăcut „Micul prinț”, deoarece este o carte plină de învățăminte, iar personajele sunt inspirate de adulți, dar și de copii. Se merge pe diferențierea copiii-adulți și se indică faptul că, din prea multă seriozitate, adulții nu îi mai înțeleg pe cei mai mici.

(Nistor Amelia, clasa a V-a B)

Imagine:

<https://www.google.com/search?q=univers>

Coordonator:

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Dac-aș fi floare, aș răni orizontul cu dragoste...

Dac-aș fi primăvară, aș înflori iubirea...

Dac-aș fi vară, aș despărți mările ca să îmbrățișez infinitul...

Dac-aș fi copil, aș umple universul cu povești...

Dansul rece al fulgilor de nea

Flori de nea aștern desene întortocheate pe ferestre, iar căldura focului ne încălzește sufletele cu spirit de sărbătoare.

Suntem cu toții adunați în jurul mesei la ora prânzului, depănând amintiri printre îmbucături de mâncare caldă. Privesc pe fereastra de lângă mine, spre marea de alb și zări cenușii.

Când un fulg se așterne pe pervaz, urmat în liniște de alte flori de gheață, mi se umple inima de bucurie. Ninsoarea anunță o după-amiază de aventuri în zăpadă.

Alerg prin dansul rece al fulgilor, cu zâmbetul întins pe chip și cu mâna fluturând spre mama, ce mă privește de departe, cuprinsă de lumina caldă a colibeii noastre.

Glasuri vesele de copii mișună printre copacii de zahăr, salutându-mă călduros în pragul lumii fermecate, create de imaginația noastră.

Creăm ființe rotunde de zăpadă, zâmbitoare și decorate cu frunze uscate și legume colorate. În pădurea micuță viețuiesc atâția copaci cât oameni de zăpadă, și atâția copii câte săniuțe cu șine roșii.

Coboară prin zăpadă umbre colorate, lumini și lemn înghețat.

Sania mea alunecă prin zăpadă mai repede ca toate celelalte și lasă urme șubrede în zăpadă.

Cobor de pe culmea unui deal înalt și, împinsă de vântul blând și rece, mă strecur printre sănii și trunchiuri uscate de copaci. Frâul rigid din metal îmi tremură în mâini, în timp ce sania mă conduce peste imenși bolovani acoperiți cu zăpadă. Cobor repede și tot mai repede pe dealul fără de sfârșit, iar fulgi ușori de nea se învârt agitați în jurul gândurilor mele.

Mă apropiu de râul înghețat din vale, cu sufletul pierdut printre teamă și frig, și cu bocancii cuprinși de zăpadă, încercând să opresc sania ce nu-mi dă ascultare.

O nouă înălțare pitică de zăpadă se apropie. Șinele mele roșii se ridică în aerul înghețat și, preț de-o clipă, cu ochii închiși cu putere și cu mintea lipsită de gânduri, îmi imaginez că zbor.

Aștept clipa căderii, aștept să ating zăpada cu picioarele, aștept ca sania rece să-și oprească coborârea, aștept....

Deschid ochii și lumini puternice mă orbesc. Simt arome de ciocolată și dulciuri parfumate. Înaintea mea se întinde o cărare de bomboane, mărginită de nesfârșite câmpuri de vată de zahăr. Se înalță copaci de acadele în jurul meu, umbrind oameni pitici și veseli.

În depărtare, cuprinsă de dulciuri și de un sentiment de fericire infinită, o văd pe mama. Mă salută voios și se îndreaptă alergând spre mine. La fiecare pas pe care îl face, ca prin farmec, în mâinile sale apar bunătăți dulci. Rămân pe loc, fascinată, privind-o cum îmi întinde o prăjitură parfumată. Întind mâna, ușor tremurând de uimire și, chiar înainte să ating stratul de glazură dulce, lumea fermecată este cuprinsă de beznă.

Vreme de două clipe infinite plutesc în întuneric, cu ochii închiși și cu inima bubuindu-mi sub hainele groase.

Un bulgăre rece de zăpadă se lovește de mine. Îmi fac curaj să deschid ochii și o văd pe mama apropiindu-se de mine. Suntem amândouă cuprinse de zăpadă. Cobor de pe sania ce s-a oprit și o îmbrățișez strâns, gustând din prăjitura pe care mi-o oferă.

Maia Loloiu, clasa a VIII-a A

Frunza îngălbenită de pe biroul meu

Ahhh! O nouă zi frumoasă de primăvară. Îmi scutur frunzele și aștept să se facă ora nouă. Atunci primesc de obicei apa care mă revigorează în fiecare zi. Sunt foarte încântată!

De pe biroul meu din cameră îi urmăresc toate mișcările proprietarului meu. S-a făcut ora nouă, ba chiar zece sau unsprezece și încă n-am primit deloc apă. Însă nu am ce să fac...

Adevărata tragedie a început în ziua următoare când, în timp ce așteptam să fiu udată, o frunză îngălbenită a căzut pe birou. Mulți dintre cei care citesc această poveste nu vor crede că mă ofilesc așa de repede, dar sunt foarte pretențioasă la apă. Vorbesc foarte serios! Revenind la poveste, nici în ziua aceea nu am primit apă. Mă simțeam din ce în ce mai ofilită. Târziu, în acea zi, am auzit-o pe mama stăpânului meu cum l-a certat pe acesta că nu a mai dat apă la flori. M-am bucurat... într-un fel. Normal mi-ar fi părut rău, dar în situația critică în care mă aflam m-am simțit mai presus decât ceilalți.

Când credeam că am fost salvată, norocul nu a fost de partea mea. Nu am primit nici următoarea zi apă. Simțeam cum mă ofileam din ce în ce mai tare. La ultima frunzuliță care mai părea verde, și aceea aproape galbenă, simțeam că nu mai am ce face. Dar atunci l-am zărit pe stăpânul meu. În mână avea o sticlă mare de apă și venea direct spre mine.

Aș fi sărit de bucurie, dacă aș fi avut măcar picioare. Tudor m-a udat, în sfârșit, așa cum se cuvenea, iar apoi mi-a făcut o promisiune pe care o respectă chiar și acum. Aceea că nu va mai uita niciodată de mine.

Tudor Trif, clasa a VI-a B

Rotti

Era o zi de toamnă. Mă aflam în curtea școlii și mă jucam baschet împreună cu prietenele mele, fiind în timpul orei de sport.

Eram foarte fericite și concentrate asupra jocului și fiecare își dorea ca echipa din care făcea parte să câștige. Dintr-o dată, o prietenă țipă:

- Opriți jocul! Ajutor! Uitați curcanul!

- Unde curcani? Visezi? am întrebat-o eu.

- Nu. Uite! Nu mai pot de frică! Ajutor!

Atât de speriată a fost, încât a început să alerge și bineînțeles, curcanul a urmărit-o.

Noi am răs puțin și am început să alergăm după curcan, sperând să-l prindem și s-o calmăm pe prietena noastră, dar din depărtare s-a ivit o umbră și un zgomot ciudat. Umbra misterioasă s-a tot apropiat, până când am dat nas în nas cu un câine negru precum cabanosul, destul de impunător, cu picioarele lungi, corpul robust și ochii mari. Mai mult, a început să vorbească:

- Salutare, fetelor! Eu sunt Rotti, un Rotweiler și am venit aici împreună cu prietenul meu Croo, curcanul pe care l-ați alergat. Dacă tot jucați baschet, aș dori să vă arăt ce talentat sunt și propun să jucăm un meci.

- Și care vor fi echipele? am întrebat.

- Animale versus fete. Dacă noi vom câștiga, veți fi nevoite să ne cumpărați gustări, iar dacă voi veți câștiga, veți avea posibilitatea să mă călăriți. Sunteți de acord?

- Da.

- Atunci să începem! Avem zece minute la dispoziție să ne încălzim și alte douăzeci pentru a juca.

Eram atât de impresionate de ceea ce s-a întâmplat, încât ne doream foarte mult să câștigăm.

După ce ne-am încălzit bine, curtea școlii era aproape plină. Toți erau cu ochii pe noi și de aceea trebuia să ne punem sufletul pe tavă în meciul contra animalelor. Doar nu ne puteam dezamăgi colegii.

Jocul a început destul de bine pentru echipa adversă, care s-a detașat cu 12 puncte față de noi, dar nu era totul pierdut. În 7 minute situația s-a răsturnat și până la urmă am câștigat, conducând cu 5 puncte echipa animalelor.

Toată lumea ne-a aplaudat, ne-a îmbrățișat și ne-a felicitat, iar după cum promise, Rotti ne-a dat ocazia să-l călărim, ceea ce a fost uimitor.

A fost cel mai interesant joc de baschet pe care l-am jucat vreodată.

Adina Săvoiu, clasa a VIII-a B

O pagină din jurnalul unui cățel

Într-o zi normală de vară, Sonia, omul meu de companie, dar mai ales prietena mea cea mai bună, s-a trezit foarte entuziasmată. Îi venise o idee. Voia să mă dau cu ea pe un vehicul numit longboard.

Când am vrut să plecăm, a început fratele ei să plângă, așa că a venit și el cu părinții.

Ca o stăpână adevărată, mi-am plimbat prietena cu precauție și rapid, ca nu cumva să mă-ntreacă fratele ei, care a venit cu un fel de mașină în miniatură, cu un fel de cupă-n față.

Ne-am plimbat prin parc, pe unde voia Sonia. Ne-am îndepărtat de familie, fiind clar că sunt cea mai rapidă dintre toți, dar ne-am pierdut din cauza Soniei, deși m-a strigat de câteva ori să mă opresc. Dar cum să mă opresc, când o veveriță mi-a încălcat teritoriul?

Veverița fugea în zig-zag pe pista de biciclete și o putea împiedica pe Sonia, așa că m-am repezit asupra ei cu un lătrat ascuțit, amenințător. Nu aș fi vrut ca Sonia să cadă de pe longboard. Și uite-mă singură în mijlocul pădurii, pierdută de familie, dar în depărtare o aud pe Sonia cum mă strigă: „Bella, unde ești?” Ce bucurie să-i aud vocea! Am întâmpinat-o cu un lătrat prietenos.

După câteva minute, ne-am regăsit cu toții și am savurat o înghețată împreună, mai puțin eu, care m-am delectat cu un os pe cinste.

Sonia Crișan, clasa a VI-a B

Clătita zburătoare

O rază caldă de soare îmi mângâie fața. Mă trezesc și mă duc direct în bucătărie la bolul de mâncare. Spre mirarea mea bolul este gol! Oare a uitat Timeea să îmi pună mâncare înainte să plece? Oare se va mai întoarce de la locul plin cu teme pentru acasă? Atunci decid să intru în camera ei, pentru a afla dacă a plecat cu adevărat. Sar în patul ei și îi simt corpul cald. O trezesc și o îndemn să îmi pună ceva de mâncare.

După ce am mâncat, în bucătărie s-a pornit o gălăgie foarte mare. Tatăl Timeei turna un fel de lichid galben într-o tigaie, care se transforma după ceva timp într-un „soare”. Fratele Timeei se tot învârtea prin bucătărie și tot încerca să fure un „soare”. La un moment dat, tatăl Timeei a aruncat un „soare” în aer, dar nu l-a prins înapoi în tigaie. Eu, crezând ca e un joc, am încercat să prind „soarele”. L-am prins și l-am mâncat. Ardea foarte tare și am început să sar în sus și în jos. După ce m-am oprit, Timeea mi-a spus că nu trebuia să mânânc clătita. Atunci am aflat cum se numea „soarele”, dar nu m-am mai apropiat niciodată de el.

Câteodată, oamenii fac lucruri ciudate.

Timeea Rusu, clasa a VI-a B

Produce handmade realizate în stil loomigurumi:

- Răzușcă din elastice
- Ciupercuță din elastice

Andreea Bâra, clasa a VI-a A

Elefantul Aya la școală

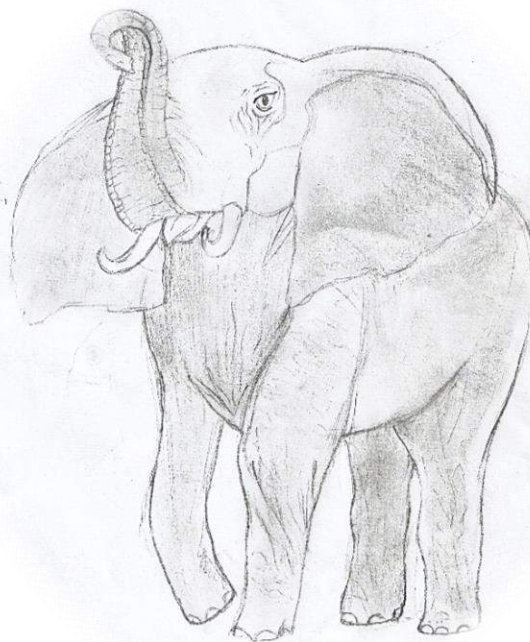
Era o zi obișnuită de toamnă, priveam soarele auriu ce împodobește cerul azuriu și eram ca de obicei, cea mai tristă jucărie de pe raft. De ce? Pentru că era o nouă zi și, ca de obicei, fetița mea avea să meargă la școală și să mă lase singur. De când merge la școală, abia mai are timp să se joace cu mine. Acest lucru este revoltător! În plus, nu vorbim despre orice jucărie, ci vorbim despre mine, Aya-elefantul care a stat zi și noapte lângă fetița lui, pe care a văzut-o crescând și maturizându-se. Vorbim despre Aya-elefantul care cutreiera împreună cu fetița lui prin cele mai dese jungle de cuvinte, împreună cu care a escaladat munți de virgule și a dat viață imaginilor din cărți, elefantul care ar da orice s-o vadă fericită și care ar merge până la capătul lumii pentru ea.

Spre marea mea uimire, de această dată, fata s-a apropiat de mine, m-a pus cu blândețe în ghiozdanul ei și m-a luat cu ea la școală. Când am ajuns acolo, m-a scos din ghiozdan și am intrat în clasă. Evident că eu aveam un loc rezervat chiar lângă fetița mea, ceea ce mă făcea să mă umflu în pene. Celelalte jucării stăteau prăfuite pe un raft, dar nu și eu. Părea că singura jucărie băgată în seamă eram eu. În prima pauză, am ieșit afară în curte. Admiram uimit curtea școlii. Pentru mine, școala era mai mare chiar și decât Colosseumul. Când am terminat orele, am mers acasă și am ajutat-o să își facă temele, așa cum făceam pe vremuri. Apoi am stat pe genunchii ei și am citit împreună din cartea „Robinson Crusoe”.

Seara, înainte de culcare, s-a uitat îndelung la mine și mi-a spus: „Aya, tu vei fi mereu prietenul meu”! A adormit ținându-mă în brațe.

Ce zi magnifică! Să mai spună cineva că nu există prietenie adevărată!

Miruna Boldea, clasa a VI-a A

Grafică:

Luiza Murgu, clasa a VI-a A

„Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe aidoma cu o sută de mii de alte vulpi. Dar, dacă mă îmblânzești, o să avem nevoie unul de altul. Vei fi pentru mine unic pe lume. Voi fi pentru tine unică pe lume...”

Antoine de Saint-Exupery,

„Micul Prinț”

Școlar în Pandemie

Pentru elevii claselor a VII-a o provocare amuzantă a fost aceea de a prezenta câteva aspecte din viața lor de elevi în perioada pandemiei. Au răspuns provocării în manieră originală, fie sub forma unor texte narrative scurte, fie sub forma unor fragmente de jurnal. Veți descoperi emoțiile și sentimentele pe care le-au trăit în toată această perioadă, unele redată cu amuzament, altele într-o notă gravă.

Vă invităm să le descoperiți și, poate, să scrieți, la rândul vostru, pentru următoarele numere ale revistei!

prof. dr. Marcela Ciobănuț

Portal spre alt univers

În fiecare seară, după ce îmi termin temele pentru a doua zi, am obiceiul de a scrie într-un jurnal. Fie pentru că vreau să păstrez amintirile din decursul anului într-un loc sigur, sau pur și simplu pentru că mă plictisesc. Acolo se află toate sentimentele și gândurile mele din ultimul an, toate întâmplările de la școală și toate informațiile de care ai nevoie pentru a te împrieteni cu mine.

Mă așez într-un colț al patului cu jurnalul în brațe, însă observ că pe paginile aspre s-au așternut peste noapte litere mari și jucăușe, pe care nu-mi amintesc să le fi scris. Gândul, că altcineva ar fi deschis jurnalul meu și ar fi scris în el, m-a înfiorat. Am citit plină de curiozitate cele câteva rânduri misterioase.

18 Martie, 2021

Azi a fost o zi obositoare. Am început ziua trezindu-mă la 6:30 și pregătindu-mă pentru a merge la școală. La prima oră am prezentat proiectul la geografie, a doua oră a fost o oră plictisitoare de germană, apoi am scris mult la română și am primit multă temă la mate. Măcar mi-am propus să ies mâine cu prietenele mele prin parc, dacă o să fie cald afară.

„Ciudat”, mi-am spus, fiindcă și eu am prezentat proiectul la geografie, am avut o oră plictisitoare de germană, am scris mult la română și am primit multă temă la mate astăzi. Dar nu am mers la școală. Și nu mi-am propus să ies cu prietenele mele. Doar suntem în pandemie, nu? Deși părea că acea persoană nu știe asta. Cum să mergi la școală și să ieși în parc în timpurile astea? În fine, am început să scriu despre întâmplările de azi, până când văd aceleași litere mari și jucăușe, de data asta așternându-se singure.

- Cine ești?

M-am gândit că e un fel de farsă, că visez sau că încep să halucinez. Dar era realitate. Am rămas un minut uitându-mă la cele două cuvinte, gândindu-mă ce să fac. Până la urmă decid să răspund, doar ce se poate întâmpla?

- Alexia. Mă cheamă Alexia. Dar tu cine ești?

- Ce coincidență! Și pe mine tot Alexia mă cheamă. Cum scrii în jurnalul meu?

- Dar e jurnalul meu, tu scrii în el! Nu înțeleg... Și de ce mergi la școală în mijlocul pandemiei? Și cum se face că am avut aceleași ore astăzi? Nu ți se pare ciudat?

- Pandemie? Ce pandemie? Ești OK?

- Corona-virus, dragă, ai uitat? Suntem în stare de urgență de aproape un an... În fine, lasă asta! De unde ești, câți ani ai și, dacă nu te deranjează, îmi poți spune numele tău de familie?

- Sibiu, 13 ani, Ciobănuț.

- Dar eu sunt Ciobănuț Alexia, am 13 ani și locuiesc în Sibiu!?

„Nu poate fi adevărat”, mi-am spus holbându-mă la jurnal uimită. Apoi, desigur, imaginația mea a început să o ia razna. „Dacă jurnalul e un portal spre alt univers? Sau poate există zâne, doar că își pot schimba înfățișarea în jurnale fermecate și...”

- Mama mea mi-a citit când eram mai mică despre portale între lumi paralele. Crezi că poate fi vorba de asta? Dacă e adevărat, înseamnă că de asta lumile noastre nu corespund cu exactitate. Dă-mi mai multe detalii despre pandemie, te rog!

- Ei bine... Totul a început acum un an, când a apărut acest „Corona-virus”. S-au închis teatrele, muzeele, restaurantele și aproape tot ceea ce înseamnă loc public, inclusiv școlile, ceea ce, recunosc, m-a afectat destul de mult. Ne-am mutat în mediul online, orele s-au desfășurat pe platforme precum Zoom, Meet și Google Classroom. Desigur, orele online nu au fost atât de obositoare precum cele de la școală, fiindcă singurul drum pe care îl parcurgeam era din pat spre birou, nu mai căram ghiozdanul acela greu și mare și nu mai era gălăgia infernală din clasă. În schimb, mi-au lipsit colegii, cornul tare ca piatra și laptele, atmosfera din clasă și holul în care ieșeam în pauză. Dacă la școală profesorii se rugau de elevi să facă liniște, acum, în online, profesorii se roagă de elevi să mai spună câte ceva, măcar ca să vadă dacă sunt prezenți. Greu e și când pică netul, nu merge vreun microfon sau vreo cameră, sau iese vreun profesor din greșeală din întâlnire. Unora le place în online, pentru că pot inventa scuze ca să scape de vreo temă sau de răspuns, dar la școală era mai greu cu trișatul. Ei bine, Alexia, bucură-te de școala în format fizic cât mai poți, nu se știe niciodată ce se poate întâmpla cu lucrurile ce au devenit parte din viața noastră de zi cu zi.

Alexia Ciobănuț, clasa a VII-a A

Pandemia. Începutul

Nori negri acopereau cerul luminat doar de câte un fulger. Ploaia bătea asurzitor în tavanul clasei, acoperind vocea profesorului. În timp ce colegii mei își notau lecția, eu mă gândeam la motivul pentru care zeii porniseră o asemenea furtună. Nu poți ști niciodată dacă ne paște amenințarea unui război sau oamenii nu au fost destul de recunoscători.

Au trecut cinci zile de când am ajuns la școala din Olimp. Toți colegii sunt aroganți și îmfumurați, iar profesorii nu știu să predea. Urăsc școala asta. Era mai bine pe Pământ, în China. Oamenii sunt mult mai civilizați și, chiar dacă au o viață scurtă, caută mereu să simplifice viața.

- Khoron! Îmi aud numele strigat. La tablă!

Mă ridic din bancă și mă îndrept spre profesor. Oare dacă aș arunca în aer clasa s-ar închide școala? Probabil că nu. Ne-ar muta în altă sală câteva ore, dar nu cred că ar dura prea mult până când totul ar reveni la normal. În plus, sigur voi fi prins și trimis la director. Nu, ar trebui să se întâmple ceva cu adevărat grav, ceva care ar rămâne în istorie, dar, în același timp, obișnuit. Ca un război sau o epidemie. Dacă ar apărea, complet întâmplător, un virus foarte contagios, îndeajuns de puternic pentru a slăbi câțiva zei minori, poate s-ar închide școala. Profesoara de chimie are mulți viruși în laborator și nu cred că va observa dacă lipsește unul...

- KHORON! AM SPUS SĂ VII LA TABLĂ!

Trebuie să-mi pun la punct planul. Voi acționa după ore, când școala va fi mai liberă.

După ore, coridoarele sunt goale. Ploaia încă nu s-a oprit. Intru în laboratorul de chimie, apropiindu-mă de dulapul cu boli. Profesoara uită mereu să-l încuie. Deschid ușa dulapului și citesc de pe etichete denumirile virușilor închiși în borcane. Erau doar bolile obișnuite, inofensive pentru zei. Trebuia să-mi imaginez că nu ar lăsa viruși periculoși pe mâna unor zeii-copii.

Observ în spate, ascuns privirii, un borcan mare, neetichetat, iar capacul e legat cu sfoară. Îl scot afară din dulap și îl analizez. Pare gol, însă nimeni nu ar securiza atât de bine un borcan gol.

Vreau să pun borcanul la loc, când se aud voci pe hol. Mă întorc prea repede și scap borcanul. Cioburile se împrăstie pe podea cu un sunet asurzitor. Vocile se apropie de laborator. Dacă cineva mă găsește aici, nu voi putea găsi nici o scuză credibilă. Arunc la gunoi cele mai mari cioburi, apoi mă îndrept spre fereastră și o deschid. Sar peste pervaz și mă ascund sub el. Am avut noroc că laboratorul este la parter, astfel sigur îmi rupeam ceva.

Mergând spre casă mă gândesc la un mod prin care aș putea să o conving pe mama să mă trimită înapoi în China. Cu siguranță nu mă va lăsa să plec în timpul școlii, iar vacanța de vară ne-o vom petrece aici sau în vreo destinație exotică și liniștită. Mi-e atât de dor de zgomotul metropolelor și de luminile orașelor! Olimpul e prea tăcut și plictisitor. Aici nu se întâmplă nimic, doar bârfele obișnuite, dar, pe Pământ, nu știi niciodată la ce să te aștepti. Ar putea oricând să izbucnească un incendiu sau să aibă loc un cutremur. În plus, există mult mai multe atracții turistice. În Olimp poți vedea doar statui ale zeilor sau monumente închinatelor lor.

Pierdut în gânduri, nici nu am observat că am ajuns acasă. În hol erau îngrămadite bagaje, iar mama vorbea la telefon. Am așteptat să termine convorbirea, apoi am întrebat-o:

- De ce sunt atâtea bagaje în hol? Plecăm undeva?

- Bunica ta și-a rupt piciorul, iar eu merg să o vizitez. Tu vei rămâne aici.

- Nu pot să vin cu tine?

Bunica locuiește în Roma, Italia. Nu e la fel de modern ca Beijing, dar oriunde e mai bine decât aici.

- Nu, ai școală și în perioada asta se pun multe note. Trebuie să plec. Ți-am lăsat bani pe masă. Voi lipsi doar câteva săptămâni. Să fii cuminte! Pa! mi-a mai spus înainte să dispară pe ușă.

Minunat! Asta ar fi putut fi singura mea șansă de a pleca de aici, până la vacanța de primăvară, și tocmai „a fugit” pe ușă. Ziua de azi a fost un adevărat eșec. Nimic nu mi-a mers bine. Astele s-au aliniat împotriva mea.

A doua zi de dimineață mă pregătesc pentru școală. Sper că nimeni nu a aflat de borcanul misterios. Când am ajuns la școală, am văzut pe avizier un anunț: „Dragi elevi, cursurile sunt suspendate pentru o perioadă nedeterminată din cauza unui virus contagios. Profesorii vor trimite sarcinile de lucru pe e-mail. Ne pare rău pentru deranj.” Ciudat! Oare ce s-o fi întâmplat? Stai, asta înseamnă că nu mai facem școală. Și mama e plecată. Dacă aș merge pe Terra acum, ar observa cineva? Probabil că nu. Iar prietenii mei din Beijing nu cred că vor avea ceva de obiectat.

Am fugit pe drumul spre casă, plănuiind următoarele zile în China. Erau atâtea locuri pe care doream să le revăd și mult mai multe persoane pe care le-am abandonat când m-am mutat la școala din Olimp. Când am ajuns acasă, mi-am îndesat câteva haine într-un rucsac, apoi m-am grăbit spre cel mai apropiat aeroport. Am avut noroc și am găsit un bilet pentru următoarea cursă spre Beijing. Totul era așa cum trebuia să fie și nimic nu îmi putea umbri fericirea.

Trecuse aproape o săptămână de când ajunsese în China. Familia celui mai bun prieten al meu, Cheng, a fost mai mult decât încântată să mă primescă imediat ce am aterizat. Îmi fusese dor de mirosul de sushi, de zgomotul mașinilor și de luminile firmelor, care luminau noaptea. Prietenii mei locuiau într-un cartier din mijlocul capitalei. Traficul era intens, chiar și noaptea. Dacă nu ești obișnuit cu sunetele bulevardelor și cu luminile orașului, e foarte greu să adormi. Dar pe mine mă liniștesc. Îmi amintesc că viața e în continuă mișcare și toate lucrurile progresa, iar tu trebuie să ții pasul cu schimbările. Beijingul e cel mai bun exemplu.

Tusea lui Cheng mă trezește din contemplare. Mă îngrijorează. De câteva zile se simte rău. Și-a pierdut mirosul și nu mai simte gustul. În plus, tușește puternic și e foarte slăbit. Doctorul l-a internat în spital și i-a recoltat sânge pentru analize. Acum așteptăm să vedem rezultatele.

- Vrei să-ți aduc ceva de la automat? Îmi întreb prietenul.

- Nu, mulțumesc. Apucă să-mi răspundă înainte să înceapă să tușească din nou.

În salon și mă îndrept spre cabinetul doctorului. Vreau să aflu dacă au venit rezultatele analizelor. Ușa e crăpată. Se aud voci. Doctorul vorbește cu părinții lui Cheng.

- Nu cred că mai apucă dimineața. spunea doctorul.

- Nu se mai poate face nimic? întrebă tatăl lui Cheng.

- În toată cariera mea nu am mai întâlnit acest virus. Mi-am întregat și alți colegii cu mai multă experiență, dar nimeni nu știe nimic. Putem doar să-i tratăm pneumonia și să ne rugăm la zei.

Chiar atunci s-a auzit un țuit ascuțit din salonul lui Cheng. Doctorul împreună cu două asistente se grăbeau spre salon. Am intrat și eu, în spatele lor. Țiuitul încă auzea, parcă prevestind o nenorocire. O asistentă îi pune lui Cheng o mască de oxigen, iar alta îi injectează medicamente în vene.

Cu colțul ochiului văd o siluetă neagră intrând. Silueta poartă o robă neagră și are chipul acoperit de glugă. Bate din picior și se uită nerăbdător la ceasul de încheietura stângă. Împrăștie în jurul lui doar întuneric, absorbind toată frumusețea lumii. Chiar dacă nu l-aș cunoaște tot aș ști cine e. E Moartea sau, după numele adevărat, Thanatos, zeul morții. Se uită la mine și îmi spune cu voce gravă:

- Băiete, mi-ai dat mult de lucru în ultima săptămână.

Ce vrea să spună cu asta? Ce caută el aici? Nu va muri nimeni, nu-i așa?

- Ora decesului: 18:36. Anunță doctorul și acoperă fața celui mai bun prieten al meu.

Familia lui plânge, dar eu sunt prea șocat pentru a încerca măcar să-i consolez. Doctorul vorbește cu familia îndurerată, apoi se îndreaptă spre mine.

- Trebuie să vii cu mine. Îți vom face niște analize pentru a afla dacă ai luat și tu virusul.

Îl urmez în tăcere, încă procesând ce s-a întâmplat. Cheng a luat un virus misterios, care i-a provocat o pneumonie severă, apoi a murit. Un virus misterios, fără nume, foarte contagios. Un borcan misterios, neetichetat, ascuns în dulapul cu viruși. Eu am eliberat virusul. Virusul a rămas în școală și a infectat profesorii. Eu am atins borcanul și m-am infectat. Am infectat-o pe mama, pe bunica și cine știe câte alte persoane. Eu i-am dat virusul lui Cheng. Din cauza mea a murit prietenul meu cel mai bun. Și probabil vor mai muri alte persoane înainte de a se găsi un leac pentru boală.

Acesta a fost începutul pandemiei de coronavirus. Virusul a afectat pe rând fiecare continent, omorând milioane de oameni și distrugând pentru totdeauna ceea ce noi numeam „normal”. Și totul a început cu o dorință prostescă, un plan eșuat și un borcan spart.

Andreea Teleșpan, clasa a VII-a B

Strecurându-mă printre viruși Sars-Cov-2

Alarma ceasului începe să se facă auzită în cameră. Deschid un ochi și mă uit la ecranul digital și ca de obicei a sunat fix la șapte fără nicio secundă în plus sau în minus, cu o precizie demnă de invidiat. Îmi deschid ambii ochi și mă uit la tavanul alb ca o foaie nescrisă.

Îmi las imaginația să zburde, foaia albă de deasupra capului se umple cu imagini, desene, povești, evadând astfel din realitatea lumii prezente. Dar clipa magică e spulberată odată cu zgomotele și mirosurile ce apar în fiecare dimineață din bucătărie. Trezindu-mă din vrajă, mă ocup de treburile cotidiene și fără tragere de inimă, îmi deschid laptopul. Da, fac școală on-line, ceea ce nu e deloc distractiv. Pandemia e de vină, m-a dat peste cap, lumea întregă a fost întoarsă pe dos de o creatură microscopică, virusul Sars-Cov-2. Din cauza lui merg la școală on-line, din cauza lui nu-mi mai văd prietenii și câte și mai câte se întâmplă din cauza acestei mici creaturi.

Mă rog, îmi las gândurile la o parte, mă pregătesc pentru prima oră din orar. Îmi deschid contul de classroom și aștept să se facă opt. În sfârșit se face fix și intru pe link, de obicei mai durează un minut ca toți copiii să intre. Tot la fix toate cele trei device-uri din cameră scot un „ding” răsunător care ne anunță că am primit o nouă lecție sau o nouă temă. Imposibil ca ele să tacă cel puțin o oră. Acum, acest „ding” îl aștept cu nerăbdare, doar temele și lecțiile mă smulg din monotonia fiecărei zile.

Încet, încet, vocea doamnei profesoare de limba română începe să se piardă, mă scufund printre gânduri, îmi aduc aminte de atelierul de lectură ce l-am făcut cu dumneaei. Aceste ateliere îmi mai îndulcesc și îmi mai colorează fundalul gri al pandemiei. Atunci imaginația mea adormită se dezmoștește, îi cresc iarăși aripi și scapă din cușca în care a fost prinsă. Nu pot descrie cu câtă nerăbdare și însuflețire aștept aceste cercuri, întotdeauna acolo este ceva interesant de discutat. Îmi rup firul gândurilor, încercând să fiu atent la oră. Se discută despre teme. După puțin timp mintea mea apucă alt fir, ce duce departe, departe. Acesta începe să crească, să acopere toate celelalte gânduri. Sunt de fapt amintiri, care mă duc la începutul pandemiei...

Când a început totul? Într-o zi de luni? Nu, era o zi de miercuri, tot de atunci ne aflăm în stare de alertă. Îmi aduc aminte că a fost o zi înnorată, mohorâtă, ce avea să reflecte lunile ce vor urma. Da... la început totul era obscur. Mie îmi era greu să folosesc tehnologia deoarece am dedicat foarte puțin timp jocurilor video sau rețelelor de socializare, preferând cărțile, dar on-line-ul m-a upgradat. La începutul pandemiei, puține materii le făceam asincron, iar pentru unele ne întâlneam on-line. Toată ziua stăteam în casă cu tableta în față, intram pe Zoom, Skype și pe Discord. La final un „oftat de regret” și ni s-au încheiat mediile. (Oare profesorii noștri erau „buimăciți” ca și noi, elevii?). A sosit vacanța mare, care a trecut în zbor, clasa a VI-a a început cu bine, față în față, dar nu pentru mult timp, ghearele pandemiei ne-au luat din bănci, parcă să ne facă în ciudă și ne-au așezat din nou în fața monitoarelor. De atunci iar s-a instalat monotonia cenușie a orelor on-line și pandemia nu ne-a mai lăsat din încleștarea ei. Fiecare zi e la fel, dimineața merg virtual la școală, după-amiezile îmi fac temele.

„Iar un proiect!” răsuna în casă, când profesorii cu intenții bune, ne dădeau câte o temă care să ne alunge plictiseala din weekenduri. Duminica aveam o mulțime de timp liber așa că aceste teme speciale îmi ieșeau frumoase, bine gândite, cu informații atent culese. De aici ajung la momentul concursurilor, olimpiadelor și îmi aduc aminte cu cât entuziasm și încredere am pornit în clasa a V-a, gândindu-mă la olimpiade. Mulțumirea supremă a venit atunci când m-am calificat pentru naționale, dar elanul meu a fost tăiat de coronavirus. În clasa a VI-a, am continuat participarea la diferite concursuri și spre surprinderea mea erau foarte multe. Având un spirit competitiv, m-am înscris la toate. Erau într-un format diferit, ciudat, deoarece trebuia doar să bifăm răspunsul corect, iar unele au fost supravegheate video doar în etapa națională ca Upper School și Brio. Deseori, eu cu fratele meu ne sfătuiam și nu de multe ori făceam aceleași greșeli. Am avut momente bune, când la concursuri am luat note excelente, dar câteodată din acele vârfuri înalte mă prăbușeam în abisuri..., atunci mintea îmi era inundată de remușcările pentru punctajul pe care îl obțineam. După multe strădanii, după multă muncă, am cucerit cel mai înalt pisc, unde de mult râvneam să-mi pun steagul, era Olimpiada Județeană de Fizică unde am obținut cel mai mare punctaj din Sibiu. Dar nu eram pe deplin mulțumit, știam că pot mai mult. Oare care era cauza? Liniștea casei mele...

Da, în liniștea casei mele, vigilența mi se topește lăsând loc unei relaxări nedorite și tot în liniștea casei mele au loc orele, lecțiile, tabla transformându-se în tabletă grafică și creta în creion grafic. Oare nimic nu va mai fi ca înainte?

Și așa, pe nesimțite, gândurile mele ajung în Prezent și își continuă călătoria spre misteriosul Viitor. Oare când ne vom întoarce în falnică clădire a școlii? Firul nu se oprește și își continuă curgerea lină mai departe. Cât de minunat ar fi să mă întâlnesc din nou fizic cu doamna dirigintă, cu doamnele și domnii profesori! Mi-e un dor aproape insuportabil de murmurul clasei, de hărmălaia din pauze, de cărțile din sala de lectură a colegiului, de bătrânul și maiestuosul castan din curtea interioară. Oare când o să mă bucur din nou de pauză, de ore, de toate ce înseamnă școala față în față? Firul se pierde în negură, dar nu a dispărut, va rămâne în mintea mea, cu amintirile bune și rele din pandemie. Dacă dorești și tu să-l însoțești prin călătoria lui prin acest an poți accesa următorul link:

<https://drive.google.com/file/d/1VaYIH5sBBt5UGGssy9pCx-xxoahA3JD/view?ts=60ebe208>

Andrei Marius Țiplic, clasa a VII-a A

Grafică:

Daria Ilisei, clasa a VII-a B

Este dimineața devreme. Noaptea se retrage spre străzile adormite. Soarele a început să-și arate lumina înviorătoare. O rază palidă m-a trezit din somn. Deschid geamul nerăbdătoare să mă bucur de schimbările vremii. Pe acoperișuri, sclilesc primele semne ale primăverii. Deasupra lor, cerul a devenit portocaliu. În depărtare, se văd dealurile albite de florile salcâmlor înfloriți. Norii gri, de plumb, atârnă deasupra caselor, așteptând semnalul să pornească o noua ploaie. Privirea îmi cade spre bucătăria vecinului meu, pensionar, domnul Pavel. Își bea cafeaua, urmărind știrile zilei la televizor. Este preocupat de situația pandemiei și însingurarea pare că l-a doborât. Fiind vădov de ani de zile, nu poate împărtăși cu nimeni zâmbetul său suav și nici durerea din sufletul său. Îl mai vizitează copiii, împreună cu nepoții, dar de cele mai multe ori Max este singurul său companion. Mă îmbrac repede și merg să-l vizitez înainte de a începe o nouă zi de școală. În drum spre ieșire, iau repede o acadea de căpșuni pentru vecinul meu. Îmi amintesc de zilele în care așteptam cu îngrijorare vești despre starea de sănătate a acestuia. Totul a început cu înfrigurarea primăverii...

Primăvara abia și-a intrat în drepturi, este a doua primăvară de pandemie. Ghiociei gingași și-au scos mândri capetele din zăpadă. Asemenea unei mângâieri, vântul trece printre ei, împrăștiind parfumul ploii. Sunt nerăbdătoare să simt din nou dulcele colind al toporașilor din curtea casei. Domnul Pavel a ieșit să ude florile din grădină, iar Max, ajutorul lui de nădejde, îl însoțește. Îl salut din cap și el îmi răspunde zâmbind. Îmi amintesc de zilele în care mă jucam cu Max și sora mea, iar domnul Pavel ne încuraja cu un zâmbet blând. Ce naș da să mă întorc în acele zile fericite!

Mă îndepărtez de fereastră și încep să mă pregătesc pentru o nouă zi de școală on-line. În timpul lecțiilor, îmi fuge gândul la după-amiezile în care, împreună cu sora mea, aruncam „din greșeală” mingea în grădina domnului Pavel. Binevoitor, acesta ne dădea împreună cu mingea și câte o poveste din aventurile copilăriei lui. Cât timp îl ascultam, savuram încântate câte o acadea cu căpșuni, ce păreau desprinse din poveștile dumnealui. Avea o rezervă inepuizabilă de acadele și povești unice despre cartierul nostru.

S-a terminat încă o oră online de interacțiune cu buline colorate de personaje imaginare. Am început să mă simt la fel ca domnul Pavel: singură și prinsă în capcana propriilor gânduri.

Îmi lipsește provocarea colegei mele de a ne schimba imaginea avatarului cu care ne conectăm la ore.

Ding! Primesc un mesaj pe chat de la colega care își schimbă avatarul în fiecare zi.

- Sunt foarte supărată pe tine.

- De ce? răspund surprinsă.

- Mi-ai încălcat intimitatea. Ești prea curioasă.

- Nu vreau să mai vorbesc cu tine NICIODATĂ.

Acum cred că înțeleg cu ce am deranjat-o. Săptămâna trecută, am observat că bulina ei are aceeași imagine pentru câteva zile. Am încercat să o sun și i-am trimis câteva mesaje, dar nu a răspuns la niciunul. Neliniștită, am rugat-o pe mama să-i sune părinții, pentru a întreba despre starea ei. Astfel s-a aflat că nu se conecta la ore, iar părinții acesteia au fost foarte supărați când au aflat. Acum mă ignoră și cred că mă acuză de problemele ei. Am fost prea curioasă. Primul prieten pierdut în online.

Țin camera deschisă și iau contact cu spațiul personal, obiceiurile familiei și animalele de companie ale colegilor mei, dar simt că le invadez intimitatea. Mă simt vinovată de curiozitatea mea, dar îmi este dificil să mă controlez. Și colegii mei au spus că au senzația deranjantă că le este privită fiecare mișcare. Oare și privirile mele sunt deranjante. Mi-aș dori doar să simt din nou apropierea unui chip prietenos. Oare ne vom mai recunoaște, când ne vom reîntoarce la școală?

Privirea îmi zboară spre o pasăre singuratică care cântă neobosită printre crengile golașe ale vișinului din grădină. Observ că domnul Pavel se bucură de triful gingaș al păsării, fluierând în același tempo. Schimbăm o privire din clopotul de sticlă al distanțării sociale. Rușinată, pentru că am fost surprinsă spionând momentul de intimitate, trag încet jaluzelele. Curiozitatea mea a invadat spațiul personal al domnului Pavel. Nu am realizat până acum posibilitatea ca vecinul meu să fie deranjat de frecvența cu care îi monitorizez activitatea. Așa o persoană binevoitoare merită mai mult respect din partea mea. Din acest moment voi muta biroul departe de fereastră și nu voi mai urmări rutina zilnică a vecinului meu. Cu siguranță domnul Pavel a fost deranjat de privirile mele insistente. Îmi va fi recunoscător pentru distanțare.

În următoarele zile, evit să privesc pe geam și îmi îndrept interesul spre alte activități, cum ar fi grădinăritul sau învățatul. Într-o zi, mama își dezvăluie îngrijorarea:

- De câteva zile, domnul Pavel pare foarte slăbit. Ar trebui să-i fac o vizită.

Sunt îngrijorată pentru vecinul meu. Sper că privirile mele nu l-au supărat, astfel încât să se fi îmbolnăvit. Spre seară, mama îi face o scurtă vizită, din care se întoarce mai liniștită, descriindu-l foarte vioi și zâmbitor. Adorm mult mai liniștită, știind că vecinul meu este în siguranță și bucuroasă că am realizat la timp greșeala mea.

În timpul prânzului următoarei zile, o mașină străină parchează lângă poarta noastră. Din ea iese un doctor grăbit care dispare imediat în curtea de vizavi. Sper ca toată lumea să fie sănătoasă. În timpul lecțiilor încerc să fiu atentă, dar de fiecare dată mă gândesc la situația domnului Pavel. Oare s-a îmbolnăvit? Cine are grijă de Max? Încerc să aflu mai multe informații, dar niciunul dintre părinții mei nu știe nimic.

Vizitele doctorului s-au îndeșit, iar de câteva zile bune domnul Pavel nu a mai ieșit afară. Max stă abătut într-un colț al curții. Pare să simtă un pericol în apropiere. Pe baza vizitelor doctorului deduc că boala este destul de gravă. Văd diferiți oameni care îl vizitează și sper că buna dispoziție insuflată de oaspeți îl va ajuta să revină pe picioarele sale. Mi-aș fi dorit să fi continuat acele mici acte de spionaj. Astfel, poate aș fi observat mai repede starea domnului Pavel și poate boala nu s-ar fi extins atât de mult. Mă simt neputincioasă și faptul că nu știu cu certitudine starea dumnealui mă umple de vinovăție. În adâncul meu, sper ca grijile mele să fie exagerări de copil și că, în curând, vom asculta din nou poveștile dumnealui. Vremea a devenit brusc mai rece, simțind parcă tristețea care a pus stăpânire pe sufletul meu.

Spre seară privesc din nou spre fereastră. Toate casele de pe stradă au luminile aprinse, doar casa de vizavi este cuprinsă de întuneric. Ce ciudat! Sper ca domnul Pavel să fie bine și că boala nu s-a agravat. Ar trebui să anunț pe cineva? Voi fi certată pentru curiozitatea mea nepotrivită? Max se plimbă agitat prin curte. În încercarea de a vedea o mișcare în casă, deschid fereastra. Câinele mă vede și începe imediat să latre. Imediat îmi dau seama că ceva s-a întâmplat. Să sun la ambulanță? Să îi fac o vizită nocturnă? Să îmi anunț părinții? Oare atenția mea este dorită?

Atenția mea a dus la sosirea unui echipaj de intervenție. Au reușit să salveze viața unui prieten drag. Astfel am descoperit că interesul față de binele unui prieten nu deranjează. Un prieten adevărat nu este deranjat de curiozitatea mea.

Claudia Teleșpan, clasa a VII-a B

La un ecran depărtare de școală

Ding! Spatele, ușor cocoșat de la greutatea ce îl apăsa, plecă din încăperea monotonă. Capul găzduia o mulțime de fluturași ce zburau haotic, izbindu-se de cutia craniană. Pleoapele voiau să se îmbrățișeze, dar creierul, furios, le spusese să nu o facă.

Clic! Clic! Bam! Buf! Spatele se ușură. După ce se roti de câteva ori limba ceasului, creierul și mâna se puseseră iar la treabă. Apăru o literă, apoi încă una și încă una, până când fila liniată ajunsese să fie sufocată de ele. Astăzi, mâna nu avusese multe de făcut, dar gura tot simți nevoia să mormăie „Ce aș vrea să nu mai trebuiască să merg la școală! Să pot sta toată ziua acasă și să mă joc, sau poate să citesc!”. Numai o clipă trecuse și aceasta adăugă „Măcar am terminat tot ce aveam de făcut pentru azi! Nu pot să zic că a fost o zi rea! Mi-a plăcut mult ora de română și nici cea de matematică nu mi-a displicut! Și testul de la istorie a fost destul de ușor. Dar mai bine mă opresc din vorbit singură!”

Până când ceasul a arătat ora 10 a fost doar relaxare. Apoi, ochii au ajuns să vadă pleoapele și mintea s-a avântat în lumea viselor.

„Covid 19” „Pandemie” „Noul virus ucigător” „Elevii nu vor mai face școală fizic” „Stați în case!” „Restricții” „ȘCOALA ONLINE”. Asta era tot ce puteau auzi urechile după ce corpul s-a trezit din somnul adânc. Un fior trecu pe șirea spinării ca un fulger, iar... BANG! BUF! PAM! Pereții caselor din toată lumea se transformară în niște bare de fier. Toți erau băgați în niște cuști imense.

O respirație grea, o bătaie acută a inimii, privirea speriată a ochilor și cuvintele scoase de gură „Nu! Nu! Nu vorbeam serios! Nu vreau acasă! Vreau la școală! Nu!” Creierul era derutat, totul se schimbă.

Picioarele se plimbau de colo colo prin cușcă, așa cum fac și săracii lei de la zoo. Era o plictiseală maximă. Nu se întâmpla nimic interesant. Tot ce se mai auzea era „Hai la masă!” sau „Vezi că a crescut rata de infectare”. Ochii nu mai găseau nimic atractiv între cei patru pereți.

Pfff! Și școala online... Ochii stăteau cu orele în fața unui ecran. Răsetele din pauze se înlocuiau cu microfoane puse pe mute. Interacțiunea cu colegii și profesorii se schimbă în camere închise. Orele interactive deveniseră un „assignment” pe classroom. Chiar dacă profesorii încercau să facă școala online cât mai plăcută, toate micile creiere își spuneau în gând „Vreau înapoi la școală!”

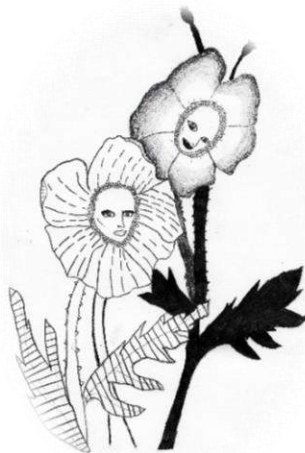
Uneori, corpul simțea greutatea materialelor ce tot apăreau pe classroom, alteori se bucura de câte un kahoot. Lumea în cușcă nu se asemăna cu cea din afară, însă oamenii sunt adaptabili și fiecare s-a împrietenit câtuși de puțin cu acest mod de viață.

Prin toată marea de tensiune și confuzie, se mai strecura și câte o pozna. A fost un moment când gura nu s-a mai putut opri din râs când un copil și-a uitat microfonul deschis în timp ce vorbea cu mama lui despre felul de mâncare ce urma să fie servit la cină. Mai vedeam și ochii pisicii ce se puneau în fața camerei și surori și frați mai mici ce dansau prin fundal sau poate chiar și părinți ce veneau să ia haine la spălat. Trebuie să menționez odată când mâna a apăsat din greșală pe „unmute” și s-au auzit tot felul de zumzăituri de pe fundal. Era o totul o harababură.

Pentru creier, zilele erau destul de repetitive, dar se mai ivea și câte ceva să iasă din rutină. Inima se cam simțea uneori ca într-o buclă temporală și alteori picioarele cam oboseau de la atâta stat în pat. Brațele au uitat cum era să îmbrățișeze pe cineva, însă erau ajutate de mâini să pună un emoji cu îmbrățișări în chat.

Chiar dacă lucrurile s-au mai așezat, ochii sunt tot nerăbdători să se deschidă dimineața și barele argintii să dispară, și pandemia să fie doar un capitol în cartea de istorie, să fie doar o amintire.

Anisia Oncioiu, clasa a VII-a A

Grafică:

Larisa Fleacă, clasa a VI-a A

Spaimă și încredere

A trecut mai mult de un an de când virusul și-a întins tenebroasele tentacule, încătușând lumea în lanțurile lui negre. De atunci, precum o hoardă, a pârjolit Pământul și aceste valuri de griji și spaime ne-au cuprins și pe noi, lăsând impresia că nu se mai terminau. O să aștern aceste gânduri, cu luna martie 2020, atunci când virusul începea să ne destabilizeze ritmul cotidian al vieții noastre, mușcând din viețile oamenilor, precum o viperă, care avea o întunecată furie venită parcă din adâncurile Infernului, otrăvind destinul multora dintre noi cu veninul ei necruțător. Când Soarele a început să-și arunce razele primăvăratice din azurul cerului, această molimă a venit ca un nor sumbru umbrindu-l, întunecându-l.

În ciuda acestor aspecte, clasa noastră era în fierbere. Aveam să facem școala on-line, cu toții s-au gândit ca la o semi-vacanță. Vă mărturisesc că și eu m-am numărat printre aceștia și acum îmi pare rău că am gândit așa. Iubesc să merg la școală, să citesc, să-mi fac temele (și n-am pierdut vremea cu jocurile video sau pe rețelele de socializare), dar de asemenea îmi plac și vacanțele!

În curând mi-am dat seama că școala on-line nu era o idee foarte bună. Eu cu fratele meu geamăn eram nevoiți să lucrăm de pe aceeași tabletă, deoarece niciunul nu aveam un laptop. Dar o adevărată dezamăgire a fost atunci când toate concursurile și olimpiadele au fost anulate. M-am înscris la multe dintre ele, am muncit cu drag ca să obțin rezultate frumoase, să mă calific printre primii la fiecare etapă, dar acest virus mi-a distrus acest gen de bucurie: de a participa și de a câștiga experiențe noi.

În prima parte a pandemiei, semestrul al doilea al anului școlar 2019-2020, doar patru materii le făceam sincron: matematică, limba română, engleza și informatica. Această perioadă nu mi-a fost la îndemână: la română cineva ne închidea microfoanele când încercam să răspundem, la informatică nu vedeam share-ul domnului profesor, la matematică și engleză câteodată pierdeam conexiunea la internet.

Singura mângâiere era cercul „*Cetatea lecturii*” organizat de doamna profesoară de limba română. Anul acesta a propus să facem un site, un blog în care să promovăm lectura, ca apoi să-l înscriem într-un concurs. Mi-a plăcut foarte mult tema, fiind o nouă bucurie, și împreună cu alți colegi ne întâlneam în mediul on-line cu doamna profesoară să discutăm despre acesta. În acele zile, pentru o oră, norul negru al pandemiei, pentru mine dispărea lăsând razele aurii să dezmierde pământul imaginației mele.

A urmat apoi vacanța de vară, o perioadă care ne-a dat răgazul să ne mai organizăm. Am primit un laptop, care din păcate nu era argintiu, lucios, cu touchscreen și care nu putea deschide ușii spre Univers precum supercalculatorul „Cosmos” din „*George și cheia secretă a Universului*”. Mama și tatăl meu au fost răbdători cu mine și cu fratele meu, arătându-ne cum să folosim laptopurile, învățându-ne să lucrăm cu PowerPoint, Classroom, Word, CorelDraw și Photoshop.

Când s-a terminat vacanța am primit minunata veste că ne întorcem la școală față în față, bineînțeles că trebuia să purtăm mască, dar aceasta nu mi-a știrbit nicio clipă fericirea. Veselia n-a ținut prea mult, după o scurtă perioadă am intrat din nou în on-line, dar de data asta eram mai pregătiți, noul val nu ne-a mai surprins atât de tare. Toți profesorii și-au făcut orele pe Classroom și au continuat să ne predea materia, să ne dea teste, teme. Cercul de lectură a continuat cu proiecte și surprize „digitale”, îndulcind școala on-line, una dintre ele fiind întâlnirea pe Zoom cu scriitoarea Adina Popescu, autoarea „*Istoriei secrete a Țării Vampirilor*” ce m-a fermecat (atât scriitoarea, cât și romanele). Am început să particip la concursuri și olimpiade on-line, obținând rezultate frumoase, de asemenea și la cercul de matematică sau de fizică am participat cu pasiune. Cu acest nou ritm a trebuit să mă obișnuiesc încet, încet, dar îmi lipseau școala față în față, coridoarele ce roiau de copii, biblioteca colegiului, profesorii, râsetele colegilor din curtea școlii, chiar și de „piticuțele” de la matematică ale doamnei diriginte (piticuțele = teste scurte, fulger).

Am citit despre marile epidemii ale istoriei, în special despre valurile de ciumă neagră din Evul Mediu, dar niciodată nu mi-am imaginat că o să trăiesc una. Această perioadă m-a făcut să reflectez cum au reușit înaintașii noștri să reziste acestora, neavând știința și tehnologiile actuale. Un lucru este cert, ei s-au luptat, nu s-au lăsat învinși definitiv și și-au continuat viețile, învățând din fiecare mare pacoste abătută peste ei cum să o ocolească și în final să o depășească. Omenirea mereu a progresat și nu a oprit-o nimic. Fiecare pas în știință, fiecare invenție, fiecare an lăsat în urmă este de folos pentru a orienta omenirea către o lume cât mai bună. Dacă dorești să afli mai multe poți accesa următorul link:

<https://drive.google.com/file/d/1tEVz7HTAHRzCTHoGgToyHBbxyQAiusHk/view>

Paul Țiplic, clasa a VII-a A

Unde fugim de-acasă?

(Marin Sorescu)

Cartea lui Marin Sorescu, „Unde fugim de-acasă?” mi-a oferit șansa de a înțelege importanța copilăriei prin scrierea sa plină de sinceritate, umor și sensibilitate.

Marin Sorescu a fost poet, dramaturg, prozator, eseist și om politic, născut pe data de 29 februarie 1936. S-a stins la vârsta de 60 de ani, lăsând în urma sa o mulțime de creații literare.

„Unde fugim de-acasă?” este de departe, așa zisa *Mașinărie a Timpului care te poartă în PARADISUL FERICIRII, copilăria.*

De mici auzim de la cei mari că „orice are un început și un sfârșit”. Ei bine, vă spun sincer că această plimbare nu are un final.

Am călătorit cu ajutorul imaginației, într-o lume nouă. La început am desenat cu crete colorate pe trotuar. La circ acrobații făceau piruete în aer. Am văzut animale, un meci de fotbal, marea albastră, munții maiestuoși și Delta Dunării. Am călătorit chiar și pe lună! Am fost la Polul Nord. Desigur că am dorit să mergem și la Polul Sud, dar ne-am încurcat pe drum. Am intrat pe poarta care duce spre povești, unde multe lupte cu balaurii au avut loc. În drumul nostru am găsit un cal și un măr fermecat. Am vorbit de numere, am fost în piață, la mare. Am pretins că toți copiii devin bunici pentru o zi. A avut loc și o luptă cu piraiții, iar mai încolo ne-am îndreptat spre Sahara. Am aflat câte ceva despre constructorul Manole și despre evoluția filmului. Am privit cum toamna frunzele cad pe pământ, lăsând pădurea goală. La școală ne-am transformat din ignoranți în învățați. Am ajuns în Orașul Copiilor și ne-am oprit.

Deși cartea pomenește de „sfârșitul călătoriei”, prefer să cred că, firească, copilăria nu are sfârșit. Ești copil atâta timp cât sufletul tău crede aceasta.

„Unde fugim de-acasă?” este o carte frumoasă scrisă, care îmbracă o poveste a inocenței. Pot spune că am trăit prin cuvinte. Nu este o carte tristă, însă m-a pus pe gânduri de multe ori. Este minunat cum te face să visezi și să speri, să iubești și să privești lumea cu ochi de copil.

Copilăria este prima etapă a vieții, unde ne formăm pe noi înșine, unde începem să sperăm și unde descoperim fericirea. Motivul pentru care vă voi recomanda cartea lui Marin Sorescu este dorința mea puternică de a te face să-ți trăiești a doua copilărie, prin simplul fapt că citești „Unde fugim de-acasă?”

Karina Roșianu, clasa a VI-a A

Grafică:

David Ionuș, Claudia Teleşpan, Paula Ittu, Bianca Văcar

**Copilăria - Mașinărie a Timpului
care te poartă în Paradisul
Fericirii.**

Această plimbare nu are un final.

Am călătorit chiar și pe lună!

**Ești copil atâta timp cât sufletul
tău crede aceasta.**

Întâlniri pe drumul lecturii... cu Ambasadorii Lecturiadei

Marti, 21 decembrie 2021. Ne dedicăm „exercițiilor impuse” pe marginea textului scris de Laura Grünberg, „Exercițiu de kintsugi”. Am început ziua plini de energie și gata să spulberăm superstițiile zilei, dar și pe cele la care face referire scriitoarea în textul său. Și pentru că avem de-a face cu „o poveste de trezit copiii” (după cum mărturisea autoarea într-un interviu din revista „Dilema veche”), am început dis-de-dimneată seria activităților, așa cum au fost propuse în Padletul zilei (<https://ro.padlet.com/marcelaciobanuc/per0pmluidbc6hhe>), precum și pe pagina de Facebook a concursului.

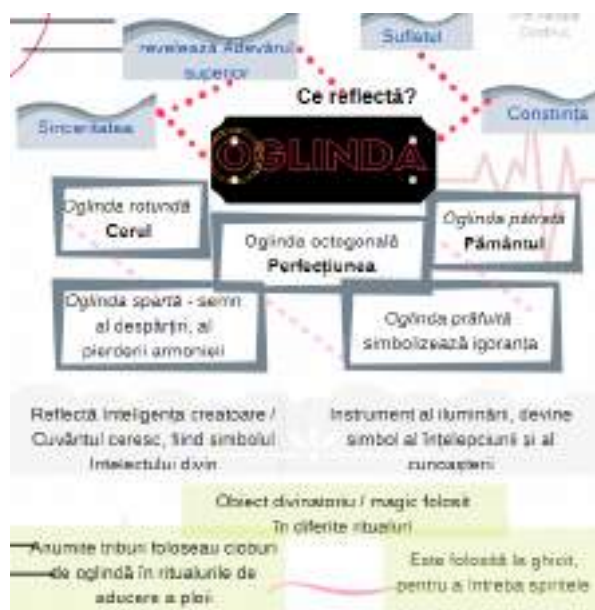

Pentru elevii claselor a V-a, textul a fost o adevărată revelație pentru elevii claselor a V-a. Într-o primă secvență, aceștia s-au familiarizat, la nivel conceptual, cu tehnica-artă japoneză, pe care au experimentat-o pe un obiect „defect” găsit acasă, căruia au reușit să îi dea o nouă viață. Al doilea moment a însemnat lectura textului, cu anticiparea deciziilor viitoare ale personajului Laura. Rezultatul a fost o listă cu predicțiile elevilor. Al treilea moment a fost crearea unei „scări” cu cinci „trepte”: problema, ciudățenia, efortul, conștientizarea și adevărul „eu”. Când au dezbătut fiecare „treaptă”, elevii au avut în vedere atât nivelul primar al textului (de exemplu, problema: oglinda spartă), dar și pe cel profund (problema:

Laura nu are încredere în sine), până când au ajuns și ei la aceeași concluzie la care a ajuns și autoarea: „Ești ceea ce alții cred că tu crezi că ești!” Astfel, prin intermediul acestei ierarhizări grafice, textul Laurei Grünberg a fost el însuși supus unui exercițiu de kintsugi prin deconstrucții și reconstrucții de sens. În final, copiii și-au creat „o oglindă personală”, cu o calitate a lor, care să le crească stima de sine.

Pentru elevii claselor a VII-a, întâlnirea matinală cu Laura Grünberg, s-a concretizat cu urmărirea unui scurt videoclip, constând într-un interviu acordat Asociației de Basm, adică

Așa au aflat despre cărțile autoarei, dintre care amintim doar câteva: „*Poveste cu un gând strănutat*”, „*Istorie cu copii și Pârș, măță, frunză de gutuie*”, „*Să creștem mici. Carte pentru cei mici care trebuie neapărat citită de cei mari*” etc. Apoi am citit textul propus de doamna Monica Onojescu și am dorit să aflăm mai multe despre arta japoneză numită Kintsugi, urmărind articolul din Padlet (un fragment din cartea „*Cum să trăiești în stil japonez*”¹).

În cea de-a doua oră am dat frâu liber curiozității și imaginației, interogând textul și măsurându-ne forțele, asemenea eroilor din povești, în jocul Kahoot (cu două niveluri de accesibilitate: primul nivel a fost parcurs de 122 de jucători, iar cel de-al doilea nivel de către 100 de jucători):
<https://create.kahoot.it/details/c75f9776-f7c4-4f46-8947-688771ce8363>;
<https://create.kahoot.it/details/e9fe4cc7-03d5-417e-91e4-d9231902fa28>

Ne-a plăcut să privim textul prin mai multe „lentile”: am descoperit semnificațiile bivalente ale „oglinzii”, în sens mistic sau psihologic²; am discutat despre problemele ce apar în relația dintre copii și părinți, fiindcă ni s-a părut nefirească reacția părinților Laurei; am asociat textul cu alte opere literare („*Oglinda dorințelor*” - Jonathan Coe, „*O sută de rochii*” – Eleanor Estes, „*Focul din cenușă*” – Sabaa Tahir, „*Orice inimă e o poartă*” – Seanan McGuire), cu un tablou („*Balerină la oglindă*” - Camelia Mitea, „*În fața oglinzii*” - Eduard Manet, „*Tânăra în fața oglinzii*” – Pablo Picasso) sau cu o melodie („*Mirror*” – Porter Robinson, „*Mirror*” – Sigrid, „*Suflet de copil*” – Alexandra Ușurelu, „*Cuvintele tale*” – Nicole Chery, „*I love me*” – Demi Lovato, Grieg: Peer Gynt Suite No. 1, „*In the Hall of the Mountain King*”); în cele din urmă, ne-am decis să îi scriem câteva rânduri protagonistei, în semn de prietenie, sub forma unor scrisori (atât în format letric, cât și în format digital), pe care le veți putea descoperi în Padletul zilei, alături de impresiile și comentariile elevilor care au participat la Concursul „Citește cu mine”.

Am selectat câteva dintre impresiile postate în Padlet:

„Acest text mi-a oferit o lecție extrem de valoroasă despre acceptarea sinelui și a tuturor aspectelor care ne fac diferiți, indiferent ca sunt niște pistrui simpatici sau un aparat dentar, ori trasături morale. Deasemenea mesajul secvenței: „Ești ceea ce alții cred că tu crezi că ești”, se referă la importanța încrederii de sine, mai exact la faptul că dacă noi proiectăm o anumită atitudine sau suntem încrezători în pielea noastră, atunci și cei din jur ne vor vedea astfel.” (Alessia, clasa a VIII-a, Școala Gimnazială nr. 28 – Galați)

„Această lucrare m-a făcut să mă gândesc la alchimia dintre starea sinelui și acțiuni. Am cugetat despre ce persoană aș fișez publicului și cine sunt eu, cel onest cu mine. Cred că, precum Laura a reconstruit oglinda, oamenii își pot (re)construi persoana în esență și să fie onești cu ei înainte să se prezinte lumii.” (Eduard și Radu, clasa a VIII-a, Școala Gimnazială nr. 28 – Galați)

„Ce mi-a plăcut în această poveste este că trebuie să privim mereu partea bună a lucrurilor, e importantă atitudinea pe care cineva o are despre el însuși. Dacă tu te judeci într-un fel, atunci și ceilalți te vor judeca la fel. Ce putem învăța este să apreciem lucrurile pe care le

¹ Yazawa, Yutaka, *Cum să trăiești în stil japonez*, Editura Humanitas, București, 2019

² Chevalier, Jean și Gheerbrant, Alain, *Dicționar de simboluri*, Editura Artemis, București

avem, așa cum a făcut și Laura cu oglinda, în loc să o schimbe, a lipit-o pe cea veche și spartă.” (Alex, clasa a V-a, Școala Gimnazială „Oltea Doamna” – Oradea)

„Mi-a plăcut modul în care Laura a descoperit cine era cu adevărat. Am învățat ca trebuie să avem încredere în noi. Citind textul, am devenit mai încrezătoare în mine, iar de fiecare dată când mă privesc în oglindă îmi aduc aminte că pot să fiu ceea ce îmi doresc.” (Mădălina, clasa a V-a, CNGL Sibiu)

„Citind textul Laurei Grunberg, cel mai mult m-a impresionat momentul în care Laura se descoperă pe sine, în multitudinea de imagini reflectate de cioburile oglinzii. Acest moment, revelator pentru eroina operei, m-a determinat să meditez la numeroasele aspecte ale propriei mele personalități, la felul în care aceasta se reflectă în ochii celorlalți, în gesturile și în faptele mele.” (Celia, clasa a IX-a, Liceul Teoretic „Petru Maior” – Gherla)

Descoperind că... Și cărțile au suflet, elevii claselor a VI-a au dau frâu liber imaginației și au pus suflet în scrierile adresate autoarei. Iată două exemple:

„Dragă Laura,

Cred că este foarte important ca fiecare dintre noi să ne cunoaștem pe noi înșine deoarece astfel ne putem vedea așa cum ne văd ceilalți și așa ne putem analiza comportamentul și putem aprecia dacă ne place sau nu modul în care suntem văzuți de societate, iar dacă nu ne place imaginea noastră să încercăm să ne schimbăm în bine. În acest fel, poate, oamenii ranchiunoși și răi vor zâmbi mai des și vor fi mai buni, iar cei timizi vor putea să vadă ce oameni de treabă sunt ei de fapt. Poate că, în acest mod, oamenii vor înceta să își vorbească de rău semenii și vor începe să observe și ceea ce fac ei, putând astfel să reflecteze și asupra comportamentului propriu. Cred că, de aceea, este important să ne cunoaștem pe noi înșine: pentru ca înainte să criticăm o persoană, să ne oprim și să vedem cât de buni sau cât de răi suntem chiar noi, încetând astfel din să judecăm alți oameni și concentrându-ne, în schimb, să fim mai buni cu ceilalți.” (Cristian, clasa a VI-a)

„Dragă Laura,

Pățania povestită de tine m-a intrigat foarte mult. Deși fenomenul supranatural al cioburilor de oglindă a fost cu adevărat neobișnuit, te-a inspirat să ai mereu încredere în tine. Sunt de părere că este important să ne cunoaștem pe noi înșine, caracteristicile definite de unicitate fiind cele mai valoroase atuuri ale ființei umane, aducând contribuții atât stării de împlinire a fiecăruia, cât și diversității universului propriu. Asemenea ființelor necuvântătoare și pufoase, care simt emoțiile

stăpânului, oamenii din jurul nostru observă, uneori inconștient, ceea ce noi credem despre noi înșine. Magnetul de gânduri din sufletul fiecăruia detectează sentimentele celuilalt, ajustându-se după opinia pe care acesta o arată despre sine. În mod ironic, în cazul adevărului sufletească, plus cu plus se atrage, iar minus cu minus se atrage, dar cu greutate, minusurile reprezentând părerea ta despre tine înainte de cele aflate de la Sinele Oglindit. Plusurile, gânduri pozitive, depășesc standardele sugerate de societate, trecând cu succes și cu înaltă ignoranță printre stereotipuri și bârfeală. Acestea cedează calea spre convingerile celorlalți în deosebi aparențelor ce reflectă adevăratul potențial regăsit în fiecare, îmbunătățit apoi de valorile personale. În cazul conviețuirii în societate, modul de gândire al lucrurilor este acela că, dacă noi avem încredere în noi înșine și acordăm stimă față de ceea ce ne formează, ceilalți ne vor oferi respect pe măsură, chiar și mai mult. Prin urmare, în acest caz, plusurile magneților se atrag și creează sentimente de împlinire și mândrie pentru adevărata noastră valoare, fiindcă „ești ceea ce alții cred că tu crezi că ești”.

Așadar, dragă Laura, Spiritul Oglindit aflat printre cioburile năzdrăvane a fost curajul tău de a oferi mai multă încredere în cine ești cu adevărat.

P.S. Sper că, până la urmă, nu a fost chiar atât de rău la teză...” (Maia, clasa a VIII-a)

Fascinant a fost să vedem cum se construiește o comunitate sau un drum chiar sub ochii noștri, alături de prieteni din toate colțurile țării. Împreună am pregătit momentul așteptat cu nerăbdare: „Lecturiștii întreabă, autoarele răspund”, Live pe Facebook. Chiar dacă întâlnirea cu scriitoarea Laura Grünberg a fost moderată de Alexia și Sebi, aceștia au dat glas așteptărilor, întrebărilor și curiozității colegilor lor lecturiști din întreaga țară. Emoții, multe întrebări, o adevărată provocare pentru cei doi moderatori, dar și prezență de spirit, curiozitate, toate din dorința de a surprinde esențialul, de a crea o punte de legătură între colegii lor și scriitoare, care la rândul ei a fost realmente fascinată de toate materiale realizate de elevi și postate în Padletul pregătit special pentru toate activitățile din această zi.

Dacă v-ați întrebat vreodată cum să-i apropiați pe elevii dumneavoastră de cărți și de lectură, credem că am oferit măcar unul dintre posibilele răspunsuri la această întrebare. Dovadă stau preocupările colegilor noștri, consilieri de lectură din întreaga țară, care revin an de an cu noi cititori la Lecturiada elevilor.

prof. Marcela Ciobănuș, prof. Daniela Lorinczi, prof. Anamaria Coroian
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, Sibiu

Creații în oglindă

Călătorind pe puntea unui curcubeu

Sub cupola „creațiilor în oglindă”, elevii claselor a V-a au conceput un text personal, pornind de la același incipit sau de la aceeași idee. Chiar dacă cerința pare destul de restrictivă, în realitate, ea permite o reconstrucție originală a unei voci narative personale, care dă glas viziunii fiecărui elev. (prof. Anamaria Coroian)

„Șapte stele multicolore au alunecat într-o dimineață de pe boltă și au căzut pe pământ”. Erau de o strălucire puternică și fiecare avea propria ei culoare. După ce s-au lăsat mângâiate de razele soarelui de-abia răsărit, un vânticel ușor le-a împrăștiat în natură, făcându-le nevăzute.

După această întâmplare, nopțile au devenit mai întunecate și mai reci. Crăiasa Noptii, Luna, era foarte tristă, deoarece își pierduse din strălucire prin dispariția celor șapte steluțe.

Într-o bună zi, Luna s-a hotărât să se adreseze oamenilor :

- Dragii mei, șapte stele multicolore s-au ascuns în locuri diferite ale lumii. Vă rog să mă ajutați să le găsiți, deoarece sunt speciale pentru mine. Celui care le va găsi, îi voi îndeplini o dorință, în semn de mulțumire!

Au trecut zilele, și, după multe căutări, oamenii au renunțat să le mai caute. O fetiță pe nume Ana, cu părul ca abanosul și ochii verzi ca pădurea primăvara, a hotărât să le caute și ea și să nu se dea bătută. Ana iubea foarte mult natura și era convinsă că aceasta o va ajuta să deslușească misterul.

Într-o zi, o buburuză roșie stătea să cadă de pe o petală de trandafir. Ana, grijulie, ca de obicei, a prins-o repede să nu cadă. Dintr-odată, buburuza a început să strălucească tare și s-a transformat într-o stea roșie. Ana găsisse prima stea! Fata a înțeles atunci mesajul: stelele erau ascunse în elemente ale naturii de aceeași culoare. Așa că, Ana, a început să caute și celelalte stele. Pe cea galbenă a găsit-o în lanurile de grâu, pe cea verde în firele de iarbă, iar pe cea albastră în valurile liniștite ale mării. Pe cele violet și indigo le-a găsit în florile de liliac, iar pe cea portocalie pe coaja unei portocale coapte. Le găsisse pe toate cele șapte steluțe și era foarte fericită.

Atunci, din lumina palidă a Lunii, în fața ei a coborât o zână cu rochia albă și i-a spus:

- Draga mea, eu sunt Crăiasa Noptii! Îți mulțumesc că ai știut unde să cauți și ai găsit cele șapte stele speciale. Spune-mi, ce dorință să îți îndeplinesc?

Fericită și uimită de frumusețea zânei, Ana a răspuns timid:

- Mi-aș dori, ca de fiecare dată după ploaie, să pot să revăd aceste steluțe minunate!

De atunci, de fiecare dată după ploaie, pe bolta cerească apare un curcubeu reprezentat de cele șapte stele multicolore. Oamenii sunt și acum uimiți de frumusețea acestuia și își amintesc cu drag de Ana, care prin dragostea ei pentru natură, a adus mai multă culoare acestei lumi.

Mădălina Țimonea, clasa a V-a A

„*Șapte stele multicolore au alunecat într-o dimineață de pe boltă și au căzut pe pământ*”, direct în grădina bunicilor mei, sub nucul cel bătrân de când lumea. M-am apropiat de ele cu sfială și le-am privit uluită. Erau învăluite într-o lumină azurie și m-am uitat cu atenție, aveau niște ochi infimi, ca două mure negre, precum abanosul. Stăteau acolo nemișcate și din cand în cand mi se părea că zumzăiau. Mă gândeam neconținut, cum aș putea să le ajut, fără să le rănesc.

După o vreme, una dintre ele se ridică și se transformă într-o zână cu părul scaldat în raze de lumină și ochii ca floarea de nu-mă-uita. Avea niște aripi lungi sclipitoare, pudrate cu praf magic, iar frumusețea ei îți lua ochii. Se apropie de celalalte stele și făcu un farmec bizar și atunci toate stelele se transformară în niște preafrumoase zâne.

Zâna care făcuse magia se apropie de mine și mă privi cu dragoste. Îmi explică, apoi, că ele sunt Cele Șapte Zâne Ale Universului și în fiecare an, în prima zi de primăvară, dis de dimineață, vin pe Pământ, pentru a-și împlini unui copil bun la suflet, o dorință, pentru a înfrumuseța lumea cu bucuria copiilor, căci ei au mereu idei strălucite și frumoase. În acest an eu fusesem aleasa, așa că am grăit cu sfială și bucurie:

- Eu îmi doresc, de când mă știu, să călătoresc pe un curcubeu, să pot vizita toate colțurile universului, să mă alătur seara stelelor de pe cer și să privesc Pământul acesta minunat de sus și să-i descoper tainele!

Deodată, zânele făcură niște farmece inimaginabile și un curcubeu îmbibat în culori vii, se așternu în fața mea, era uluitor! Am început să alerg în depărtare pe el, era ca un pod peste întreaga lume. Am poposit o vreme în marea de culori și am observat că fiecare culoare are un înțeles. Roșul semnifică viața, iubirea, dar și furia, albastrul cerul și marea, dar și tristetea, violetul este o culoare regală, dar reprezintă și neîncrederea, galbenul e lumina soarelui și veselia, iar toate aveau același scop, să făurească o lume mai bună, să aducă liniște și bucurie tuturor, rămânând unite. Uluită, m-am întors în grădina bunicilor la stele, însă nu mai erau acolo. Dispăruseră, dar în urma lor lăsară o lumină scânteietoare, care venea dinspre biblioteca cu cărți.

De atunci, în fiecare zi călătoresc pe puntea curcubeului, prin cărțile mele dragi, vizitând locuri nemaipomenite și îmi amintesc cu drag de ziua în care cele șapte zâne mi-au făcut un dar nemaipomenit.

Carla Lăzăroaie, clasa a V-a A

„*Șapte stele multicolore au alunecat într-o dimineață de pe boltă și au căzut pe pământ*”. Lovindu-se de pământ, stelele au revărsat pe bolta cerească stropi de culoare de la roșu la galben, la mov apoi spre verde.

Stropii revărsați din stele au început să danseze, umplându-mi sufletul de o bucurie nesfârșită. Simt cum mirosul pământului umed îmi curăță simțurile și mă relaxează până în adâncul sufletului. Închid ochii încercând să îmi revin. Îi deschid încet și constat că cerul este colorat în culorile curcubeului. Dintr-o dată simt că plutesc pe ceva moale, iar o voce se aude:

- Nu te speria, eu sunt Mira, o pasăre rară. Regele Curcubeu a considerat că meriți o plimbare prin ținutul lui.

- Grozav! Îmi pare bine să te cunosc, Mira! Eu sunt Mara.

Pasărea Mira mă conduce la Regele Curcubeu. În sala tronului, pereții erau vopsiți în culorile magice: roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo și violet.

- Bună ziua! Spun eu cu sfială.

- Bine ai venit, copilă, îmi răspunse regele.

Regele îmi arată mai multe ușițe în culori diferite. Mi-am dat seama că fiecare ușiță ducea undeva.

- Roșu este pentru livadă, oranj pentru pădure, galben pentru câmpuri, verde pentru grădină, albastru pentru mare iar violet duce spre cerul înstelat, zise Regele Curcubeu.

Am vizitat rând pe rând livada, pădurea, câmpul, grădina, marea, cerul. Deasupra mării, urmărind valurile înspumate care veneau de departe spărgându-se la mal, m-am simțit cel mai bine, înțelegând astfel de ce albastru este culoarea mea preferată.

A fost o zi de neuitat! M-am distrat cu Mira, vizitând țara Curcubeului.

Mara State, clasa a V-a A

Călătorind pe puntea unui curcubeu

„Șapte stele multicolore au alunecat într-o dimineață de pe boltă și au căzut pe pământ”. Fiecare părea mai specială decât cealaltă, iar totul din jur pălea pe lângă frumusețea lor.

Mult timp a trecut de la căderea lor de pe bolta cerească, până când, într-o zi, un negustor și ucenicul său le-au descoperit. Fiecare voia să se folosească de ele pentru a se îmbogăți, așa că au hotărât să le împartă egal. Toate stelele aveau să fie tăiate în două și fiecare avea să ia câte o jumătate.

Au decis ca negustorul să plece cu comoara sa spre Sud, iar ucenicul spre Nord. Însă, ucenicul avea un plan puțin diferit: „Dacă aceste pietre prețioase au o valoare mare, negustorul va fi cel mai bogat om din lume, dar dacă și-ar pierde pietrele, atunci eu aș fi cel mai bogat!”, așa că, pe când nimeni nu se uita, ucenicul a făcut o mică tăietură în sacul care conținea stelele negustorului. Dar ceea ce ucenicul nu știa era că negustorul făcuse exact la fel și făcu o mică deschizătură în sacul ucenicului.

Astfel, au plecat a doua zi. Cu cât mergeau mai mult, gaura din saci se făcea mai mare și mai mare, iar, înainte ca vreunul dintre ei să-și dea seama ce se petrecea, toate jumătățile de stele au căzut din saci.

Acestea, însă, voiau atât de tare să se reunească, încât și-au adunat toate forțele și au creat un pod între ele, din sclipirea lor.

De atunci, niciun om n-a reușit să ajungă la capetele curcubeului, iar jumătățile de stele au început, cu timpul să se îndepărteze una de alta și să-și piardă strălucirea, lăsând doar podul în urmă și devenind la fel de monotone, în aspect, precum pietrele gri.

Într-o zi, un băiat numit Andrei, jucându-se pe o plajă, în vacanță, a găsit o piatră albăstruie și și-a implorat părinți să îl lase să o păstreze.

Piatra a stat zile în șir, uitată pe un raft din camera lui Andrei, până când, băiatul, curățându-și camera, a redescoperit-o. S-a gândit să o curețe puțin, pentru a îndepărta stratul gros de praf.

Când a terminat de lustruit piatra, băiatul a observat că aceasta începe să sclicească din ce în ce mai tare, iar pământul a început să se zguduie. Înainte de a-și da seama ce se întâmpla, Andrei s-a găsit cu piatra albastră în mână, și cu picioarele trei centimetri în aer deasupra pământului. Se ridica din ce în ce mai mult, ieșind prin fereastra deschisă și începând să plutească peste grădini.

De acolo, a văzut pe cer cele șapte culori ale curcubeului. Era sigur că aceea era destinația sa, puntea multicoloră din nori. Marile orașe păreau să fie mici machete, iar casele nu erau mai mari decât arătătorul său. Deodată și-a dat seama: piatra albastră era parte din curcubeu!

Când a ajuns pe razele arcuite de culori, a fost, deodată, tras de către piatra care îl ghida asemeni unui câine care urmărea o veveriță.

Andrei și-a pierdut echilibrul, a căzut și a început să alunece în jos, ca pe un mare tobogan.

Era atât de palpitant! Viteza sa se mărea cu fiecare secundă, astfel încât, a început să se îngrijoreze. Putea să cadă de pe curcubeu și să se prăbușească spre pământ. Deodată, căderea a fost amortizată de către un nor alb, moale și pufos.

Piatra albastră, care era încă în mâinile lui, l-a coborât încet, chiar la poalele curcubeului. Acolo s-a lipit, asemeni unui magnet, de o altă bucată de piatră albastră. Noua sferă a început să leviteze și să sclicească și să lumineze mai puternic ca niciodată, apoi a țâșnit ca o rachetă înspre cerul albastru deschis.

Norul pufos pe care îl întâlnise înainte, se coborî și începu să-l ridice pe Andrei, așezându-se sub el pentru a-l aduce înapoi acasă.

Când a crescut mare, Andrei a plecat într-o misiune. Dorea să unească toate jumătățile de stele și să le elibereze înapoi, pe bolta înstelată.

La finalul călătoriei sale în căutare de stele, acesta a fost răsplătit cu cel mai frumos spectacol de lumini, stele și magie, dar strălucind mai tare decât toate, erau cele șapte stele multicolore, biruitoare.

Tudor Giurca, clasa a V-a A

ACASĂ

„Primăvara a fost luată pe sus de un vânt nesuferit care trăgea cu dinții să smulgă din pomi petalele abia desfăcute”.

O ploaie tulburătoare, cu grindină, se ivi peste satul meu. Pomii se aplecau oboșiți în fața ploii pătimașe. Stăteam tristă în fața geamului, privind picurii grei ce găureau florile, gândindu-mă la zilele însorite în care mă plimbam cu părinții mei, prin pădurea desprinsă din basme, de la marginea satului.

După o vreme, am hotărât să cercetez puțin casa veche a părinților, să descopăr lucruri interesante din trecut. Am început, bineînțeles, cu podul, deoarece acolo țineau părinții mei multe lucruri ponosite și pline de secrete, credeam eu, care poate îmi puteau alunga plictiseala din acea zi.

Deodată, scormonind prin lucrurile lor, am auzit un plâns surd. Se auzea din spatele unei cutii. M-am apropiat de ea și cu coada ochiului am văzut un spiriduș infim, cu o pălărie țuguată, roșie ca focul și cu niște urechi lungi și ascuțite. L-am privit uluită, nu-mi venea a crede ochiilor și cu tristețe l-am întrebat:

- De ce plângi, micuțule?

- Mi-am pierdut talismanul de jad, fără de care nu mă pot întoarce în Lumea Fermecată, acasă, grați el cu o voce înecată de lacrimi.

- Nu mai plânge! Te voi ajuta să-l găsești, îl vom căuta peste tot! i-am spus eu, încurajându-l și luându-l cu dragoste în brațe. Mi-am dat seama cât de importantă este casa pentru el, era normal și eu aș fi fost înnebunită la gândul că n-aș putea să ajung la cei dragi.

Împreună, am început să îl căutăm peste tot, răscolind cu patos și grabă, prin podul vechi al casei. După un timp îndelungat, când credeam că totul s-a sfârșit pentru micul spiriduș, am văzut ceva strălucind după o mobilă veche. Am împins-o cu greu și acolo, se afla o trapă minusculă. Am intrat înăuntru împreună cu micuțul spiriduș, iar o grămadă de cărți rare, care nu se mai găseau în prezent în librării, ne înconjurau ca un zid colorat. Eram parcă într-o altă lume și, spre bucuria micuțului meu prieten, după una dintre cărți se afla chiar talismanul de jad.

- Mulțumesc, fetițo! Îți rămân dator. Poate într-o zi, la fel de capricioasă, te voi duce la mine acasă, în lumea fermecată, căci eu vin des pe aici, pentru că îmi plac toate cărțile vechi. Îmi sunt dragi acelea ușor îngălbenite, pe care poți vedea mici pete, urmele lacrimilor de emoție ale cititorilor ei, deși unii oameni nu le mai prețuiesc acum, spuse spiridușul și cu aceste vorbe se transformă într-o lumină azurie și dispăru.

După o vreme, am realizat că eram din nou în fața geamului, aveam o carte în mână „Cartea cu Apolodor”, iar asemeni spiridușului, și pinguinul din cartea mea dorea acasă. Am fugit repede în pod și am deschis trapa secretă, care ducea spre lumea fascinantă a cărților. Nici acum nu știu dacă a fost vis sau realitate, dar cu siguranță, acasă este locul unde sunt cei dragi și ideea de a-i pierde m-a înspăimântat.

Cărțile te pot purta în lumi fantastice, poți să intri în pielea personajelor și să treci împreună cu ele prin aventuri miraculoase, chiar din sânul casei. Asemeni unui fluture care are aripile înscrise cu cerneală, o carte te poate duce, într-o clipită, oriunde îți dorești, dar mai ales spre „acasă” din noi.

Carla Lăzăroaie, clasa a V-a A

Grafică:

Cezara Răuciu, clasa a VI-a B

„Primăvara a fost luată pe sus de un vânt nesuferit care trăgea cu dinții să smulgă din pomi petalele abia desfăcute”.

Era o zi de martie când acest vânt năprasnic a început să cuture dealurile și câmpiile fără oprire. Soarele se ascundea timid după niște nori cenușii, iar râurile răsunau cu putere în albia lor.

Chiar atunci, o familie de rândunele, se întorsese din țările calde, în locurile natale. Buimăcite de vântul năprasnic, rândunelele își căutau cu disperare vechiul lor cuib pentru a se adăposti. Într-un final, au ajuns la nucul cel bătrân, care de ani buni adăpostea între crengile lui casa rândunelelor. Însă, mare le-a fost dezamăgirea, când au observat că dragul lor cuib era distrus. Doar două rămurele mai stăteau agățate de crengile nukului, mișcându-se în bătaia vântului.

Atunci, văzând tristețea rândunelelor, nucul cel bătrân a început să vorbească:

- Dragile mele, mă bucur să vă revăd, însă sunt foarte trist pentru ce s-a întâmplat! Iarna friguroasă a trecut cu greu, iar eu am îmbătrânit! Un vânt aprig a dărâmat cuibul vostru chiar în această dimineață.

Nucul a oftat adânc, simțindu-se trist și neputincios.

- Dragul nostru nuc, au spus rândunelele în cor și noi ne bucurăm să te vedem! Dar ce vom face acum? Nu mai avem casă!

Cu durerea despărțirii în suflet, nucul le-a sfătuit pe păsărele să-și caute un copac mai tânăr și mai puternic, unde să-și construiască o casă nouă, deoarece el nu le mai putea proteja.

Păsărelele au plecat triste către pădure, gândindu-se cum să facă. Acolo, erau fel și fel de copaci, care mai de care, mai frumos și mai tânăr, dar parcă nicăieri nu s-ar fi simțit ca la vechea lor casă. Aveau nevoie de poveștile bătrânului lor nuc și de sfaturile lui înțelepte, ca să fie fericite.

Chiar atunci, un vultur a coborât din înălțimile cerului, în pădurea care tocmai se liniștise, după vântul ce o cutureierase. Acesta, văzând familia de rândunele tristă și fără acoperiș deasupra capului, le-a întrebat:

- Ce s-a întâmplat cu voi? De ce sunteți aici și păreți așa triste? A întrebat vulturul surprins.

Rândunelele i-au povestit tot ce au pățit, cerându-i sfatul și ajutorul. Atunci vulturul a chemat toate păsările din pădure și împreună cu acestea au construit un cuib foarte puternic, din ramurile celor mai tineri copaci. Împreună, s-au întors la nucul cel bătrân și au așezat cu grijă noua lor casă între crengile lui bătrâne. Surprins și fericit, nucul le-a întrebat de ce au ales să facă asta, iar rândunelele au răspuns:

- Dragul nostru nuc, pentru noi, tu ești „acasă”! Nu vom putea trăi în altă parte, nicăieri nu am putea fi așa fericite ca aici. Toate păsările din pădure ne-au ajutat să construim o casă mai puternică și, cu siguranță, ne vom descurca și de acum înainte, aici, împreună cu tine!

Nucul a fost foarte fericit și le-a primit cu brațele deschise pe vechile sale tovarășe. Se simțea iubit și știa că împreună cu ele formează o familie.

De atunci, nucul și păsărelele au trăit fericiți acasă la ei și niciun vânt nu le-a mai tulburat liniștea!

Mădălina Țimonea, clasa a V-a A

Grafică:

Oana Beleş, clasa a V-a A

„Primăvara a fost luată pe sus de un vânt nesuferit care trăgea cu dinții să smulgă din pomi petalele abia desfăcute”.

La marginea grădinii vântul a dispărut ca prin minune, fiind înghițit de ramurile încă destul de golașe ale celor trei nuci. Erau trei, dar cel din mijloc avea un farmec aparte, crengile lui se înălțau până-n cer și frunzișul lui bogat nu lăsa nici măcar o rază de soare să pătrundă prin el.

Păsări de toate neamurile se adunau în coroana lui bogată, încă din primele zile ale primăverii și rămâneau în desişul misterios până toamna târziu.

Oricine trecea pe lângă copac sau se adăpostea la umbra lui, avea parte de un concert gratuit, susținut de cei mai iscusiți cântăreți ai pădurii.

- Acesta este un nuc vrăjit, îmi spuse tata și eu, de când eram copil, tot așa falnic îl știu. Mă adăposteam adesea sub el, iar când era căldura înăbușitoare, aici găseam umbra cea mai răcoasă. Cântecul păsărilor atrage orice drumeț să facă un scurt popas să îl asculte. Cântăreții copacului sunt păsări călătoare, toamna ele pleacă în țări mai calde, și copacul rămâne pustiu, cu crengile golașe. Din toamnă până în primăvară, printre crengile lui bogate, doar vântul își cântă simfoniile furtunoase.

- Dar în copac, a urcat cineva vreodată? îl întreb eu pe tata, în timp ce priveam amețită spre vârful copacului, care nu putea fi definit.

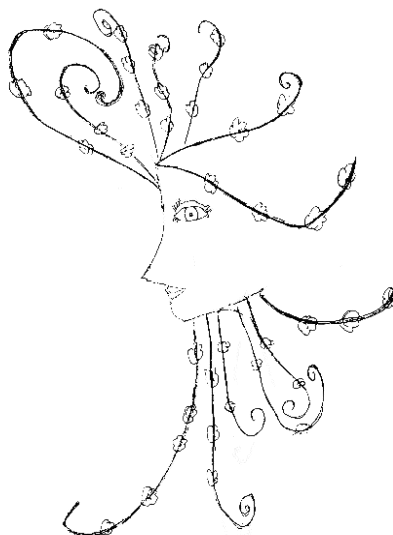
- Nu, nu a cutezat nimeni să escaladeze printre crengile-i răsfirate, căci se temea de vânt.

- Dar ce legătură are vântul cu copacul acesta?

- O veche legendă, spune că acesta este copacul vântului. Se zice că pe ramurile cele de mai sus, vântul și-a făcut un cuib. Vara, când vrea să se odihnească, se tolănește-n cuibul său din vârf și atunci norii își picură mărgăritarele nestingheriți. Iarna, când pe vânt îl prinde dorul de păsările cântătoare, aleargă nebun printre copaci, cântându-și singur simfonia.

Îl ascultam pe tata și trăiam în acele clipe într-o poveste cu un copac misterios și cu păsări măiestre, acasă la vânt.

Mara State, clasa a V-a A

Grafică:

Bianca Duță, clasa a V-a A

Forma adverbială „acasă” a cumulat, de-a lungul timpului, în semantismul său atâtea și atâtea valențe și semnificații, pornind de la banala identificare concretă a locuinței, până la sentimentul pe care îl generează toponimul. Tot astfel, compunerile în oglindă au urmărit o perindare prin acel „acasă” al fiecăruia dintre elevii care au răspuns pozitiv provocării de a cartografia sub forma unei compuneri individualul din spatele acestui termen. Astfel, „acasă” poate fi un nuc, un copac oarecare sau podul casei. Pentru tine, unde este „acasă”?

(prof. Anamaria Coroian)

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea *Arte*

Grafică: Ioana Matei

Arte plastice

Pictură și grafică

Arta este un mod de expresie a creativității umane care ne însoțește la fiecare pas. Desenul, grafica, pictura, fotografia pot fi un mod de a-ți petrece plăcut timpul liber, dar pot fi și o pasiune, un mod de a-ți câștiga existența sau chiar de a câștiga celebritatea, lucrările din palmaresul unui artist devenind astfel o referință în lumea artelor. Însă, indiferent de drumul pe care ți-l deschide arta, urmează-l cu încredere, el te va duce spre tine însuși, spre acea dimensiune specială a ființei tale.

prof. Raluca Filip

Grafică digitală:

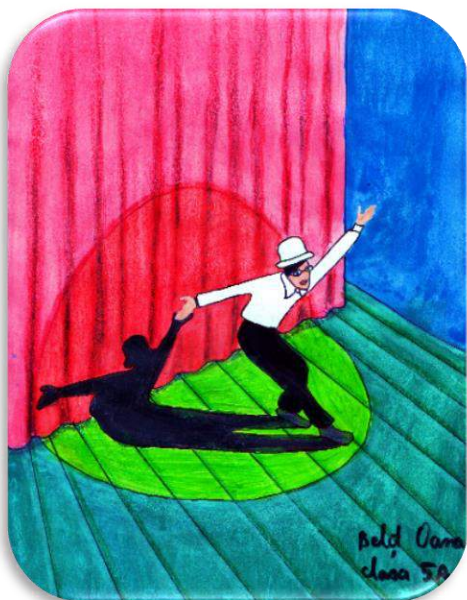
Alexia Ciobănuț, clasa a VII-a A

Oana Beleş, clasa a V-a A

Tudor Giurca, clasa a V-a A

Oana Beleş, clasa a V-a A

Daria Ilisei, clasa a VII-a B

Luiza Murgu, clasa a VI-a A

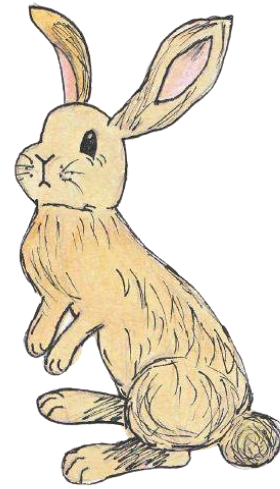
Carla Lăzăroaie, clasa a V-a A

Ştefania Oltean, clasa a V-a A

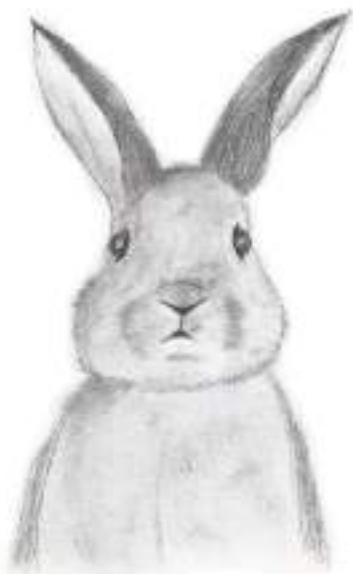
Carla Lăzăroaie, clasa a V-a A

Cezara Răcuciu, clasa a VI-a B

Luiza Murgu, clasa a VI-a A

Ioana Bercean, clasa a VII-a A

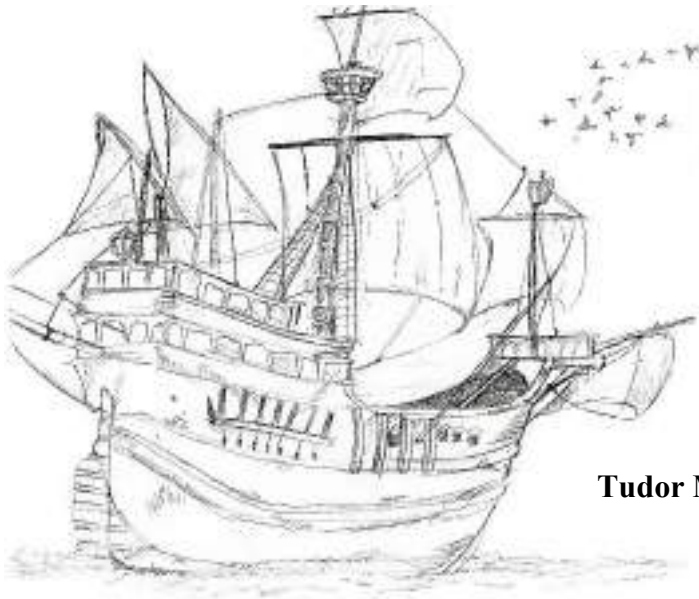
Ruxandra Pavel, clasa a V-a B

Andreea Mateescu, clasa a VIII-a B

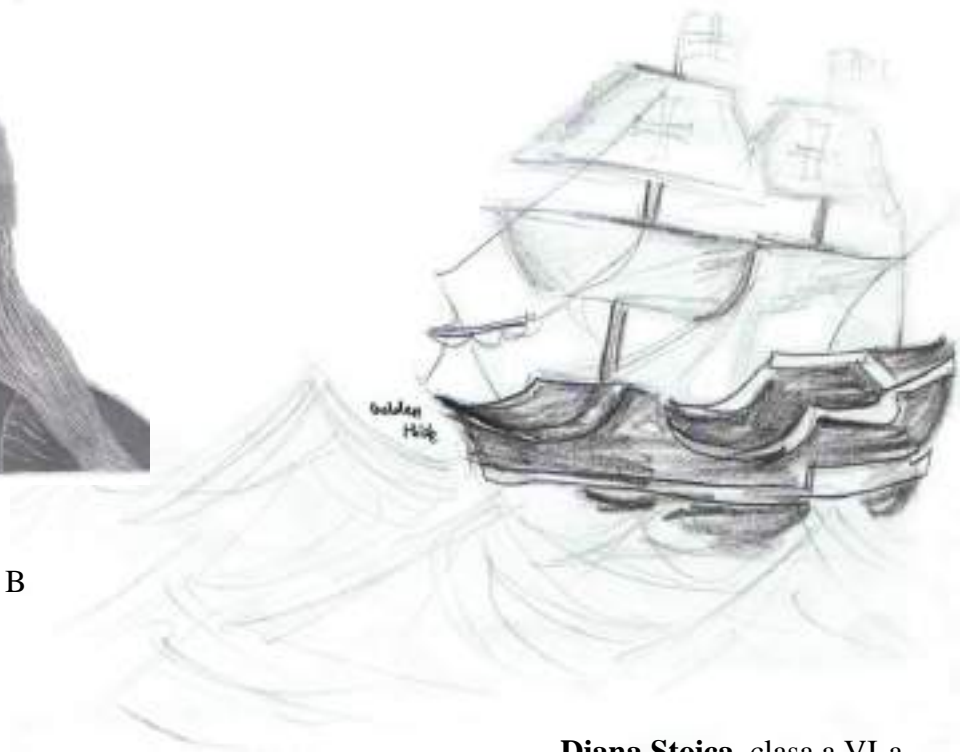
Nicolas Ciovică, clasa a VIII-a B

Tudor Mețiu, clasa a VI-a B

Nicolas Ciovică, clasa a VIII-a B

Diana Stoica, clasa a VI-a

Ziua Culturii Naționale

15 Ianuarie este ziua în care celebrăm cu drag Ziua Culturii Naționale, aducând în atenția tuturor personalități marcante ale țării noastre.

Evocând scrieri celebre din literatura română, compozitori, artiști, filosofi și inventatori aducem în actualitate spiritul românesc și aura universală a moștenirii noastre culturale.

Data nașterii poetului Mihai Eminescu (15.01.1850) considerat geniu al poeziei românești, devine astfel, zi de sărbătoare a sufletelor noastre, zi de bucurie și de speranță.

Pentru Constantin Noica, Eminescu reprezenta „omul deplin al culturii românești”. El adăuga (în volumul „Eminescu sau Gânduri despre omul deplin al culturii românești”, Editura Humanitas, 2014): „Cu numele lui magic deschidem toate porțile spiritului. Dar nu e vorba de operele lui Eminescu, de cultura lui, de proiectele lui, de variantele lui, de comorile plutonice reținute sau sistemele de filosofie posibile, e vorba de tot; de spectacolul acesta extraordinar pe care ți-l dă o conștiință de cultură deschisă către tot”.

prof. Raluca Filip

Expoziția Ziua Culturii Naționale, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Lucrări premiate

„O mască râde, alta plânge”

Tudor Giurca, clasa a V-a A

„Pictorul”

Larisa Fleacă, clasa a VI-a A

„Păpușarul”

Antonius Bozdog, clasa a VIII-a B

„Acorduri”

Luiza Murgu, clasa a VI-a A

„Eminescu”

Karina Roșianu, clasa a VI-a A

„Brâncuși”

Diana Stoica, clasa a VI-a A

Muzica... în viața noastră

Coordonator: prof. Gabriela Gagiu

„Muzica dă suflet universului, aripi gândirii, avânt imaginației și viață tuturor lucrurilor.” (Platon)

Muzica și matematica

Aplicații în viața de zi cu zi

Muzica reprezintă cea mai veche formă de exprimare a gândurilor și ideilor începând odată cu nevoia de comunicare. Unii cercetători susțin că muzica își are originea în imitarea cântecului păsărilor, zgomotelor naturii și chiar în vocea umană.

Muzica este una dintre cele mai ușor acceptate forme de artă de către copii producându-le impresii vaste și influențându-le personalitatea: memorie, intelect, voință, determinare.

Muzica vocală este cea mai apropiată de specificul copilăriei, deoarece prin cântec, melodia formează o unitate cu textul făcând-o mai accesibilă. Este mai ușor de înțeles atunci când se combină cu mișcarea, sub forma dansului sau jocului.

Ca profesori, avem datoria să le însuflăm copiilor dragoste față de muzică, să-i ajutăm să-o înțeleagă și să-o integreze în viața lor și astfel să conștientizăm puterea de a educa, modela și sensibiliza viitoarele generații.

În educația din școli, muzica are valențe formative, învățarea și practicarea acesteia constituind o terapie pentru intelectul copiilor. În procesul educației muzicale elevii de toate vârstele își exersează: voința, gândirea logică, atenția distributivă, imaginația, memoria, afectivitatea și creativitatea, toate aceste procese devenind utile și în cadrul altor discipline studiate.

Pentru elevii educația muzicală este benefică deoarece stimulează creativitatea, imaginația, dezvoltă memoria muzicală, atenția și îmbunătățește auzul muzical prin studiu susținut.

Orice melodie este o împletire armonioasă și structurată a unor sunete. **Matematica** a apărut din dorința oamenilor de a înțelege și de a exprima lumea înconjurătoare. Astfel, nu e de mirare că matematica poate fi folosită pentru descrierea și construirea acestei armonii a sunetelor, numită **muzică**.

Gamele și intervalele muzicale pot fi de ajutor în înțelegerea unor noțiuni matematice elementare, cum ar fi șirurile, intervalele sau mulțimile. Ca de exemplu, dacă ne gândim la claviatura unui pian, observăm că notele clapelor albe se repetă din 7 în 7. Dacă înlocuim în ordine fiecare notă cu un număr de la 1 la 7, obținem un șir de numere, ale cărui elemente se repetă din 7 în 7.

Trăsăturile cele mai importante ale muzicii sunt ritmul și tonalitatea. De asemenea, tempo-ul și măsura joacă un rol important, tempo-ul stabilind cât de alert trebuie cântată melodia, iar măsura dând muzicii o anumită pulsație. Astfel, ea poate fi de 2/4 (două pătrimi), 3/4 (trei pătrimi), 4/4 (patru pătrimi) sau alte măsuri. Într-o melodie care are măsură 3/4, suma duratelor notelor din fiecare măsură trebuie să fie de 3/4.

Pornind de la proprietățile matematice ale structurii muzicii, oamenii de știință au construit algoritmi complecși de calcul, obținând programe computerizate care transformă muzica în imagini caleidoscopice sau structuri geometrice în continuă mișcare.

Diana Voicu, clasa a VIII-a A

prof. Gabriela Gagiu

<https://www.dascalidedicati.ro/matematica-si-muzica>

Muzica și fizica

O partitură muzicală este „o structură clară și logică de sunete îmbinate după anumite tipare și repetiții care le fac recognoscibile pentru urechea umană”. Este „un fel de știință în sine, un tip de sunet fascinant și vibrant care trece prin percepția aurală a oamenilor și pătrunde în universul care ne înconjoară”.

Acustica este știința care studiază sunetul, termen care se referă la fenomenul din aer responsabil pentru senzația de auzire, dar și la fenomenul de percepție al acestuia de către ființele vii de pe pământ. Ea studiază producerea, propagarea, recepția sunetelor, precum și efectele acestora asupra ființelor vii.

Sunetele au diferite caracteristici - înălțime, intensitate și calitate - care corespund unor caracteristici fizice precum frecvență, amplitudine și construcție armonică sau, respectiv, forma undei.

Undele sonore sunt clasificate în funcție de vibrația lor: unde cu frecvențe joase (infrasunete), cu frecvențe medii sau cu frecvențe înalte (ultrasunete). Ele sunt recepționate de un organ auditiv uman sau animal.

În funcție de mediul în care se produc, se poate vorbi de sunet în eter, sunet subacvatic, sunet în solide sau sunet în structuri.

Cum auzim?

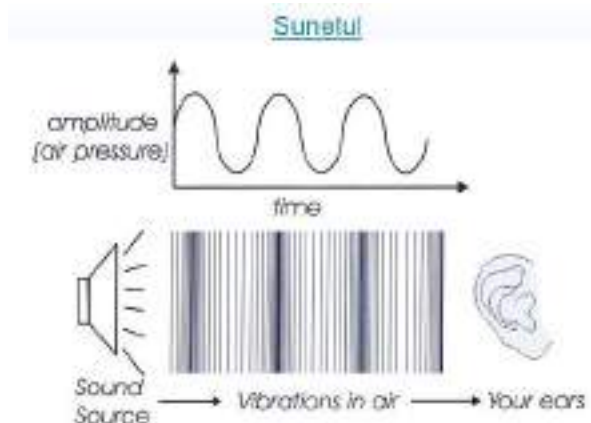
Urechea umană percepe sunetele de frecvență medie (20-16.000 Hz- vibrații pe secundă) și variază în funcție de persoană și vârstă. Ea transformă undele sonore în impulsuri nervoase electro-chimice. În aer, undele sonore au diferite frecvențe care fac membrana timpanică să vibreze după același tipar. Ajunse în urechea medie, acestea sunt amplificate și transferate din aer în fluidul urechii interne și transformate în semnale nervoase.

Primele preocupări în acest domeniu datează din timpul lui Pitagora. Astăzi, tainele descifrării propagării sunetului și ale efectelor sale asupra oamenilor sunt studiate de discipline diferite: fizica, biologia ș.a.

Surse de informare:

1. <https://megablog.eu/legatura-dintre-muzica-si-fizica>
2. Parker, Steve – *Corpul uman: București, Editura Litera, 2013*

„Nu sunt inteligent sau mai expert decât alții, calitatea mea e că nu abandonez. Când examinez modul meu de a gândi, ajung la concluzia că harul imaginației a avut întotdeauna mai multă importanță pentru mine, decât acumularea de informații; dacă n-aș fi fost fizician, aș fi muzician, pentru că gândesc ca un compozitor și-mi privesc viața ca și cum ar fi muzică.”

Albert Einstein

Andreea Vasilescu, clasa a VIII-a A

Muzica și literatura

Legătura dintre muzică și literatură a fost adesea percepută ca fiind o unitate indisolubilă, tainică, a unor elemente interdependente, aceasta nu numai în virtutea acelor trăsături comune pe care cele două ramuri ale artei le împărtășesc (ritm, emoție, lirism, inefabil, abstract) ci mai ales datorită capacității lor de a transcende spațiul contingent în mod imediat și total mai mult ca alte arte.

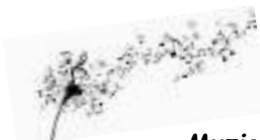
Primele manifestări muzicale ale omului erau legate de viața de zi cu zi iar acolo unde actele vieții implicau o tensiune emoțională puternică, acolo apare cântecul unit cu cuvântul și gestul mimic. Uneori, procesul muncii era însoțit de cântec, iar ritmul cântecelor provenea de la ritmarea gesturilor, dată de îndeletnicirea respectivă. Datorită redării stărilor afective ale celui care cântă, el devine un mijloc de exprimare.

Principiile de bază ale muzicii și poeziei au o sorginte comună unde totul este armonie și măsură.

Melodia și armonia presupun prezența unei muzicalități specifice poeziei, iar muzica, guvernată de idee ne apare ca arta de a gândi prin sunete. Înțelegerea unei opere literare sau muzicale trebuie să depășească aspectele unilaterale formaliste, descriptive și afective și să le includă într-o sinteză superioară, luminată de o viziune filosofică.

Mesajul muzicii este abstract și general fiind interpretat în diverse feluri; principiile formative, morfologice și sintactice ale discursului muzical sunt consecința unor legi fundamentale ale gândirii prin care mesajul muzical devine mai ușor de înțeles. Repetarea unei teme identice sau variată, antiteza dintre o idee și alta, continuitatea sau granița dintre diferitele secțiuni, toate reflectă un întreg proces al gândirii în expunerea ideilor. Cu ajutorul versurilor muzica va dobândi o semnificație complexă și elocventă, fiind transformată și influențată de literatură, de ideea poetică.

prof. Gabriela Gagiu

„Muzica e literatura inimii. Și începe acolo unde discursul se oprește.” (Lamartine)

Tillie Cole, autoare americană, debutantă în literatură în anul 2013, este inspirată de melodiile preferate în scrierea romanului „O mie de săruturi”. Albumele trupelor cunoscute în întreaga lume devin sursa primelor idei pe care povestea romanului se clădește.

„Sunt o mulțime de melodii care m-au ajutat să scriu această poveste, dar baza coloanei sonore sunt două trupe... One Direction și Little Mix”.

Muzica, artă a sunetelor, inspiră literatura prin mesajele transmise cu ajutorul notelor muzicale și al armoniilor dintre instrumente.

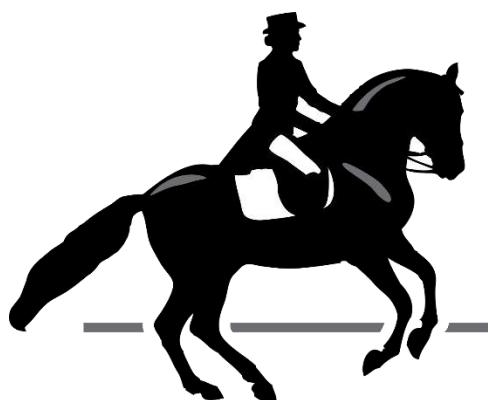
Forța muzicii, produsă uneori de trucuri ale compozitorilor, creează în creierul uman reacții de plăcere asemănătoare celor provocate de mâncarea preferată sau poezia favorită. Această stare este percepută ca o stare creatoare, când originalitatea ideilor unui scriitor atinge nivelul maxim.

Maia Loloiu, clasa a VIII-a A

<https://books.google.ro/books>

Dresajul ecvestru și muzica

Dresajul este arta de a călări și de a antrena un cal într-o manieră care îi dezvoltă ascultarea, flexibilitatea și echilibrul. Acesta este un sport care implică executarea unor mișcări precise de către un cal instruit ca răspuns la semnalele abia perceptibile ale călărețului său. Cuvântul dresaj înseamnă „*antrenament*” în limba franceză. Deosebit de importante sunt ritmul animalului în efectuarea de pas, trap, galop și manevre mai specializate. Dresajul este împărțit în *campagne* (elementar) și *haute école* (*avansat*). Competițiile de dresaj au fost incluse în Jocurile Olimpice din 1912. Călăreții concurează individual și pe echipe.

Știați că:

- **Muzica** adaugă o dimensiune suplimentară și aduce un element mai personalizat și mai creativ oricărui tip de călărie;
- Dresajul care se realizează pe muzică se întâlnește în probele de Freestyle și se numește kūr.

În competiție, freestyle-urile sunt premiate cu **note tehnice și artistice**. Numărul maxim de note disponibile în fiecare categorie este același, iar punctele totale din fiecare determină câștigătorul. În caz de egalitate, persoana cu scorul artistic mai mare câștigă.

Ca și în cazul testelor regulate de dresaj, există anumite mișcări care sunt necesare la fiecare nivel de freestyle. Călărețul este responsabil pentru includerea tuturor **mișcărilor obligatorii**. Judecătorul poate acorda un scor de zero pentru mișcărilor omise.

Notele artistice sunt împărțite în cinci categorii:

- Ritm, energie și elasticitate;
- Armonie între călăreț și cal;
- Coregrafia și utilizarea arenei;
- Gradul de dificultate și riscurile bine calculate;
- Muzica și interpretarea muzicii.

Înainte de a lua în considerare muzica trebuie să știți **numărul de pași pe minut** pe care calul îi are în toate cele trei mersuri. Este important să vă asigurați că muzica se potrivește cu ritmul calului.

Adina Săvoiu, clasa a VIII-a B

Surse de informare:

1. *Dressage Definition & Meaning - Merriam-Webster*
2. *Înțelegerea dresajului cu muzica - Horse & Hound (horseandhound.co.uk)*
3. <https://www.google.com/search?q=clip%20art>

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo“

Secțiunea

Proiecte internaționale

Grafică: Andreea Mateescu

European Day of Languages (26 Sept 2021) la CNGL Sibiu

prof. Victoria Șerban

On September 26, 2021, the students at Gheorghe Lazăr National College celebrated the European Day of Languages together with their English teachers (Alexandra Bega, Daniela Bunea and Victoria Șerban). This year, in order to celebrate, they took part in a Video Contest which involved making videos of 'birthday' wishes by saying 'La mulți ani' in as many European languages as possible. They posted these videos on a shared Padlet:

<https://padlet.com/cnglsibiuengleza/EDL2021>, and the classes with the most languages were awarded prizes. The videos were also uploaded on the EDL website: <https://edl.ecml.at/Activities/Internationalhappybirthdayvideo/tabid/3231/Default.aspx>

The following classes and teams won prizes:

First prize: VII A

Second prize: VII B

Third prize: VI B

Honorable mention: VI A

The funniest video

✓ Alexandru Priporeanu-Dinu, VI A.

The most creative video

✓ Cătălina Hălmăciu, Sofia Gorfi, Anisia Oncioiu, VII A

The most cheerful video

✓ David Cantor, Radu Leca, Rares Mitrea, Tudor Trif, Tudor Purcar, Bogdan Zagan, VI B

The pupils appreciated this contest and expressed their enthusiasm in a creative way, both in images and words:

I really liked the idea of saying "Happy Birthday" in as many languages as possible. We learned new things and we had a lot of fun while trying to pronounce the greeting words in other languages. Also, it was nice meeting my friends after school and spending time together. This activity helped us realise that learning foreign languages is very important as they can help us communicate and connect with others. – Sara, VI B

*I enjoyed the video contest a lot! It helped me realise how diverse languages are. A foreign language helps break barriers and studying it can make us more open-minded and tolerant. The best part of the activity was winning the prize for “the most cheerful video”. – **Radu, VI B***

*I think this project was one of the nicest to do. I had a great time cooking and decorating the place with my friends. But, it wasn't everything pink: one of the cupcakes fell, the camera stopped and we couldn't manage to edit the video the way we wanted to. After all, we were happy with the final product and this experience was, let's say, interesting. – **Anisia, VII A***

*My experience with the project about European languages was unusual. My two other friends were together but I had to work on video call because I was sick. We tried to make something different, so our speakers were some stuffed animals. I really liked making this video because it was a fun idea! – **Cătălina, VII A***

I loved doing this project with my friends, it was so funny doing the cupcakes and filming the voices. It was a bit challenging because one of us was sick, so we talked online. Also, while filming, a cupcake fell on the carpet and we had to clean and make another one, we laughed so much.

– Sofia, VII A

Sara Frățilă, Radu Leca (clasa a VI-a B)

Anisia Onioiu, Cătălina Hălmăciu, Sofia Görfi (clasa a VII-a A)

Generația eTwinning

Proiectele eTwinning reprezintă o minunată oportunitate de a colabora și coopera cu elevi și profesori din alte școli, atât din țara noastră, cât și de peste hotare, pe diferite teme de interes.

Elevii clasei a VI-a B sunt deja familiarizați cu această platformă, fiind implicați în astfel de proiecte încă de anul trecut. Activitățile proiectelor eTwinning includ participarea la întâlniri virtuale cu elevii și profesorii din țările partenere, realizarea de videoclipuri, prezentări, colaje, postere, chestionare, activități de diseminare și evaluare a activităților realizate, precum și participarea la activități cultural-artistice virtuale. Astfel, cei implicați învață lucruri interesante despre istoria și cultura țărilor partenere, își dezvoltă competențele TIC și pe cele de comunicare în limba engleză.

Anul acesta, elevii clasei a VI-a B participă la două *proiecte eTwinning*. *Mirror, Mirror!* are ca scop principal dezvoltarea conștiinței interculturale. Elevii sunt încurajați să se cunoscă pe ei înșiși, dar și pe cei din jurul lor, să descopere diversitatea și bogăția culturală, să își cultive încrederea în sine și capacitatea de a se adapta la situații și contexte noi.

Logo-ul proiectului, creat de elevii de la CNGL

Activitățile proiectului sunt variate și îi pun pe elevi în centrul învățării, acest lucru garantând atingerea cu succes a obiectivelor proiectului. În primele luni, elevii au realizat prezentări video ale școlilor, orașelor și țărilor partenere, s-au prezentat prin intermediul unor instrumente online, iar logo-ul creat de elevii noștri a fost ales, prin vot, să reprezinte proiectul "*Mirror, Mirror!*". Toate activitățile derulate până în acest moment s-au bazat pe învățare colaborativă, aceasta având numeroase beneficii, printre care dezvoltarea gândirii critice, îmbunătățirea abilităților sociale, de comunicare și de gestionare emoțională sau dezvoltarea responsabilității personale.

G
e
n
e
r
a
ț
i
a
n
g

e
T
w
i
n
i
n
g

Pictures from our town este cel de-al doilea proiect derulat de elevii din clasa a VI-a B. În cadrul proiectului elevii descriu cele mai interesante, frumoase sau neobișnuite locuri din orașele lor. Astfel, participanții învață să își promoveze patrimoniul local, îmbogățindu-și în același timp, cunoștințele despre atracțiile turistice, cultura și istoria orașelor din țările partenere.

Proiectul eTwinning numit “Mirror, Mirror!”, este cea mai interesantă cale de a-ți îmbogăți vocabularul limbii engleze și de ați îmbunătăți abilitățile IT.

În cadrul acestui proiect am învățat că trebuie să ne cunoaștem țara foarte bine, dar și orașul în care trăim. Am învățat cum să realizem video online în limba engleză.

Colegii din țările partenere sunt foarte implicați și ne prezintă țara lor cu multă dragoste și bucurie.

Sunt foarte recunoscătoare că pot participa la acest proiect educativ și vă recomand să încercați și voi să faceți parte dintr-un proiect eTwinning.

Natalia Voic, clasa a VI-a B

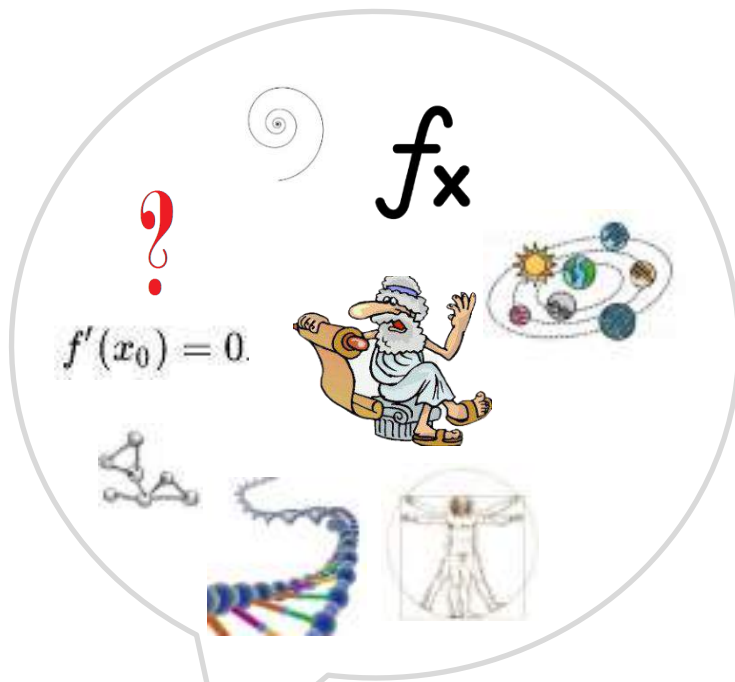
Așteptăm cu entuziasm următoarele activități din cadrul acestor proiecte și suntem convingeți că experiența eTwinning este una extrem de valoroasă, fiind o modalitate motivantă și plăcută de a învăța.

prof. Alexandra Bega

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Științe

$$E = mc^2 !$$

Cu fiecare zi ce trece aflăm tot mai multe despre planeta noastră, dar aceasta nu înseamnă că vom ajunge vreodată să o cunoaștem în întregime.

America de Sud este al patrulea continent ca suprafață, ocupând 12% din suprafață Globului și al cincilea ca populație, cu 6% din numărul de oameni de pe Glob trăiesc pe acest continent. În prezent în America de Sud sunt 12 state și trei teritorii nesuverane, dependente de Franța sau Marea Britanie (Guyana Franceză, Insulele Sandwich de Sud, Insulele Falkland și Georgia de Sud). Acest continent se remarcă printr-o serie de curiozități și superlative geografice, culturale și demografice, printre care se numără:

Atacama

Este cunoscut drept cel mai arid loc de pe Terra, existând arii în care nu a plouat niciodată, cel puțin de când omul înregistrează precipitațiile. Datorită condițiilor vitrege nici un animal sau o plantă nu poate supraviețui în acest deșert. Aici aerul e perfect curat, departe de smogul marilor orașe permițându-se construirea celui mai mare observator astronomic din lume: The Very Large Telescope (VLT). În prezent, în Atacama trăiesc doar un milion de oameni, în satele de pe coastă sau din oaze, ei fiind pescari sau cercetători.

Curiozități și superlative geografice

Să descoperim America de Sud

Coordonator: prof. Ana Marinescu

Pădurea Amazoniană

Este cea mai mare pădure din lume, numită și Plămânu Verde al Planetei (ocupând 6 milioane kmp). Este cea mai veche structură vegetală de pe Terra, datând de acum 55 de milioane de ani și mare parte din ea este încă neexplorată. În această pădure sunt 390 de milioane de arbori divizați în 16.000 de specii, aceștia făcând din Amazon cel mai bogat ecosistem din lume. Din păcate pădurea e puternic defrișată pentru exploatarea lemnului și pentru a face loc fermelor și plantațiilor, punând în pericol existența triburilor și a multor specii de animale ce trăiesc aici. Dacă se va continua în acest ritm Pădurea amazoniană ar putea dispărea în aproximativ în 100 de ani.

Pădurea amazoniană

(<https://www.google.com/search?q=padurea+amazoniana&source>)

Protejarea pădurii amazoniene este vitală pentru limitarea încălzirii globale. Agenția de cercetare spațială din Brazilia (INPE) a înregistrat 10.129 de kilometri pătrați de teren despădurit într-un singur an (2018-2019). Această arie este echivalentă cu suprafața Libanului.

Resurse hidrografice:

Cascadele din America de Sud sunt și ele spectaculoase, cea mai înaltă din lume fiind Cascada Angel din Venezuela având o înălțime de 979 metri și cea cu cel mai mare debit este Cascada Guaira din Paraguay cu un debit de 50.000 de m³ pe secundă

Lacul Titicaca - cel mai înalt lac navigabil din lume (3820 m) și cel mai întins lac din America de Sud (9710 km²). Alimentarea lui este asigurată de cele 25 de râuri care se varsă în el.

A doua cea mai mare hidrocentrală din lume este Itaipu și se află pe acest continent pe râul Parana, la baza cascadei Iguazu (construită la granițele statelor Argentina Paraguay și Brazilia).

Populația

Populația Americii de Sud are o moștenire etnică largă și variată, principalele ei elemente sunt constituite de nativii americani, andini și de descendenții europenilor și a negrilor africani. Datorită elementelor native unice ale acestui continent s-a format o **rasă specifică: zambos**, încrucișarea dintre negri și andini.

Spaniola este limba oficială în 9 din cele 13 țări ale continentului, urmată de portugheză în Brazilia, engleza în Guyana, olandeza în Suriname și franceza în Guyana Franceză. **Limbile băștinașilor** cele mai folosite sunt **quechua**, vorbită în Peru, Columbia, Ecuador, aimara, în Bolivia și guarani în Paraguay Uruguay și Argentina.

America de Sud, din punct de vedere religios e puțin neobișnuită, datorită **omogenității confesionale**: peste 90% sunt romano-catolici.

În prezent populația se încadrează în procesul de **explozie demografică** rezultat dintr-un bilanț pozitiv, natalitate mare și mortalitate redusă, N=30-40% cu un segment de populație tânără.

O treime din populația Braziliei are vârsta sub 15 ani și se preconizează că populația se va dubla înainte de mijlocul secolului al XXI-lea. În Brazilia trăiește cel mai mare număr de **italieni și japonezi** aflați în afara statelor lor.

Cascada Guaira din Paraguay

D
E
S
C
O
P
E
R
Ă

k'u, k'ul
(sacred, god)

pakal
(shield)

k'al
(twenty)

chan
(sky)

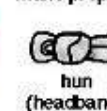
hoy
(to bless,
make proper)

k'awil
(spirit)

chan
(snake)

hun
(headband)

k'in
(sun)

sotz'
(bat)

hal
(to manifest)

awal
(and then)

L
U
M
E
A

Scriere Maya

Femei peruviene

Gauchos din Argentina

Știați că...

- ✚ În Amazonia trăiesc 305 triburi cu aproximativ 900.000 de oameni dintre care cel puțin 76 nu au avut nici un contact cu civilizația. Aceste triburi trăiesc în savane, în pădurea amazoniană, cât și în apropierea marilor râuri. Folosesc săgeți otrăvite pentru capturarea pradei sunt culegători de fructe de pădure, nuci, acai și palma de piersici. Mierea de albine este savurată aproape zilnic, iar peștele este un aliment important și pentru capturarea lui folosesc un fel de otravă: timbo.
- ✚ Exploratorii spanioli au ajuns în Argentina la începutul secolului al XVI-lea. Ei căutau comori și au numit această țară argentum ceea ce înseamnă în limba latină argint. Un simbol argentinian este gauchos, îngrijitor la fermele de vite. Aceștia sunt văzuți ca adevărați eroi în folclorul aceste țări.
- ✚ Pampasul argentinian este una dintre cele mai mari și importante regiuni agricole la nivel mondial, atât pentru cultura cerealelor, cât și pentru creșterea bovinelor de tradiționalii gauchos.
- ✚ Cei mai mulți nativi trăiesc în prezent în regiunile înalte ale republicilor andine, mai ales în Bolivia, unde constituie majoritatea populației. Mulți poartă costume tradiționale, în special în perioada festivalurilor. Naiurile sunt instrumente locale populare.
- ✚ Așezările, orașele și capitalele la cele mai mari altitudini se găsesc pe platourile andine: La Paz (capitala Boliviei, situată la cea mai mare înălțime din lume-4200 metri); Quito (Ecuador), singura capitală situată pe Ecuador, și singura amenințată de un vulcan activ, este a doua capitală ca așezare la cea mai mare altitudine (2850 metri); Bogota, capitala Columbiei (situată la înălțimea de 2600m).
- ✚ Cel mai sudic oraș este Puerto Williams din Insula Țara de Foc, insulă ce aparține jumătate statului chilian și cealaltă jumătate statului argentinian. O altă așezare aflată aproximativ pe aceleași coordonate este Ushuaia, oraș întâlnit și în romanul lui Radu Tudoran, Toate pânzele sus.
- ✚ America de Sud este încă un ținut plin de taine și mistere cu locuri și oameni foarte diferiți: de la triburi ce folosesc uneltele epocii de piatră la cei ce cercetează și cuceresc spațiile extraterestre. De la femei ce nu cunosc îmbrăcămintea la „miss”-urile ce cuceresc podiumurile lumii cu frumusețea, ținuta și eleganța lor.

Paul Ioan Țiplic, clasa a VII-a A

Bibliografie selectivă:

„Enciclopedia Copiilor”, Oradea: Editura Aquila , 2019
https://ro.wikipedia.org/wiki/America_de_Sud
[https://ro.wikipedia.org/wiki/P%C4%83durea_Amazonian%](https://ro.wikipedia.org/wiki/P%C4%83durea_Amazonian%27)
<https://cersipamanromanesc.wordpress.com/2010/04/27/curiozitati-si-date-interesante-despre-america-de-sud-fotogalerie/>

Ca în fiecare an școlar, sfârșitul vacanței de vară a fost așteptat cu mare nerăbdare de un grup de elevi. În perioada 29 august - 4 septembrie 2021, a avut loc Tabăra de Fizică de la Cisnădioara. Tabăra este organizată de ASOCIAȚIA PENTRU PERFORMANȚĂ ÎN FIZICĂ SIBIU (APF) în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Sibiu.

Cine a participat?

Un număr de 52 de elevi capabili de performanță în Fizică, din județul Sibiu, din clasele VII – XII, selectați pe baza rezultatelor obținute la concursuri și olimpiade, precum și a interesului arătat pentru disciplina Fizică.

Tabăra de Fizică- Cisnădioara, 2021

prof. Delia Bonea

Programul taberei a cuprins cursuri de pregătire în domeniul fizicii, cu centrarea activităților pe cercetare științifică bazată pe experiment.

În afara orelor de curs elevii au desfășurat și alte activități:

- Concursuri sportive;
- Prezentarea istoriei și tradițiilor din localitatea Cisnădioara de către Mihai Hașegan;
- Concert cu piese de muzică clasică susținut de Cristea Beatrice (cls. X), în cadrul Bisericii Evanghelice din Cisnădioara;
- Conferința cu tema „La ce este bună fizica?”, susținută de prof. univ. dr. Mircea Rusu;
- Prezentare de fotografii ale boltei cerești înregistrate de elevul Voicu Teofil;
- Prezentare a senzorilor utilizați în robotică, de către elevul Rareș Țeposu.

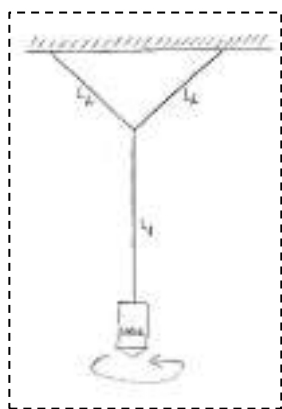
Îi așteptăm cu drag, interes și curiozitate pe toți elevii pasionați de FIZICĂ, să participe la edițiile viitoare ale taberei!

Finalul vacanței de vară ne-a bucurat cu o săptămână plină de amintiri și experimente diverse. Tabăra de fizică aduce noi cunoștințe elevilor și îi provoacă să descopere universul din jurul lor. Tabăra ne-a impresionat cu terenuri de sport, loc de joacă și piscină recent reamenajată, toate dedicate experimentelor în natură și distracției de după-amiază.

Experimentele realizate sunt cele care au creat din zilele petrecute în tabără amintiri de neuitat. Am descoperit magia formelor geometrice obținute cu oscilații mecanice! Cum am făcut?

Întâi, am confecționat un pendul gravitațional din materialele pe care le-am avut la îndemână: o sticlă de plastic tăiată pe jumătate, în capacul căreia am realizat un orificiu cu ajutorul unui cui metalic încins, și o sfoară de grosime medie.

Apoi, am legat capetele sforii de o bârnă aflată la înălțime și le-am unit printr-un nod, obținând dimensiunile L_1 și L_2 , așa cum se observă în desen. Sticla-pendul, umplută cu sare, a fost legată la capătul de jos al sforii, la mică înălțime față de suprafața pe care desenele urmau să apară.

După ce am pus pendulul în oscilație de mai multe ori, am încercat să schimbăm poziția nodului ce unea bucățile de sfoară, obținând modele de sare tot mai interesante.

Am reușit, tot cu ajutorul oscilațiilor, să obținem modele din zahăr pe suprafața unei plăci metalice (placa Chladni). Pentru a realiza experimentul, am avut nevoie de placa metalică, fixată de o masă printr-un suport, un arcuș de vioară și o cantitate de zahăr de care ne putem dispensa după obținerea desenelor.

Frecvențele de oscilație rezultate prin frecarea dintre arcuș și marginea plăcii metalice provoacă granulele de zahăr să vibreze, astfel rearanjându-se în contururi interesante.

Dacă ar trebui să aleg cea mai interesantă și mai misterioasă materie, cu siguranță aș opta pentru fizică. De aceea, mi-am dorit enorm să particip la tabăra de fizică organizată la sfârșitul verii, la Cislădioara.

Clasa a VIII-a a studiat oscilații și unde mecanice. Am înțeles ce se întâmplă cu aceste fenomene fizice prin intermediul unor experimente.

Unul dintre experimente a constat în lovirea suprafeței apei din piscină cu ajutorul a două sfere prinse la capetele unor bețe. Am lovit suprafața apei ritmic, adică cu aceeași frecvență pentru ambele sfere și am obținut astfel o interesantă figură de interferență a undelor mecanice.

Știm că accelerația gravitațională este $9,81\text{m/s}^2$, dar cum putem verifica acest lucru? Întâi am încercat cu ajutorul pendulului gravitațional, al cronometrului și al calculelor, iar apoi cu ajutorul aplicației Phyphox. A fost foarte ușor. Am pus un smartphone în oscilație și am conectat o tabletă la el pentru a efectua măsurătorile. Am obținut valoarea de $9,80\text{m/s}^2$, o valoare foarte apropiată de cea reală.

V-ați întrebat vreodată cum se poate determina o viteză atât de mare precum viteza sunetului care este aprox. 340m/s ? Am crezut că nu ne este accesibil vreun experiment pentru a face această determinare, dar aplicația Phyphox ne-a scos iarăși din încurcătură. Am avut nevoie de două telefoane mobile și doi colegi care au stat la o distanță stabilită. Unul a bătut din palme, iar când cronometrul din telefonul celuilalt a pornit, a bătut și el din palme, iar apoi aplicația și-a dovedit utilitatea. Am obținut o valoare pentru viteza sunetului destul de apropiată de valoarea de 340m/s .

Pe lângă toate experimentele realizate, am avut ocazia să ascultăm conferințele domnului prof.univ. dr. Mircea Rusu care a dezbătut subiecte foarte interesante din lumea fizicii de care suntem legați cu toții zilnic. De exemplu „De ce mașinile care circulă cu viteză mare produc un zgomot atât de puternic?” sau „Cum se poate atenua acest zgomot?”. Secretul este în profilul anvelopei.

Esența muncii noastre din timpul desfășurării activităților din tabără a fost prezentată și celorlalți colegi în ultima după-amiază de tabără.

Îmi doresc neapărat să particip și la următoarele ediții ale taberei de fizică și sfătuiesc toți elevii să se străduiască să ajungă măcar o dată aici.

Pagina de istorie

Mari navigatori. Portughezii

prof. Cătălin Dumitru

Portugalia este astăzi o țară micuță, situată în Peninsula Iberică, în Europa, cu o largă ieșire la Oceanul Atlantic. Pământul lusitan se apleacă înspre ocean, odată cu râurile care-și aduc molcom apa, în ritmul cântecelor fado. În acest cadru, portughezii au privit secole la rând înspre măreția oceanului, fascinați de povești despre tărâmurii bogate și îndepărtate.

Începând cu secolul al XV-lea, temerarii navigatori au cercetat Atlanticul, în căutarea de noi teritorii, de noi rute și de bogății. Astfel s-au născut personaje fascinante, care și-au condus marinarii și caravelele în aventuri epice: Henric Navigatorul, Bartolomeo Diaz, Vasco da Gama sau Pedro Cabral. Vă invităm la o lectură a cunoașterii geografice, învăluită în misterul timpului!

Henric Navigatorul

Henric a fost al treilea fiu al regelui Ioan I al Portugaliei, născut în 1394.

Una din marile sale realizări, ca membru al familiei regale, a fost înființarea Institutului de la Lagres în 1418. Rolul acestei instituții era adunarea celor mai importanți geografi, cartografi, astronomi și matematicieni, pentru a-și aprofunda studiile.

Pe plan militar, s-a făcut remarcat în anul 1415, când a cucerit orașul marocan Ceuta. Alte lupte ale sale au fost în Granada (Spania) și în orașul, pe atunci cucerit de musulmani, Fes.

Henric nu a fost un navigator în sensul autentic al cuvântului; fratele său îl întrecea în acest domeniu. Totuși, importanța sa în epoca exploratorilor este dată de faptul că a contribuit la finanțarea altor călătorii, la descoperirea și la colonizarea a uriașe teritorii necunoscute până în acea perioadă.

(David Buta)

Vasco da Gama

Vasco da Gama a fost un explorator și navigator portughez născut în anul 1460.

La vârsta de numai de 26 de ani, Da Gama a părăsit portul din Lisabona dorind să călătorească dincolo de Ecuator împreună cu un echipaj de 150 de oameni. În ciuda unor întâmplări nefericite, de exemplu un atac arab sau o epidemie de scorbut, echipajul a ancorat în India, după zece luni de la plecare.

Drumul de întoarcere a fost anevoios și plin de pagube, dar Vasco da Gama s-a întors în Europa cu pietre prețioase, mătăsuri și condimente, un an jumătate mai târziu. În țara natală, da Gama a primit titlul de „Amiralul Oceanului Indian”, deoarece acesta a descoperit o nouă rută spre India.

Călătoria lui Vasco da Gama a făcut ca Portugalia să devină una dintre cele mai mari puteri maritime din istorie.

(Sara Alexandra Frățilă)

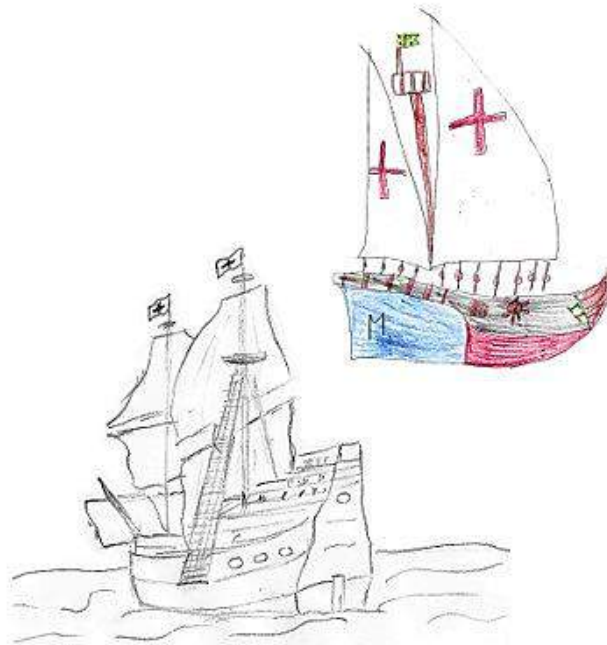
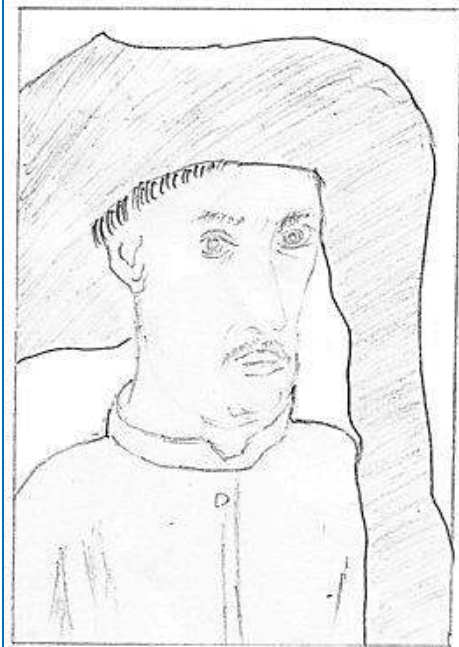
Pedro Cabral

Pedro Alvarez Cabral s-a născut în 1467/1468. Într-o familie de mici nobili, ceea ce i-a oferit posibilitatea de a se educa la curtea regală și, mai apoi, un post de căpitan.

În anul 1500, Cabral a condus a flotă de 13 corăbii și un echipaj de 1200 de oameni spre India. Expediția a fost anevoioasă și mare parte din echipaj a fost sacrificată pe drum. Cu toate acestea, Cabral este cunoscut în istorie pentru descoperirea Braziliei și pentru stabilirea unor noi relații comerciale cu India.

El a fost căsătorit cu Isabel de Castro, având 6 copii împreună și a decedat în anul 1520.

(Ruxandra Neacșu)

Bartolomeo Diaz – „deschizătorul de drumuri”

Nu sunt cunoscute multe date despre viața timpurie a lui Diaz. Totuși, există date despre călătoriile sale, finanțate de către coroana portugheză. Probabil cea mai importantă descoperire a lui pentru acea perioadă a fost „Capul Furtunilor”, cunoscut mai târziu sub numele de „Capul Bunei Speranțe”, aflat în sudul continentului african.

Alte descoperiri geografice ale sale au fost: trecerea de cel mai îndepărtat punct cunoscut atunci de portughezi din Africa (situat în Namibia de astăzi), „Portul păstorilor” (Africa de Sud) și Guineea (după o călătorie până la insulele Capului Verde).

Bartolomeo este considerat primul explorator ce a străbătut toată Africa, în încercarea sa reușită de a găsi o rută maritimă spre India, traversând Oceanul Atlantic și Indian. Acest voiaj este considerat ca fiind cea mai importantă realizare maritimă a Portugaliei din secolul XV. De asemenea, un alt rol al călătoriilor sale sunt hărțile lăsate de acesta viitorilor mari exploratori (Columb, Vespucci etc.), care i-au îndrumat pe aceștia din urmă spre noi descoperiri geografice care ne-au marcat istoria.

În toată viața sa, Diaz a călătorit pe mare peste 8000 de kilometri, cartografiind aproximativ 2030 din aceștia (aparținând coastei africane, încă necunoscută până atunci). Diaz a murit, la 50 de ani, în zona Capului Bunei Speranțe, pe data de 29 mai 1500. Chiar și după o viață scurtă, putem să îl considerăm pe Bartolomeo Diaz unul din cei mai mari exploratori ai istoriei.

(Vanessa Cotruș)

Grafică:

Luiza Murgu, Teodor Armean,
Vlad Ambrozie, clasa a VI-a A

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Concursuri și proiecte educaționale

Grafică: Rareș Florea

MESAJ CĂTRE VIITORII LICEENI

CUM NE PETRECEM TIMPUL LIBER?

prof. Monica Oancea

Viitorul se construiește cu pași mici

„Destin nu există decât în acțiune, fiindcă numai în ea riști totul, fără să știi unde vei ajunge.”

Emil Cioran

Salut! Mă numesc Tudor și sunt elev în clasa a X-a la profilul matematică-informatică. Doresc să vă povestesc despre cum îmi ocupă un elev ca mine timpul liber.

Cea mai interesantă activitate la care am luat parte în ultimul an mi se pare conferința internațională ICDD. Acolo am avut ocazia să observ proiecte create de studenți și elevi care se asemănau cu cele mai noi jocuri sau programe, care au echipe întregi în spate. Am simțit constant o combinație între uimire și admirație față de ceilalți participanți, deoarece aplicațiile prezentate cuprindeau o varietate de subiecte: de la teste grilă - la nave spațiale, de la aplicații de calcul - la roboți. De fiecare dată în care credeam că am văzut cel mai interesant sau original proiect, apărea altul și mai captivant. Atunci mi-am dat seama că lucrul cel mai important la programare este ca tot timpul să cauți moduri în care să devii mai bun, pentru a te întrece pe tine însuși.

Un alt proiect la care am luat parte a fost Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu. Fiind voluntar, am putut să observ cum se petrec lucrurile „în spatele cortinei” și cum întregul Sibiu parcă a luat viață, fiind împânzit de turiști. Experiența mea a fost una foarte plăcută, deoarece am avut ocazia să îmi petrec ziua împreună cu tineri prietenoși și seara în săli de spectacol în care se întâmplau cele mai neobișnuite evenimente. La acest festival am învățat cum se organizează un proiect de anvergură, cum se coordonează o echipă atât de mare, dar și cum să îmbin utilul cu plăcutul.

Nu în ultimul rând, am avut oportunitatea să particip la un concurs de dezbateri în limba engleză, la nivel național. Dezbateri este o pasiune pentru mine de mai bine de un an, dar concursurile sunt cu siguranță cele mai importante evenimente în care îmi pot exersa această aptitudine. Lucrul care mi se pare cel mai interesant în dezbateri este faptul că orice fel de convingere personală începe să fie modelată cu ajutorul argumentelor și începi chiar să te întrebi „Oare au ceilalți dreptate?”. Această întrebare te poate ajuta în viața de zi cu zi pentru a avea o relație mai bună cu cei din jurul tău, pentru a fi o persoană mai înțelegătoare și pentru a reuși să te pui în locul celuilalt.

În final, sugestia mea pentru colegii de gimnaziu este să își urmeze pasiunea în timpul lor liber pentru că viitorul fiecărui copil este deschis și posibilitățile nelimitate!

Tudor Terian-Dan, clasa a X-a I

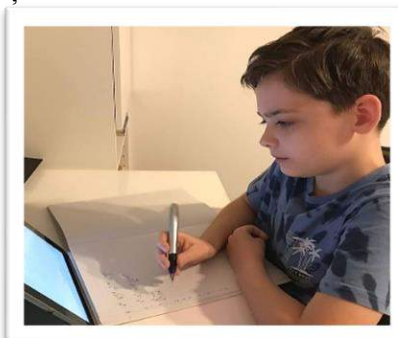
„Doamna de matematică” la 16 ani

Mă numesc Beatrice Cristea, sunt elevă în clasa a X-a la profilul matematică-informatică al Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu. Pentru mine, matematica a fost disciplina preferată încă din primii ani de școală. Satisfacția oferită de obținerea rezultatelor corecte după multă trudă este greu de egalat, dar și greu de înțeles de către cei care nu au reușit să o cunoască. Trăind această mulțumire, a intervenit rapid și plăcerea de a rezolva cât mai multe probleme și dorința de a descoperi metode, algoritmi, teoreme. Este greu să înțelegi această „junglă încâlcită de numere” fără multă muncă, dar mai ales fără ajutorul celor care deja o stăpânesc. În încercarea mea de a evolua în matematică, am căutat continuu informații în culegeri, pe site-uri de specialitate, am participat la cercuri și concursuri și am profitat de tot ce am descoperit. Dezvoltându-se în această perioadă modul de predare-învățare on-line, m-am gândit că aș putea împărtăși și altora ceea ce am dobândit. În cadrul unei fundații, am obținut un contract de voluntar în proiectul „Clubul de excelență”, pe durata a 5 luni. Doamna dirigintă m-a susținut și de această dată și mi-a dat încredere că voi reuși. În fiecare săptămână, pentru o oră și jumătate, sunt „doamna de matematică”, pentru aproximativ 50 de elevi de clasa a V-a din toată țara, printre ei fiind și elevi talentați din școala noastră. În acest proiect mi-am propus să îi ajut pe copii să descopere frumusețea și spectaculozitatea acestui domeniu abstract, dar deosebit de util în viață, să îi învăț cum să își redacteze o lucrare de matematică pentru nivelul competițiilor naționale, să le transmit și să le cultiv pasiunea pentru matematică. Cursul pe care îl desfășor respectă programa pentru Olimpiada Națională de Matematică pentru clasa a V-a și cuprinde exerciții și probleme cu nivel ridicat de dificultate care să îi pregătească pe copii pentru performanță.

Pentru mine este o experiență incredibil de frumoasă. Am avut emoții mari pentru că a fost ceva nou, necunoscut, nu știam dacă voi face față întrebărilor atâtor copii, dacă voi reuși să mă fac înțeleasă, dacă ceea ce am de oferit se ridică la nivelul așteptărilor cursanților. Sunt la jumătatea acestui drum și sunt fericită că am avut curajul să îl încep. Copiii sunt curioși, dornici să răspundă, iar faptul că nu sunt notați sau că sunt mai apropiată de vârsta lor, le dă încredere și îndrăzneală. Cursul a devenit interactiv, se anunță la răspuns chiar înainte de a cunoaște enunțul problemei. Îmi pun întrebări și îmi cer ajutorul și în afara cursului și asta mă face să cred că este bine ceea ce fac, că și pentru ei matematica va fi o plăcere, nu o povară. Îi îndrăgesc pe copii, m-am atașat de ei, deși asta nu era prevăzut în acest proiect, iar acum mă gândesc foarte serios ca în anul școlar următor să reiau cursul.

Beatrice Cristea, clasa a X-a I

Despre îngeri

prof. Anca Munteanu

Cine sunt îngerii?

Îngerii sunt niște ființe mai evolute decât oamenii datorită bunătății și iubirii lor. Sunt mai apropiați de Dumnezeu decât noi și pentru asta El le oferă numeroase daruri, protecția și iubirea Lui.

Noi, oamenii, putem fi mai presus decât îngerii, dacă alegem calea bunătății și a iubirii. De exemplu, Sfânta Maria este binecuvântată pentru că l-a născut pe Iisus Hristos și a avut grijă de el.

David Botea, clasa a V-a A

Motto

...
... Stelele vin și se
aprend pe rând
În ramurile-ntinse pe
altare –
Și te slujesc;
Dar, Doamne, până
când?
De-a fi-nflorit numai cu
focuri sfinte
Și de-a rodi metale
doar, pătruns
De grelele porunci și-
nvățăminte,
Poate că, Doamne, mi-
este de ajuns.
În rostul meu tu m-ai
lăsat uitării
Și mă muncesc din
rădăcini și sânge.
Trimite, Doamne,
semnul depărtării,
Din când în când, câte
un pui de înger,
Să bată alb din aripă la
lună,
Să-mi dea din nou
povața ta mai bună.

(Psalmul 61 de Tudor
Arghezi)

Îngerii păzitori au grijă de oameni în fiecare zi. Fiecare persoană are unul. Îl poți invoca, folosind cuvintele: „Doamne, dă-mi un înger păzitor!” Iar seara, înainte de culcare, puteți folosi rugăciunea noastră, a copiilor: *Înger, îngerășul meu*. Dacă nu îi chemi mai des, ei vor pleca în altă parte.

Luca Tăbăcaru, clasa a V-a A

Grafică:

- Oltean Ștefania,
- Dan Anamaria

Îngerul meu păzitor

Înger, îngerușul meu,
Care m-ajută la greu,
Stă pe-un nor, așezat,
Și mă privește ne-ncetat.

M-ascultă, mă sfătuiește,
Numai bine îmi dorește.
Când eu cad, el mă ridică
Și-așa nu îmi este frică.

Îmi arată calea dreaptă,
Iar când cedez, mă urcă o treaptă.
El este lumina mea,
Nu pot trăi fără ea.

Chiar dacă nu-i pot vedea
Aripile de cristal,
Știu că mă va mângâia
Și că nu trăiesc în zadar.

Mădălina Țimonea, clasa a V-a A

Grafică: State Mara, Veștemean
Bianca, Baicu Teodora, Teașcu
Sara, Timonea Mădălina,
clasa a V-a A

Îngerul meu păzitor
Nu este prea vorbitor.
Și are aripi stropite cu argint
Chiar așa e, nu vă mint!

Îmi spune adesea-n șoaptă:
Totul va fi bine!
Și atunci mă gândesc:
- Ce m-aș face fără tine?

Zâmbetul îi este minunat,
Mă face să mă gândesc la cerul
înstelat.

Vocea-i înceată,
Auzu-i fin,
Când am nevoie de el îmi spune:
Vin!

Noaptea, înainte de culcare,
Mă sărută, nu mă doare,
Îmi spune încetșor: Noapte bună!
Și se-ndreaptă către Lună.

Sophie Enache, clasa a V-a A

Gând bun

Îngerii sunt ca un soare.
Soarele ne va oferi întotdeauna
lumină, dar noi vom decide
dacă ne îndreptăm spre lumină
sau spre umbră.

Andrei Gala, clasa a V-a A

Îngerii sunt buni mereu
Ne vor ajuta la greu
La bine ne-or îndruma
Ei mereu ne-or proteja.

Dinu Matei, clasa a V-a A

Îngerii sunt duhuri bune
Și-L slujesc pe Dumnezeu,
Dar nu-i lasă nici pe oameni
Când la ei vine Cel Rău.

Andrei Mitea, clasa a V-a A

PAGINA PSIHOLOGULUI

CELE TREI DIFERENȚE ESENȚIALE:

HOMESCHOOL, UNSCHOOLING ȘI ȘCOALA ONLINE

HOMESCHOOLING este educarea acasă ce se face după o anumită structură (un program educațional structurat, chiar dacă nu în stilul programei școlare obișnuite), un tip de educație de regulă realizat prin înscrierea la o școală-umbrelă, care certifică, în final, anumite competențe ale copilului.

Chiar dacă în cele mai multe dintre statele occidentale această alternativă pentru școala tradițională este o opțiune legală, la noi este mai mult decât controversată. Asta pentru că, pe de o parte, nu este reglementată de niciun fel în Legea Educației, iar pe de altă parte, în Constituția României scrie că „Părinții sau tutorii au dreptul de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine”.

În ambele variante, rolul părinților în formarea copilului este vital, pentru că ei îl ajută să descopere, îi pot stimula curiozitatea, îi pot observa pasiunile și înclinațiile și îl pot îndruma. Fie că e vorba despre homeschooling, fie de unschooling, părintele este foarte important. Unschoolingul, de fapt, nu este un concept nou, doar numele care i-a fost dat de societatea modernă îl face să pară așa. În fond, în alte vremuri, când nu existau școli (sau nu pentru toată lumea), copiii unei comunități învățau lucrurile necesare viețuirii și dezvoltării lor ca indivizi într-un ritm propriu, în cadrul comunității, de la părinți, bunici, vecini, bătrânii satului, meșteri, preoți etc. Astfel, unschoolingul este un fel de reîntoarcere la lipsa metodei și structurii, cu diferența majoră a accesului la informație și a multitudinii informației din prezent.

Psiholog școlar: Cristina Enescu

HOMESCHOOLING

Școlirea acasă (din eng. Homeschooling) este activitatea de educare a copilului de către părinți sau meditari, în locul unei educații standard în școală.

Educația acasă (pe termen lung) a apărut în țările dezvoltate în cadrul familiilor - îndeosebi cu studii superioare chiar în educație - drept alternativă pentru studiul deficitar al școlilor din regiunea respectivă.

Educația acasă conține două concepte:

- **homeschooling** (educația acasă);
- **unschooling** (neșcolirea).

UNSCHOOLING este educarea fără structură, educația liberă de orice reguli sau metode prestabilite, învățarea nestructurată, care se bazează pe cultivarea pasiunilor copilului, pe ritmul său de învățare și pe dorințele lui (există școli-umbrelă care sunt deschise inclusiv acestei modalități de abordare). Unschoolingul este, în fapt, neșcolirea, însă nu în sensul absenței educației, ci în sensul absenței totale a sistemului.

Care înseamnă de fapt urmarea programei școlare de stat, dar prin educație la domiciliu. „Copilul nu este expus la o educație programată, abordarea este gândită în așa fel încât să poată deveni independent, stăpâni pe ei și echilibrați emoțional”

ȘCOALA ONLINE

Data fiind situația pandemică, elevii și profesorii și-au canalizat atenția, forțele și energia spre varianta online. Bună sau rea, școala online ne ține până la urmă conectați la materie. În unele săli de clasă din România sunt mulți elevi. Prin urmare, este foarte dificil ca toți să aibă șansa să participe activ la oră. Mai mult, se creează o atmosferă destul de agitată, mai ales în pauze. Pentru unii elevi e un adevărat consum de energie să petreci șase ore într-o încăpăre cu alte persoane cu care ești nevoit să socializezi. Școala online aduce cu sine un avantaj din acest punct de vedere. Astfel, îți poți scrie și învăța lecțiile urcate de profesori pe diverse platforme în liniștea și confortul casei tale.

Am accesat platforme de e-learning care au permis continuarea procesului instructiv-educativ. Astfel, orele sau cursurile s-au derulat fie sub forma conferințelor audio-video, fie a întâlnirilor de tip Meet în timp real sau înregistrate.

Școala este cea care îl determină pe elev „să învețe să învețe”, să realizeze că oamenii sunt ființe sociale care se dezvoltă, „înfloresc” în mijlocul semenilor săi. Profesorul, ca și părintele, educă și atunci când nu vorbește, deoarece transmite enorm de multe informații nonverbal. Or, școala online limitează această interacțiune a persoanelor, facem schimb de informații și de idei, ascunzându-ne în spatele unor semne și emoticoane.

Există diverse instrumente online și offline care pot fi utilizate pentru a conecta educatorii și elevii atunci când aceștia se află în locuri diferite. Este necesar a accesa informații și platforme care nu sunt disponibile în mod obișnuit la domiciliu sau în instituția de învățământ. Societatea civilă trebuie să sprijine dezvoltarea profesională continuă a educatorilor într-un mod flexibil. Pentru a contribui la asigurarea continuității în activitățile de educație și formare, pot fi accesate online diverse materiale didactice, iar elevii primesc îndrumare pentru a descoperi/lectura materiale din biblioteci digitale sau virtuale, resurse educaționale deschise disponibile pe diferite platforme educaționale.

HOMESCHOOLING

UNSCHOOLING

ȘCOALA ONLINE

Pentru mai multe informații accesează:

1. <https://www.totb.ro/educatia-acasa-homeschooling-si-unschooling/> Educația acasă: homeschooling și unschooling, accesat la 03 octombrie 2018
2. Homeschooling-ul, metoda de învățământ care a stârnit controverse în România. Ce efecte are această alternativă în țara cu cei mai mulți copii educați acasă, 20 septembrie 2016, Alin Motogna, Descoperă, accesat la 30 septembrie 2016
3. <https://adevarul.ro/educatie/scoala/educatia-acasa-versus-educatia-de-scoala-de-opteaza-parintii-> Educația de acasă versus educația de la școală. De ce optează părinții pentru „homeschooling”. Accesat în 09 octombrie 2018
4. Doi copii din București fac școala acasă, din cauza problemelor din învățământ, 17 octombrie 2015, Oana Cernat, Adevărul, accesat la 18 septembrie 2016
5. <https://www.google.com/search?q=clip+art>

MERRY CHRISTMAS!

prof. Victoria Șerban

The week before Christmas 2021, pupils at CNGL decided together with their English teachers to celebrate in a creative way. Here are some of their 'works of art':

“CUTE RECYCLED TIN CAN SNOWMAN CRAFT” – VI B

Celebrating the holidays is a special experience for children, and doing Christmas related activities in the classroom makes learning memorable. The pupils from class 6 B, guided by their English teacher, Alexandra Bega, brought the spirit of Christmas into their classroom by making snowmen out of recycled tin cans. In addition to conventional materials such as paper, cardboard and textiles, students also used original items such as socks, cans or even tree twigs. This craft activity was a great opportunity to recycle and consolidate target language and to practise functional language such as following instructions, making requests and expressing opinions. It was “the most wonderful time of the year”.

“THE CHRISTMAS BOOK” – VII A

The pupils from VII A, together with their English teacher Șerban Victoria, decided to create a Christmas book, using an online book creator called Storyjumper. They chose one of the following topics: The best Christmas ever, My ideal Christmas, Christmas abroad, All I want for Christmas or Christmas magic. Working individually or in teams, they wrote stories, compositions or letters and they also drew or found pictures that were relevant to each topic. Some pupils were responsible for editing the book and they did a great job at creating the final product which you can read here:

<https://www.storyjumper.com/book/read/121603632/61bf6255bc64b>

The pupils really enjoyed themselves while working on their book, they had great creative ideas, put a lot of passion into their work while listening to Christmas carols and songs. A great way to get into the Christmas spirit!

CĂLĂTOR PRIN METROPOLELE EUROPENE

Metropolele sunt forme de concentrare urbană, de mari dimensiuni, dezvoltate din punct de vedere economic, politic și cultural. De obicei, ele sunt capitale ale statelor. Noțiunea de metropolă provine din limba greacă, *meter* - mamă și *polis* - oraș.

Metropolele au trăsături definitorii: un număr mare al populației, peste un milion de locuitori, de unde și denumirea de „orașe milionare”, au o mare desfășurare teritorială, în care sunt înglobate localitățile limitrofe, numite arii metropolitane și polarizează importante activități economice.

După numărul populației, metropolele mondiale depășesc chiar zece milioane locuitori și sunt caracteristice continentelor Asia sau America, unde condițiile de mediu favorabile sunt mai restrânse, de regulă în zonele de litoral. Acestea au și o dimensiune verticală impresionantă, reprezentative fiind construcțiile de tip „zgârie-nori”, mamuți din sticlă și oțel. În cazul continentului Europa, care prezintă condiții de mediu atractive aproape pe întreaga suprafață, populația și orașele sunt răspândite mult mai uniform și există doar trei metropole de aceste dimensiuni, Moscova, Londra și Paris. Se regăsesc și aici construcții înalte, dar nu de tipul celor asiatice sau americane. Metropolele europene sunt mai restrânse ca număr, în comparație cu cele de nivel mondial și sunt, de regulă, orașe-capitală. Reprezentative sunt: Berlin, Madrid, Roma, Barcelona, dintre cele mai mari, majoritatea lor având în jur de 2 milioane locuitori. Remarcabile, ca dimensiuni, sunt ariile metropolitane Paris, Roma, Praga, cu importante activități economice (centre industriale, noduri de comunicații, aeroporturi mari, centre comerciale) și culturale (centre universitare, renumite opere sau teatre). Majoritatea sunt cele mai importante centre industriale și culturale la nivelul țării, deținând ponderea majoră în aceste activități (de exemplu: București, Praga, Lisabona, Belgrad, Copenhaga).

O metropolă europeană are caracteristici distincte și o fizionomie aparte: un centru istoric, în care sunt concentrate clădirile, cu arhitectură specifică, cu stiluri care au fost ulterior transferate și pe alte continente, în perioada marilor descoperiri geografice și prin colonizarea acestora. Aceste centre medievale cu clădiri monumentale considerate bijuterii de arhitectură gotică, renașcentistă se concentrează în jurul tipicelor piețe, în care aveau loc principalele evenimente și care se suprapun, de regulă, pe vechile forumuri romane. Cele mai decorative și exuberante clădiri și monumente specifice marilor metropole și capitale europene sunt în stilul baroc, care a înflorit începând din secolul al XVI-lea. În acest sens, relevante sunt metropolele Viena, Madrid, Budapesta, Roma.

Palatul Regal Madrid

Am avut privilegiul să văd câteva metropole europene: Madrid, Budapesta, Paris și București. E adevărat că Parisul l-am văzut din avion, dar am putut distinge astfel conturul general al acestuia care seamănă cu o pânză de păianjen, cu o arie metropolitană de peste 12 milioane locuitori. Am putut vedea, de sus, și Turnul Eiffel. Am făcut doar o escală, dar sper că voi vedea odată și orașul de pe Sena cu toate frumusețile lui.

De asemenea am vizitat Madridul, capitala Spaniei și Toledo, fosta capitală a imperiului spaniol, un oraș bijuterie, declarat monument UNESCO, situat pe fluviul Tajo. Dar să revin la Madrid. Prima senzație pe care am încercat-o în capitala spaniolă a fost metroul, unul dintre cele mai moderne din Europa. Era în 2019, ultima vară înainte de pandemie. Mi s-au părut atrăgătoare numele stațiilor de metrou. Am trecut zilnic prin multe dintre ele în drumul nostru dinspre Barajas și Aeropuerto până în zonele centrale ale orașului, coborând deseori în stația Sol sau Opera, pentru a vizita obiectivele metropolei. În **Plaza de España** se află două clădiri înalte. În centrul pieței am văzut o fântână mare dedicată lui Miguel de Cervantes. Nu am uitat nici momentul din Toledo, când m-am sprijinit de statuia în bronz al lui Cervantes, stând cu o carte în mâini, știți, cel care a scris Don Quijote. **Edificio España, o construcție de tip „zgârie-nori” din 1953, a deținut titlul de cea mai înaltă clădire din oraș până la construirea celor de pe Paseo de la Castellana.** Printre obiectivele turistice reprezentative ale metropolei pe care le-am văzut se numără: Piața Puerta del Sol, **Plaza de España**, Palacio Real și parcul palatului, Muzeul Prado, Plaza Mayor, Parcul Buen Retiro, Plaza de Cibeles, Gran Vía și multe altele.

O altă metropolă europeană pe care am văzut-o în călătoriile noastre este Budapesta, capitala Ungariei. Am descoperit tot ceea ce este mai frumos în zona centrală a orașului: Palatul Parlamentului, Cetatea Buda, Catedrala Sfântul Ștefan, Citadela, Insula Margareta, Băile Széchenyi, Grădina Zoologică. Am făcut poze lângă Statuia Libertății și am admirat Dunărea de la punctul de belvedere al Citadelei. Sejurul nostru s-a încheiat cu o frumoasă croazieră nocturnă pe Dunăre, admirând arhitectura clădirilor luminate, de pe cele două maluri ale fluviului.

Francesca Lörinczi, clasa a VI-a A

Drumul de la joacă la performanță

Natalia Voic, clasa a VI-a B

Repetiții dansul „Bird”

Unii copii preferă ca în timpul lor liber să vizioneze un film sau să se joace cu prietenii lor în parc, dar eu prefer să mă antrenez. Probabil vă întrebați cum îmi petrec timpul liber așa că o să vă împărtășesc câteva lucruri despre sportul meu preferat.

La vârsta de trei ani am început să dansez. În timp, dansul a devenit un mod de viață pentru mine. Am început să particip la spectacole și la concursuri, iar prima mea apariție pe scenă a fost la vârsta de trei ani și jumătate, într-un spectacol de balet. Când am văzut că toată lumea mă aplauda mi-am dat seama că locul meu este pe scenă.

Până în ziua de azi am participat la o mulțime de concursuri naționale, dar și internaționale. Dansul a devenit o parte din inima mea!

Cine m-a îndrumat pe acest drum?

În această lume a dansului m-au încurajat și m-au susținut cel mai mult părinții. Persoana care m-a învățat arta dansului este Alexandra, profesoara de balet, care a văzut în mine un talent aparte.

Ulterior, doamna coregraf Andreea Bastea m-a ajutat să mă perfecționez. Dumneai a avut mare încredere în mine și s-a implicat foarte mult în antrenamentele mele pentru a mă determina să ajung la performanță. Eu le sunt recunoscătoare acestor persoane dragi deoarece, fără ele, nu aș fi ajuns așa departe.

Competiții sportive:

Primul meu spectacol a avut loc în anul 2012, apoi au urmat o mulțime de concursuri. În ultimul an am participat la următoarele competiții:

- **All Styles Dance Competition 2021** (categorie pro). Am luat locul 3 cu dansul „*Fantoma de la operă*” și locul 3 cu dansul „*Lovely*”;
- **Concursul Internațional de dans Happy Dance 2021** (categorie pro). Am luat locul 1 cu dansul „*Fantoma de la operă*” și locul 1 cu dansul „*Lovely*”;
- **Empire Dance 2021** (categorie pro). Am luat locul 2 cu dansul „*Fantoma de la operă*” și locul 3 cu dansul „*Lovely*”;
- **Sibba City of Dance International Competition 2021** (categorie hobby). Am luat locul 3 cu „*Dansul Indian*”, locul 2 cu dansul „*Fantoma de la operă*”, locul 2 cu dansul „*Lovely*”, locul 2 cu dansul „*Rhythm*”, locul 2 cu dansul „*Crazyness*”, locul 2 cu „*Dansul Țigănesc*” și locul 4 cu dansul „*Bird*”;
- **Star Gym Bistrița 2021** (categoria hobby). Am luat locul 1 cu dansurile „*Fantoma de la operă*” și „*Crazyness*”;
- **Concursul Internațional de dans Happy Dance 2022** (categoria pro). Am luat locul 1 la dansurile „*Fantoma de la operă*”, „*Crazyness*” și „*Bird*”.

Pentru mine dansul este cel mai înălțător, cel mai emoționant și mai real mod de a mă exprima și de a mă descoperi!

Începuturi

Premiere
Sibba City of Dance
International
Competition

Începuturi

Schiul a fost inventat acum peste 7000 de ani de locuitorii țărilor nordice, care îl foloseau la deplasarea pe zăpadă.

În familia mea sunt la a treia generație de schiori. Bunicul meu a fost profesor de sport și s-a specializat în schi. El a născut pasiunea pentru această activitate multor elevi, care și-au dus la rândul lor copiii pe pârtii sau au devenit la rândul lor instructori de schi.

Am învățat să schiez de la trei ani și jumătate și particip la competiții de la 5 ani. Timp de șapte sezoane competiționale am strâns deja patruzeci de medalii de aur, de care sunt foarte mândră. Dar mai mult decât bucuria de a câștiga, schiul înseamnă pentru mine adrenalină, înseamnă controlul exact al mișcărilor la viteză mare, și mai ales înseamnă libertatea de a „zbura” pe zăpadă ca o pasăre în înaltul cerului, în timp ce vântul îmi ciupește obraji.

Sunt înscrisă la un club de schi numit „Ski & Bike Racing Sibiu” și fac schi de performanță. Andă, antrenarea clubului, a fost campioană națională și a câștigat și concursuri internaționale. Ea e un model pentru mine și îmi place foarte mult felul în care ne învață.

Schiul - sportul meu preferat

Ilinca Tomescu, clasa a V-a A

Ce înseamnă performanța în schi?

Antrenamentele de schi ajută la dezvoltarea unui corp athletic, armonios și flexibil. Cei care fac schi capătă rezistență mai mare la efort, la boli și la frig. Uneori ne antrenăm la temperaturi care ajung și la -20 de grade Celsius sau pe viscol.

Schiul presupune și te învață disciplină și concentrare, înseamnă trezitul de dimineața devreme chiar și în zilele de weekend. Am fost în primul meu cantonament în Austria la vârsta de 6 ani, iar aceste deplasări m-au învățat să mă descurc singură.

La performanță în schi se ajunge cu multă muncă și transpirație. Lumea mă întreabă cum ne antrenăm când nu e zăpadă. Ei bine, mușchii necesari schiatului se fac în timpul antrenamentelor din timpul anului, și nu iarna. Când nu sunt deschise pârtiile ne antrenăm patru zile pe săptămână, câte o oră și jumătate pe zi. Două zile facem forță, care înseamnă numeroase exerciții de echilibru, alergare, sărituri, mobilitate, flotări, genoflexiuni și jocuri de echipă. O zi facem pregătire pe role de viteză, și o zi ture de bicicletă prin pădurile din jurul Sibiului. În afară de asta mai fac mișcare și cu familia, cu bicicleta sau excursii la munte.

Gabriela Sasu

Clasa a XI-F

Gabriela, ești elevă a școlii noastre de șase ani. Ce ne poți spune despre tine? Ce înseamnă să fii elev în Gheorghe Lazăr?

Numele meu este Sasu Gabriela și am 16 ani. Învăț la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” și sunt elevă în clasa a X-a. Sunt pasionată de artă, lucru manual, psihologie și îmi plac științele în general. Am terminat clasele V-VIII tot aici, în Lazăr, ceea ce mă pune în poziția potrivită pentru a vă împărtăși din gândurile și experiențele mele.

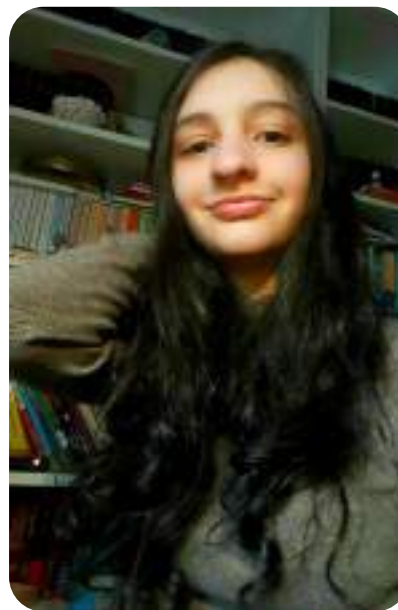
În primul rând, recomand să vă implicați în cât mai multe activități organizate de CNGL. Experiențele trăite în timpul acestora vă pot ajuta în viitor, chiar dacă nu vă vine să credeți. Pe lângă faptul că ele vă pot relaxa, acestea vă ajută să vă dați seama ce vă atrage, descoperind lucruri noi din plăcere și nu din obligație, așa cum se întâmplă cu materiile școlare (vă știu durerea). De asemenea, ele vă pot ajuta să întâlniți persoane noi și să vă cunoașteți mai bine colegii, fapt destul de util având în vedere perioadele îndelungate de izolare prin care am trecut.

În altă ordine de idei, este o idee bună să ajutați la realizarea revistei școlii. Sinceră să fiu, pentru mine, totul a început când doamna profesoară de desen m-a trimis la CDI să îmi scanez niște schițe. Pe măsură ce tot aduceam desene, auzeam tot mai multe despre revistă, ceea ce m-a făcut curioasă și doritoare să încerc. Am ajuns să scriu și câteva articole, ceea ce m-a ajutat enorm să învăț să lucrez pe calculator și să îmi exprim ideile.

Reporteri:

- **Cristiana Damian**
- **Larisa Radu**

clasa a VI-a B

Ce mesaj dorești să transmiți actualilor elevi de gimnaziu?

Câteva sfaturi care poate vă vor prinde bine în viitor sunt: nu vă fie teamă să încercați ceva nou (nimeni nu vă omoară dacă vă retrageți ulterior); fiți răbdători cu voi înșivă - „relația” cu propria persoană este cea mai lungă din viața noastră, așa că, găsiți-vă timp să vă apreciați și să vă dezvoltați; fiind adolescenți, treceți prin suișuri și coborâșuri, iar în momentele în care vi se pare că nu aveți valoare, că sunteți neimportanți, vreau să vă aduceți aminte de următoarele: un artist, care a lucrat la opera sa mai mult timp, îi vede doar defectele, însă o persoană care are o viziune proaspătă asupra piesei o va vedea așa cum este și poate crede că e uimitoare - așa se întâmplă și cu noi, suntem atât de obișnuiți cu noi înșine, încât de cele mai multe ori ne vedem doar defectele, trecând cu vederea calitățile.

Sper ca experiențele trăite de mine să vă ajute. Mult succes în continuare!

Matematica distractivă

Poveste călătoare

Perioada Crăciunului este, poate, cea mai frumoasă perioadă a anului, iar Ajunul Crăciunului e magic. Elevii claselor de gimnaziu și-au permis să viseze, iar fructele imaginației lor sunt aceste frumoase povestiri despre Moș Crăciun.

prof. Steliana Mărginean

Teașcu Sara

În ajunul Crăciunului, Moș Crăciun citea scrisorile copiilor și calcula câte cadouri își doreau fiecare. S-a urcat în sanie și a pornit la drum împreună cu pinguinii lui, căci, pe atunci, saniile erau trase de pinguini, nu de reni.

Giurca Tudor

La început, totul mergea conform planului, dar Moș Crăciun a început să observe, pe la jumătatea drumului spre prima casă, că pinguinii lui încetineau. Mergeau din ce în ce mai încet și, astfel, Moș Crăciun a trebuit să aterizeze forțat.

Ajunse într-un loc ciudat, plin de simboluri stranii. Era Tărâmul Matematicii, un loc care avea o aură aparte, care afecta pinguinii. Păsările erau obosite din cauza energiei locului.

Tărâmul matematicii nu avea același efect pentru toți: unii se simțeau energizați și motivați, dar alții se simțeau istoviți. Însuși Moșul se simțea extenuat, atât de muncit, de fapt, că a adormit pe loc.

Când s-a trezit, Moș Crăciun a văzut ceva teribil! Pinguinii lui dispăruseră!

Țimonea Mădălina

Disperat, bătrânul a început să îi caute peste tot: printre fracții, printre numere mari și mici, chiar și printre rândurile problemelor, dar nu erau nicăieri. Fără nicio speranță, Moșul a hotărât să plece singur către copilași, ca ei să nu rămână fără cadouri. Așadar, Moș Crăciun a calculat câți kilometri are de mers până la prima casă și cât timp i-ar lua. Păi... erau cam 267 de străzi și fiecare stradă măsura 500 m. Așa că, Moș Crăciun avea de mers aproximativ 44 de ore, un drum foarte lung!

Vecerdea Oana

Supărat că îi va lua prea mult timp, Moșul a plecat în căutare de alte animale magice, care puteau suporta aura tărâmului. Deodată, în fața lui a apărut o turmă de reni cu blana mătăsoasă și cafenie, cu nasul roșu și coarne impunătoare.

Uimit de această minune, Moșul s-a apropiat de ei. I-a numărat și a observat că erau 9 reni. Din buzunarul lui a scos o punguliță cu praf magic și a presărat-o peste ei. Aceștia au început să zboare și să lumineze de fericire. Moșul i-a înhămat la sanie și a pornit la drum...

Tomescu Ilinca

După un drum lung, când a ajuns la prima casă, a observat, uitându-se la lista adreselor, că elfii au vrut să îi testeze cunoștințele matematice și au scris în loc de adresele obișnuite, ecuații cum ar fi $2^3 \times 7$, Strada Măceșului.

Din fericire pentru el, Moș Crăciun fusese atent la orele sale de matematică, așa că reuși să descifreze cu puțină dificultate lucrurile notate de elfii jucăuși. Rezultatul era astfel 8×7 , adică 56.

Ajunș la prima casă de pe listă, nr. 56, Moș Crăciun a întâlnit o altă problemă: hornul părea prea strâmt pentru corpul său. „Off, nu trebuia să mănânc atâția biscuiți”, își zise Moșul.

Toți

Având un suflet de copil, decise că, pentru a crește mare, ar trebui să mănânce mai multe prăjituri, însă, deși nu îl deranja deloc, acest lucru l-a făcut să „crească pe orizontală”.

Din fericire pentru el, în buzunarul său, a găsit un metru de croitorie, foarte folositor în aventura sa. A măsurat cu grijă hornul și, spre marea sa dezamăgire, a aflat că era prea îngust.

Dar Moșul, pe când să-și piardă toată speranța, și-a amintit de praful magic. L-a presărat prin deschizătură, iar hornul s-a lărgit în mod miraculos.

A folosit același truc pentru fiecare horn. Astfel, a reușit să livreze toate cadourile la timp și a reușit să îi facă pe toți copiii fericiți de Crăciun.

Din această întâmplare putem cu toții să învățăm că matematica, chiar dacă mulți o consideră plictisitoare, poate fi extrem de utilă în orice situație. Matematica a putut chiar să salveze Crăciunul! :)

De atunci, în fiecare an, Moș Crăciun zboară cu sania trasă de cei 9 reni ai săi, repetând tabla înmulțirii pentru a nu se mai confrunta cu probleme de matematică.

Micii scriitori:

- ✓ Tudor Giurca
- ✓ Sara Teașcu
- ✓ Mădălina Țimonea
- ✓ Oana Vecerdea
- ✓ Ilinca Tomescu

din clasa a V-a A, CNGL Sibiu

Vă urează sărbători fericite tuturor!

23.12.2021 :)

Salvarea Crăciunului

An de an, cu câteva zile înainte de Crăciun, la Polul Nord, toată lumea muncește cu drag și spor pentru a-l ajuta pe Moș Crăciun.

Într-unul din ani, spiridușii poznași au încurcat listele cu cadouri și totul s-a transformat într-o mare harababură.

Disperați, spiridușii au cerut ajutorul **operațiilor aritmetice**. Ele erau singurele care puteau să mai rezolve ceva și să salveze situația într-o singură zi, altfel Crăciunul avea să dispară în acel an și împreună cu el credința și speranța oamenilor.

Onorate și mândre, cele patru operații **matematice**, **Adunarea**, **Scăderea**, **Înmulțirea** și **Împărțirea** sosiră la Polul Nord.

Organizate, operațiile se apucară serios de treabă și planuiră totul în detaliu. Astfel, Adunarea propuse ca ea să **adune** toate cadourile la un loc până când Împărțirea avea să **calculeze** dacă faptele bune ale copiilor s-au **înmulțit** în acest an, iar Scăderea avea să vadă dacă micii poznași și-au **scăzut** prostioarele și au fost mai cuminți. În final, Împărțirea avea să-l ajute pe Moș Crăciun să refacă lista și să **împartă** toate cadourile.

Planurile fiind făcute, se apucară de robotit.

Bineînțeles că totul a decurs conform planurilor exacte ale celor patru mari operații matematice. Moș Crăciun a făcut în acel an un brad uriaș în onoarea lor, decorându-l cu **cifre**, **numere** și **calcule** matematice.

Totul s-a terminat cu bine, **Matematica** salvând Crăciunul și aducând bucurie copiilor din întreaga lume!

Carla Lăzăroaie, Mara State, David Botea, Darie Buta, clasa a V-a A

Tara și renul fugar

Zăpada s-a așternut în Orașul lui Moș Crăciun. Soarele a coborât de pe cer, dar ajutoarele Moșului nu și-au terminat treaba. Muncesc din greu la prepararea omuleților și căsuțelor din turtă dulce și la împachetarea jucăriilor.

Tara, un spiriduș foarte prietenos, ajută la decorarea orașului. Aceasta împodobește pomul de Crăciun. Așază globurile sferice pe ramurile bradului. Apoi pornește în ajutorul spiridușilor care atârnă ghirlande cu luminițe multicolore prin tot orașul.

În timp ce Tara și restul spiridușilor atârnau ghirlandele colorate, cuburile și sferile luminoase, alți spiriduși pregătesc sania Moșului. Dintr-odată, când spiridușii au scos renii din grajdurile mari și dreptunghiulare, un ren mai obraznic și agitat a scăpat și a făcut vraieste prin tot orașul Moșului. Toate becuțele erau aruncate pe jos, unii spiriduși erau răniți, iar Tara era înspăimântată.

Tara a dorit să îl anunțe pe Moș Crăciun de acest dezastru. Dar spiridușii din atelierul de împachetat jucării au oprit-o. Aceștia au sfătuit-o să nu îi spună Moșului de dezastru, deoarece s-ar speria foarte tare și nu ar mai fi în stare să livreze cadourile copiilor.

Deși orașul era aproape distrus, Tara a încercat să nu se panicheze și a început să le împartă sarcini spiridușilor. Trebuiau să repare totul înainte să observe Moș Crăciun. Spiridușii au început să adune cioburile, să strângă decorațiunile și să descâlcească luminițele. Aveau multă treabă. Ei munciseră la decorațiuni și cadouri luni întregi. Era greu de crezut că puteau repara totul la timp, însă spiridușii cei harnici și-au îndeplinit sarcinile și au reușit. Orașul arăta chiar mai bine ca înainte. Tara era ușurată. Dar ceva lipsea și nu știa ce. Apoi, când spiridușii au înhămat renii și-au dat seama că unul lipsește. Renul care crease tot dezastrul nu era de găsit.

Elfii erau sperați. Toată lumea a început să fie agitată. Tara a decis să meargă să-l găsească pe ren. Îl căutase toată după-amiaza și nu îl găsisese, dar nu s-a dat bătută. A continuat să-l caute prin pădure apoi a mers în orașel, nu găsisese nimic.

Orașul a început căutarea renului. Primele locuri în care au început să caute au fost locurile favorite ale renului dar nu l-au găsit. Așa că și-au legat morcovi de brâu și au început să cutreiere pădurea cea fermecată. Prima dată un elf a zărit o creatură cu 4 picioare, au crezut că era renul dar era doar o căprioară așa că și-au continuat drumul. Un elf s-a izbit de ceva. Când și-a ridicat capul... era renul pierdut! Burcuroși, au pornit cu toții spre oraș. Au înhămat repede renii și Moș Crăciun s-a urcat în sanie. Acum toți spiridușii sunt fericiți.

**Bulie Cristina, Frățilă Sara,
Mărginean Alexandra, Răcuciu Cezara,
clasa a VI-a B**

Orașul Crăciuno-Matematic

Alex avea un vis. Dorea să ajungă în orașul Crăciuno-Matematic. Dormea și îl trezi din somn o făptură cu nas roșu, nu era un clown, ci Rudolf, unul dintre renii lui Moș Crăciun.

- Avem nevoie de ajutorul tău la Polul Nord.

Alex nu a stat pe gânduri, s-a urcat pe spatele renului și au pornit în zbor. După un drum surprinzător de scurt, au ajuns la fabrica de jucării a lui Moș Crăciun.

Moșul a fost foarte ușurat când l-a văzut pe băiat, deoarece Elful Înmulțitor, mâna dreaptă a lui Moș Crăciun fusese răpit de o ființă misterioasă și trebuia găsit rapid.

Căutarea a început imediat. Rudolf și-a folosit nasul magic pentru a adulmeca niște păr verde. Alex și-a dat seama imediat că Grinch este vinovatul și au pornit spre peștera acestuia.

Prea ocupat să exploateze puterile magice ale Înmulțitorului, Grinch nu a fost atent la ce se întâmpla în jurul său. Astfel, Alex și Rudolf au reușit să îl salveze pe elf. Se așteptau ca Moș Crăciun să fie mai calm după ce echipa lui s-a întregit, dar nu era așa.

- Nu mai avem timp! Nu mai avem timp!, striga el disperat.

Era Seara de Ajun și, cu mare greutate, spiridușii, elfii, toată suflarea de la Polul Nord a reușit să termine de asamblat jucăriile. Toate cadourile au fost urcate în sanie și Moșul, însoțit de Alex, a pornit la drum. Aveau de vizitat aproape trei milioane de case.

S-au mișcat destul de repede, dar, când au ajuns în România, ultima țară de pe lista Moșului, renii au rămas fără energie. Aveau nevoie de niște fursecuri speciale, în forma cifrei 5, pentru a se reenergiza. Din fericire, Rudolf primise un fursec în plus înainte de plecare așa că, datorită lui, au putut continua drumul spre stația de alimentare aflată în vârful Muntelui Omu. Alex uitase ce formă aveau fursecurile, dar își aminti că ecuația care sta la baza producerii lor era radical din 25 așa că a luat fursecurile și s-a întors la sanie.

Cu ajutorul lui Alex, Moș Crăciun a rezolvat încurcătura și s-au putut întoarce la Polul Nord.

Ajunși înapoi, la atelier, nu își puteau crede ochilor. Totul era devastat. Renii alergau besmetici și bradul era răsturnat. Au calmat renii și au făcut curățenie. Apoi Alex a observat că steaua de aur aflată în vârful bradului a dispărut. A plecat împreună cu Rudolf în căutarea hoțului deoarece Moșul era foarte obosit după ce a împărțit toată noaptea cadouri. După mai multe ore de investigare au aflat că un vechi rival al lui Moș Crăciun furase steaua. Era Tâlharul Minus, care, văzând urmăritorii a luat-o la fugă. Dar Alex l-a prins între filele unui caiet de matematică și a recuperat steaua.

În sfârșit, Alex putea să se întoarcă acasă. Și-a luat la revedere de la noii lui prieteni și s-a teleportat în patul lui. Era dimineața de Ajun și trebuiau deschise cadourile.

Cristian Toma, clasa a V-a A

**Grafică:
Iulia Orzu, Rareș Mitrea, Alexandru
Faloba, clasa a VI-a B**

WEIHNACHTEN...

CRĂCIUNUL VĂZUT DE CLASA A VI-A B

Crăciunul este o sărbătoare dinamică, presărată de tradiții și cântece de bucurie, este o sărbătoare a recunoștinței, a fericirii, a mulțumirii. Cu cât Crăciunul se apropie, forfota domină peste tot. Un murmur festiv de entuziasm. Iarna acum parcă sporește în frumusețe, mai ales dacă și ninge, ninsoarea devine sursă de magie, este o frumusețe înghețată atât de răpitoare! Neliniștea și zarva copiilor crește, pregătirile se-nmulțesc, oamenii se iau cu treburi în gospodărie din zori până-n noapte târziu, pe hornuri se ridică fumuri ademenitoare și dătătoare de curaj, fumuri care te îmbie la povești pentru copii spuse lângă căldura primitoare a cuptorului încins și miros de cozonac... O imagine idilică a Crăciunului, pe care cred că o avem toți în minte atunci când ne gândim la aces moment din an.

Elevii clasei a VI-a B au primit o sarcină de lucru la ora de germană, în ultima săptămână de școală, înainte de vacanța de iarnă, și anume să realizeze un proiect, cum văd ei Crăciunul - „Weihnachten”, ce înseamnă pentru ei Crăciunul, dar și pentru a descoperi cuvinte tematice, expresii în limba germană legate de Crăciun. Au căutat în dicționare, au desenat, chiar au redactat scrisori pentru Moș Crăciun. Cu exuberanță, sârguință, seriozitate, dar mai ales cu plăcere elevii s-au achitat de această sarcină, cu brio, iar rezultatul a fost unul de „nota 10”.

Se pare că ar trebui să ținem cont că învățatul ar trebui să ne facă plăcere, să învățăm, hai să zicem, cu drag. Atunci când un anumit subiect te interesează, înveți mai bine, înțelegi mai bine și rămâi cu mai multe informații. Învățatul prin descoperire și cercetare având și o temă plăcută, nu este văzut ca ceva ce „trebuie”, ci ceva ce ne face plăcere.

O parte din rezultate pot fi văzute în rândurile care urmează. Promitem să revenim cu alte informații pentru a arăta că totuși „Lernen macht Spaß!” (A învăța face plăcere!)

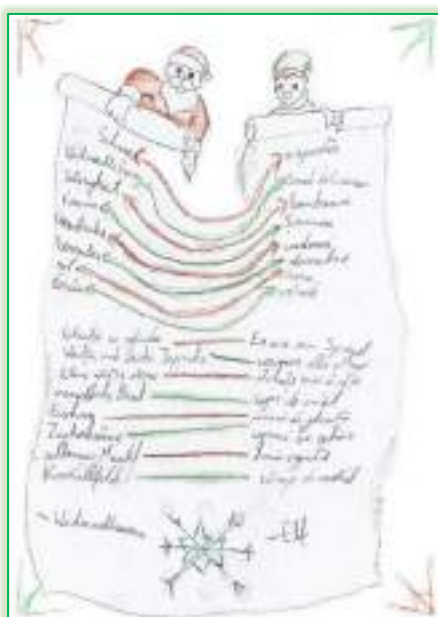
prof. Ramona Szasz

Wortschatz zum Thema Weihnachten - Vocabular legat de tema Crăciun

- das Weihnachten – Crăciunul
- der Weihnachtsbaum – pomul de Crăciun
- der Engel – Îngerul
- die Lichterkette – instalația de brad
- die Weihnachtskugel – globul
- das Geschenk – cadoul
- der Kuchen – prăjitură / cozonacul
- die Glocke – clopoțelul
- das Adventskalender – calendarul de advent
- der Lebkuchen – turta dulce
- der Advent – advent
- die Schneeflockchen – fulgii de zăpadă
- der Schneemann – omul de zăpadă
- der Schneeball – bulgărele de zăpadă
- die Kerzen – lumânările
- der Weihnachtsmann – Moș Crăciun
- der Weihnachtsbaum – bradul de Crăciun
- der Lutscher – acadeaua
- die Globen – globurile
- die Lammeta – beteala
- das Schweinefleisch/Schweinebraten – carnea de porc/
friptura de porc
- die Weihnachtsbeleuchtung – luminițele de Crăciun
- die Weihnachtslieder – colindele
- das Rentier – renul
- das Schlitten des Weihnachtsmann – sania lui Moș Crăciun
- die Elfen des Weihnachtsmann – elfii lui Moș Crăciun

Alexandra Mărginean, Bogdan Tufă

Typische Weihnachtswörter - Cuvinte de Crăciun

- der Advent - advent
- der Heiligabend – Ajunul Crăciunului
- die Weihnachtszeit – perioada Crăciunului
- der Weihnachtsmarkt – târg de Crăciun
- die Weihnachtsstimmung – Spiritul Crăciunului
- die Weihnachtsgeschenke – cadouri de Crăciun
- die Weihnachtslieder – colinde de Crăciun

Grafik:

Dein Iulia Orzu, Radu Leca, Vaness Cotruș, Davis Cantor,
Maria Chiriță

Das Weihnachtslied

Kling Klöckchen

Kling, Glöckchen, Klingelingeling
Kling, Glöckchen Kling
Laßt mich ein ihr Kinder
S'ist so kalt der Winter
Öffnet mir die Türen
Lasst mich nicht erfrieren

Kling, Glöckchen, Klingelingeling
Kling, Glöckchen Kling
Mädchen hört und Bübchen
Macht mir auf das Stübchen
Bring euch viele Gaben
Sollt Euch dran erlaben

Kling, Glöckchen, Klingelingeling
Kling, Glöckchen Kling
Hell erglühn die Kerzen
Öffnet mir die Herzen
Will drin wohnen fröhlich
Frommes Kind wie selig

Kling, Glöckchen, Klingelingeling
Kling, Glöckchen Kling

Mihnea Ionescu

Weihnachtsspeisen - mâncare tradițională de Crăciun

süßes Brot – cozonac
der Lebkuchen – turtă dulce
die gefüllte Eier – ouă umplute
Kohl gefüllt mit Schweinehackfleisch - sarmale

Vanessa Cotruș

Menschen - Oameni

die Drei Heilige Könige – cei trei Magi
der Weihnachtsmann – Moș Crăciun
der Weihnachtself – elf de Crăciun
Jesuskind/Christkind – Pruncul Iisus
Jungfrau Maria – Fecioara Maria
Engeln – Îngeri

Briefe an den Weihnachtsmann - Scrisori către Moș Crăciun

Lieber Weihnachtsmann,

dieses Jahr war ich sehr brav. Ich wünsche mir:
Buntstifte, Knetgummi, Schnee (echt), ein
tropischer Fisch, ein Buch (Originea Speciilor von
Charles Darwin), Gesundheit.
Ich hoffe, dass du mich beachtest.
Frohe Weihnachten

Dein Mihnea Ionescu

Lieber alter Mann,

diesen Weihnachten wünsche ich mir nur:
einen neuen Computer, eine Grafikkarte, ein
Brettspiel, das in der Familie gespielt wird, Leds,
die an den Wänden gefestigt werden können, eine
Reise, wie letztes Jahr, einen neuen Monitor
Liebe Grüße

Dein Radu Leca

Lieber Weihnachtsmann,

das ist die Liste der Geschenke, die ich dieses Jahr
haben möchte:
ein Videospiel, ein Strategiespiel und ein Buch.
Liebe Grüße,

Dein Andrei Mănițiu

Weihnachtsschmuck - Podoabe de Crăciun

der Weihnachtsbaum – pomul de Crăciun
der Weihnachtskranz – coronița de Crăciun
die Weihnachtskugeln – globurile de Crăciun
die Girlande – ghirlande
die Lammete – beteală

Weihnachtswünsche - Urări de Crăciun

*Frohe Weihnachten! – Crăciun Fericit!
Frohes Neues Jahr! – La mulți ani de Anul Nou!
Frohes Fest! – Sărbători fericite!*

Oameni și timpuri.

Despre modă și stiluri de viață

prof. Irina Filip

Știați că...

- Ideea de „haine pentru copii” apare doar de la jumătatea secolului al XIX-lea. Vestimentația adulților din perioada anterioară nu suferea deosebiri față de cea a copiilor;
- Napoleon Bonaparte este cel care aduce moda nasturilor pe mânecile hainelor. Acesta își încuraja soldații să renunțe la obiceiul de a-și șterge nasul pe mânecile bluzelor prin a le coase nastruri;
- În perioada medievală, statutul social putea fi redat de culoarea îmbrăcăminții. Cei importanți în societate erau împodobiți în materiale de culoare roșie, simbolul nobilimii, iar țărani de nuanțe de maro;
- Spre deosebire de simbolistica modernă contemporană, hainele de culoare albă erau specifice evenimentelor triste. Spre finalul secolului al XIX-lea, Regina Victoria se arată într-o rochie albă, acesta fiind momentul în care vestimentația de culori deschise deprinde însemnătate veselă.

Maia Loloiu, clasa a VIII-a A

Moda reprezintă un aspect de bază al societății, limitând statute sociale și impunând, de-a lungul timpului, anumite cuviințe. La început, obiectele vestimentare înfățișau o necesitate fundamentală. Strămoșii societății de astăzi foloseau piele de animal în lupta împotriva frigului.

Schimbarea modei are loc frecvent, odată cu apariția de noi idei, interesante și revoluționare. Aceste schimbări pot transmite informații despre timpul și cultura oamenilor, marile perioade istorice fiind un reper în studiul vestimentației.

Încă de la începuturile civilizației umane dezvoltate, încep să apară preferințe ale vestimentației.

În timp ce primele obiecte vestimentare, în **Egipt**, au fost confecționate din in, în **Mesopotamia** era folosită lână pentru șalurile lungi purtate de oameni, împodobite cu fire decorative și pânză.

Confecționate din bumbac, in sau lână, în **Grecia antică**, obiectele vestimentare devin un element de diferențiere socială: țărani purtau îmbrăcăminte din piele sau lână, iar clasele superioare aveau posibilitatea de a purta haine din in sau lână fină. Tunica purtată de femei avea denumirea de peplos.

În **Roma antică** încep să apară obiecte vestimentare de diferite tipuri și culori. Cei bogați purtau haine de mătase din India și China, la fel de scumpe ca aurul. Îmbrăcămintea era împodobită cu bijuterii de aur, argint sau pietre prețioase. Colierul de scoică reprezenta viața de adult, iar tunicile se numeau Caracalla.

În **Evul Mediu**, specificul arabilor cuprindea turbane, pălării și pantaloni largi.

O mare apariție vestimentară ce cucerește lumea este fusta, fabricată întâia oară în Italia. Se consideră că este cel mai vechi obiect vestimentar, la origine fiind caracteristică femeilor ce călăreau. Aceasta rămâne un element popular până în ziua de astăzi, locuitorii Japoniei agreând, spre deosebire de alte culturi, purtarea fustei și în rândul bărbaților.

Bibliografie selectivă:

<https://www.fashion365.ro/istoria-modei/>
<https://www.dressbox.ro/blog/-curiozitati-din-lumea-modei/>

Egipt

Mesopotamia

Grecia antică

Roma antică

Evul Mediu

Bucuria de a fi ROMÂN

Unirea realizată în 1918 este una din cele mai mari realizări istorice ale poporului nostru. Insuflarea dragostei pentru strămoși, pentru trecutul istoric al poporului, pentru realizările istorice și culturale, precum și pentru personalitățile pe care le-a dat acest popor de la începuturile sale și până azi, sunt doar câteva din subiectele pe care le abordăm cu ocazia acestui eveniment.

Ziua Națională este un bun prilej de a aborda astfel de subiecte pe teme de istorie, ocazie cu care insuflăm copiilor sentimente de dragoste și respect pentru: limba română, țara noastră, poporul român, strămoșii noștri, pentru obiceiurile și tradițiile strămoșești, pentru istoria și eroii noștri, mândria că sunt descendenții unor oameni curajoși și iubitori de neam și țară.

prof. Irina Filip

La propunerea doamnei profesoare de istorie, cu ocazia Zilei Naționale, am realizat filmulețe cu recitări de poezii și cântări patriotice. Specificul zilei ne-a îndemnat să purtăm veșminte ce aparțin specificului românesc, distinse prin broșe cu panglici împletite în costumul național și decorate în nuanțe simbolice de tricolor.

Am ales să recit una dintre creațiile scriitorului Vasile Poenaru, Cea mai dulce limbă, aflată printre preferatele mele. Puterea versurilor de a îndemna cititorul să aprecieze propria cultură, evocând ideea de promovare atât a limbii române, cât și a istoriei poporului român, m-a determinat să aleg prezentarea poeziei.

Filmarea a fost realizată în decor de luminițe vesele, sclipitoare și pierdute printre culorile însufletite ale reliefului României, desfășurat pe-o hartă în spatele meu.

Cine este Vasile Poenaru?

Născut la data de 22 august 1955, în județul Ialomița, Vasile Poenaru, membru al Uniunii Scriitorilor din România, este scriitor și traducător. De la vârsta de doar 12 ani, creațiile sale sunt publicate în ziare și reviste. În 1990 fondează propria editură, Coresi.

„Cartea serbărilor școlare”, ce cuprinde și poezia „Cea mai dulce limbă”, apare în anul 2008, în cadrul editurii Coresi. Este o colecție de poezii și scenete pentru copii.

Maia Loloiu, clasa a VIII-a A

AVEM O ȚARĂ

An de an, la 1 Decembrie ne aducem aminte de „Marea Unire” care a fost înfăptuită la Alba Iulia, în anul 1918 de către înaintașii noștri. Pentru a marca acest eveniment, am fost rugați să înregistrăm un cântec sau o poezie patriotică.

Am ales să interpretez cântecul patriotic **Avem o țară**. Se cântă pe o melodie din cadrul slujbelor bisericești, pe melodia binecuvântărilor Învierii, adică pe glasul 5 psaltic. Versurile au fost compuse de marele politician și om de cultură, Radu Gyr. Acesta s-a născut în anul 1905 la Câmpulung. A fost comandant legionar, șef al regiunii Oltenia și director general al teatrelor. În domeniul literaturii a debutat la vârsta de 14 ani cu poemul dramatic „**În munți**”, publicat în revista liceului „Carol I” din Craiova al cărui elev a fost. A debutat și editorial în anul 1924 cu volumul „**Liniști de schituri**”, fiind student la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din București. A fost de mai multe ori laureat al Societății Scriitorilor Români, al Institutului pentru Literatură și al Academiei Române. A susținut un număr mare de conferințe, precum „Studentimea și Idealul Spiritual” din 1935. A fost colaborator la multe reviste din vremea sa, precum și la ziarele „Buna Vestire”, „Cuvântul Studentesc” și „Cuvântul”. A scris și povești pentru copii.

Radu Gyr a fost condamnat la închisoare în repetate rânduri. Prima perioadă după gratii și-a petrecut-o în lagărul de la Miercurea Ciuc pe vremea lui Carol al II-lea alături de Mircea Eliade, Nae Ionescu și alți intelectuali de extremă dreapta din perioada interbelică. A fost închis și în timpul regimului lui Ion Antonescu. În anul 1941, în timpul rebeliunii legionare, a îndemnat la luptă în Piața Teatrului Național din București, fapt pentru care a fost condamnat la 12 ani de închisoare. După ispășirea pedepsei, a fost trimis pe front, la Sărata, unde în anul 1942 a fost grav rănit. Când s-a întors acasă de pe front, a publicat un volum de poeme intitulat „**Poeme de răboiu**”.

Scoala online

Mesaje (audio-video) de 1 Decembrie:

Ana Popa, Karina Cobasnean, clasa a V- a B
Carla Lăzăroaie, Teodora Baicu, clasa a V-a A

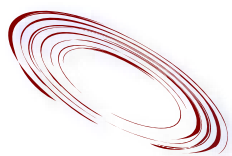
În anul 1945, regimul comunist l-a încadrat în „lotul ziariștilor”, iar justiția l-a condamnat la 12 ani de detenție politică. A revenit acasă în 1956. După doi ani, a fost arestat din nou și condamnat la moarte, fiind acuzat, în 1959, de „Insurecție armată”, pentru poezia „**Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!**”. Sentința a fost ulterior modificată la 25 de ani de muncă silnică. A fost eliberat din închisoare la amnistia din 1964. În închisoarea din Aiud, Radu Gyr a îndurat un regim de detenție foarte aspru. Doi ani din pedeapsă i-a executat, purtând lanțuri grele la picioare. Când s-a îmbolnăvit grav, autoritățile i-au refuzat acordarea de asistență medicală. Radu Gyr trece în veșnicie la 29 aprilie 1975.

Creația marelui poet a atins înălțimi de necrezut în temnițele comuniste. Se spune că a ajuns să scrie cu cioburi de sticlă pe pereții celulei, învăța ceea ce scria, iar apoi ștergea și scria alte versuri. Acesta a compus și a memorat cu ușurință o mulțime de poezii, dintre care foarte multe religioase. Poetul a mai scris și despre foamea permanentă, frigul cumplit, moartea ca prezență zilnică, la sfârșit ajungând la o credință adâncă, înțelegând totul ca o jertfă în fața lui Dumnezeu.

Fabian Bratu-Sonea, clasa a VIII-a A

Surse de informare:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Radu_Gyr
<https://www.google.com/search?q=1%20Decembrie>

Season's Greetings!

Hi! My name is Andrei, I'm eleven years old and I live in Sibiu with my parents. I like December because it's Christmas but I dislike it because it's cold. We decorate our house and tree on the first week of December. I usually put tinsel and lights on the Christmas tree. I don't really like putting baubles, my mother does that along with my father. Our house becomes very cozy and full of Christmas decorations. My grandparents don't normally come to our house, but they give us lots of food. My mom makes beef salad, roast turkey and roast potatoes. We sing Christmas carols and then we open our presents. We have a lot of fun together!

Andrei Staicu, clasa a V-a B

Happy Holidays!

Hey! My name is Carina Pereanu and I'm eleven years old. I live with my family in Sibiu. We spend a lot of time together, we are very chatty. I really like winter. Even if it's very cold, I have a lot of fun. I ski, make snowmen, ride my sledge, skate or play with snowballs.

My family and I decorate the house for the two important holidays: Christmas and New Year's Eve. On Christmas Eve and on Christmas Day I go to my grandparents and my cousins come there, too. We have a lot of fun. We do a lot of interesting things at Christmas!

Carina Pereanu, clasa a V-a B

I love Christmas!

Hi there! I'm Amelia and I'm eleven years old. I love Christmas, it's my favourite holiday! I live with my mom and we decorate our house every year. Sibiu, the town where I live, has an awesome Christmas fair! It has decorations everywhere! I love that!

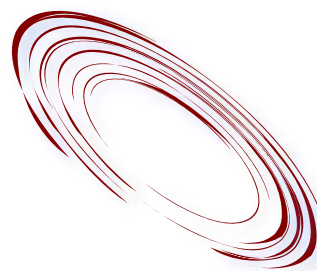
We usually buy our Christmas tree on the 15th December. We decorate it with baubles and lots of lights. After we finish decorating it, we sit and have a cup of hot cocoa, watch T.V. or read.

Our house is always way too decorated but that's great! It makes it more beautiful and welcoming. We also put some tinsel on our door and decorate it with baubles. Every year, on the 20th December, we bake Christmas cookies. They're delicious! We put some frosting and sprinkles on them. They are normally tree or star shaped.

In winter, children ride their sledges or skate. These are also my favourite winter activities. We go skating almost every day in winter! I can't wait to ride my sledge! I hope there will be some snow this year. After all, there can't be Christmas without snow!

Finally, on Christmas Eve, Santa Claus comes to all of us. I usually fall asleep very late hoping I will see him but my eyes close too fast. Christmas is the most wonderful time of the year!

Amelia Nistor, clasa a V-a B

MAGIC !

Happy Christmas!

Hi, my name is Karina. I'm eleven years old and I live in Romania with my parents, my sister and my dog and cat. December is my favourite month because it's Christmas and New Year's Eve. We always bake cookies and decorate our house. Every year, our family travels to Germany where my parents ski and my sister and I go snowboarding. On Christmas Eve, all my family members go to the mall and buy presents for everyone. My friends and I go caroling to people's houses to spread the magic of Christmas. Finally, we all eat delicious food and open our presents. On New Year's Eve, my family and I don't sleep. We eat a lot and maybe watch a movie and have fun. I love Christmas!

Karina Cobasnean, clasa a V-a B

Christmas is here!

Hi, my name is Bianca. I am eleven years old and I live in Sibiu, Romania with my parents and little sister, Andreea. December is my favourite month because it's Christmas.

I adore it! We decorate our house with lights and the Christmas tree with tinsel and baubles. I love to decorate the Christmas tree! My mom puts a wreath on the front door. My father cooks some cookies. Our house is now beautiful. My sister, Andreea, helps my dad with the cooking. On Christmas day, my grandparents come to our house. We have a big dinner, with minced meat in cabbage leaves, salad, roast potatoes and a lot of cookies. We sing some Christmas songs and then we open the presents from Santa. We have a great time together!

Bianca Veștemean, clasa a V-a B

Merry Christmas!

Hello there! I'm Luana and I'm eleven years old. I live in Romania with my parents and my big brother. I usually like the month of May because it's my birthdays then but I really prefer December most of all because we celebrate Christmas then. 'I like it' is not enough, I love it! We go caroling, we decorate our house and most importantly, our Christmas tree! My mother likes to put lights and tinsel on the tree. My father hangs a wreath on the front door. My brother likes to put a Christmas star decoration on the tree, so of course our house looks like a winter paradise after all that work.

On Christmas day, we stay with our grandparents. We spend our time together at breakfast, lunch and dinner. We eat salad, meatballs and other pork dishes almost every year. After we finish caroling, we go home and open our presents. We have a great time together at Christmas!

Luana Ionuș, clasa a V-a B

Winter time

Hi! I'm Ispasoiu Andrei and I'm eleven years old. I live with my parents, my grandparents and with my dog. We live in Sibiu, Romania. My favourite season is winter. "Why?" you may ask. Well, because the air is very fresh and cold. Also, my birthday is in winter and my parents are born in winter, too! Still, the most important holiday is Christmas. On Christmas Eve, we usually go to our godparents. After that, I go caroling with my family. We also decorate our Christmas tree with lots of baubles and lights.

The second most important celebration is New Year's Eve. On this day, children usually go to a chalet with their families but we don't do that. We go to a hotel near a skiing area with our relatives and friends. I love winter!

Andrei Ispășoiu, clasa a V-a B

Grafică:

Sonia Crișan, clasa a VI-a B

CARTEA MEA, PENTRU TINE

(un proiect sub egida Lecturiada elevilor - 2021)

1. Datele proiectului:

Titlul: *Cartea mea, pentru tine*

Durata: 19 - 23. 12. 2021

Grup țintă:

- elevii claselor V- VIII (Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, Sibiu)
- elevii claselor V - VIII (Școala Gimnazială Roșia, jud Sibiu)

Scopul:

Promovarea solidarității ca valoare, în principal prin voluntariat, pentru a încuraja implicarea elevilor Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” în activități menite să contribuie la formarea competențelor civice și a celor info-documentare. Creșterea accesului la resurse educaționale pentru elevii Școlii din Roșia, prin refacerea fondului de carte a bibliotecii școlare.

2. Activități

Tradiția concursului „Citește cu mine”, componentă a **Lecturiadei elevilor 2021** (coordonat de doamna profesoară Monica Onojescu) i-a adus împreună pe toți elevii de gimnaziu ai Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, în cadrul proiectului „**Cartea mea, pentru tine**”, coordonat de prof. Marcela Ciobănuș, prof. Daniela Maria Lorinczi, prof. Anamaria Coroian, prof. Raluca Filip și prof. documentarist Marinela Rusu. Și pentru că am dorit să împărtășim din experiența noastră în calitate de participanți la activitățile și proiectele ce stau sub egida Lecturiadei, i-am invitat să ne fie parteneri și să devină membri activi pe elevii Școlii Gimnaziale din Roșia (județul Sibiu).

19 - 20 decembrie 2021. Elevii celor două școli s-au întâlnit mai întâi virtual prin intermediul unei aplicații digitale, coordonatori fiind Alexia, Anisia și Sebi, a căror misiune a fost aceea de a prezenta viziunea **Lecturiadei elevilor**. Cei trei elevi din clasa a VII-a au făcut cunoscut site-ul (<https://www.lecturiadaelevilor.anpro.ro/>), cât și pagina de Facebook a concursului (<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/>), precum și site-ul cercului nostru de lectură: <https://pasaportliterar.wordpress.com/>. Am urmărit ca astfel, să promovăm imaginea și spiritul Lecturiadei și al revistei „Cosilierul de lectură”, despre care au aflat atât cadrele didactice, cât și elevii Școlii Gimnaziale din Roșia. De aceea, ne-am bucurat să vedem că cei doi profesori coordonatori de la Roșia, prof. Daniela Danka și prof. documentarist Coșa Răzvan Adrian s-au alăturat grupului nostru de pe Facebook și că, probabil, vor împărtăși impresiile lor, ale copiilor, și vor prezenta activitățile dedicate lecturii pe care le desfășoară în spațiul atât de generos al bibliotecii școlare.

În cadrul Padletului colaborativ (<https://ro.padlet.com/marcelaciobanuc/bt5vhuczdj4z53ml>) am făcut cunoscute preocupările și realizările elevilor noștri, concretizate în biblioteliere realizate în Centrul de Documentare și de Informare (Cartea pop-up) sau în activități dedicate lecturii cum ar fi „*Aventuri din cartea mea de suflet*” sau „*Cartea clasei mele*”.

„Inițiere în cercetarea documentară”

Începutul anului școlar 2021-2022 a reprezentat o provocare pentru cadrele didactice și elevi în același timp. După doi ani de izolare relativă și cursuri online, am revenit la școală. Era necesar ca elevii din clasele de gimnaziu (clasele V-VI) să înceapă să utilizeze în mod autonom resursele CDI și, pentru că exista deja dorința de a veni în sprijinul dascălilor și elevilor Școlii Gimnaziale din Roșia, am decis să îmbinăm cele două acțiuni.

Scopul acestui prim contact cu Centrul de Documentare și Informare a fost acela de a familiariza elevii cu spațiul și cu resursele acestuia, de a face primii pași, în mod organizat, în tehnica cercetării documentare.

Activitățile preliminare au constat în prezentarea Centrului de Documentare și Informare și organizarea unui Concurs de orientare în CDI. Prin intermediul acestor activități elevii au exersat unul dintre modurile prin care poate fi descoperită lumea cărții și a informației: amplasarea spațiilor, regăsirea unui domeniu folosind sistemul de semnalizare, regăsirea unui document folosind cota acestuia, au învățat ce reprezintă termeni precum „drept de autor”, „plagiat” și au făcut primele exerciții în realizarea unei descrieri bibliografice. În același timp, au primit informații privind proiectul „Cartea mea, pentru tine” și au realizat afișe de prezentare.

Cartea pop-up. Biblioatelier de creație plastică

Au participat la atelierul de creație elevii din clasele a V-a și a VI-a. Tematica abordată a fost diversă: romane, poezii, fabule, proverbe și ghicitori. Emilia Plugaru, Otilia Cazimir, Adina Popescu, Veronica Niculescu, Marin Sorescu, La Fontaine, Jill Tomlinson, Annie Schmidt sau Grigore Alexandrescu sunt câteva exemple de autori preferați. Am comunicat, am exersat lucrul în echipă, ne-am folosit imaginația și creativitatea pentru a da viață cărților noastre preferate prin intermediul imaginilor.

Au însoțit elevii în lumea lui Homo Lector - prof. Raluca Filip și responsabilul CDI - Marinela Rusu.

„Aventuri din cartea mea de suflet”

În cadrul acestei activități, am explorat, împreună cu elevii din clasele a VI-a A și B, Calea Moșilor cea plină de farmec din opera Adinei Popescu. Am citit povestirile, am scris rezumatul, am conceput o fișă de dicționar (în care am scris cuvintele necunoscute), am desenat sau am imaginat coperti ale cărții, am explorat școala împreună cu Adina, am ales prin zăpada din imaginație, ca să scăpăm de ...marea săpuneală, am scris versuri, am trăit emoții puternice, fiindcă nu am fost foarte siguri de reușita noastră. Ba mai mult, Diana a realizat un portret al autoarei, care ne privește cu indulgență, dintr-un ungher de suflet. Aventurile trăite de Adina sunt, în fond, aventurile noastre ale tuturor celor care trăim în și prin aventură și poveste.

„Cartea clasei mele”

Activitatea s-a derulat la clasele a V-a și a fost ghidată de principiul „o unitate în diversitate”, întrucât coeziunea a generat-o două tipuri de activități: lectura și prezentarea unei cărți pe lună, dar și conceperea unor creații personale prin valorificarea și valorizarea conceptului didactic de „emoție”.

„Cartea lunii” s-a bucurat de o pluralitate de interpretări venite din partea elevilor. A fost o lectură, dar atâtea puncte de vedere, și, mai ales, atâtea forme de expresie a ideilor. Elevii au citit în luna octombrie „Visătorul” de Ian McEwan, „Micul prinț” de Antoine de Saint-Exupéry în luna noiembrie și „Cartea cu Apolodor” de Gellu Naum în decembrie. Pentru fiecare dintre aceste cărți ei au elaborat câte un proiect de lectură care a îmbrăcat forme diverse: lapbook, broșură, carte-avantai, mapă de lectură sau PPT și, la finalul fiecărei luni, au prezentat cartea. Tinerii lecturiști au înțeles să se raporteze original la fiecare dintre aceste lecturi.

În plus, conceptul didactic „emoție” a fost integrat în cadrul unei alte activități: relatarea unor întâmplări derulate pe Tărâmul Emoțiilor. În felul acesta, elevii au înțeles că atât lectura, cât și actul scriiturii sunt plurale, prin multitudinea de semnificații, dar și prin nenumăratele forme de manifestare a creativității.

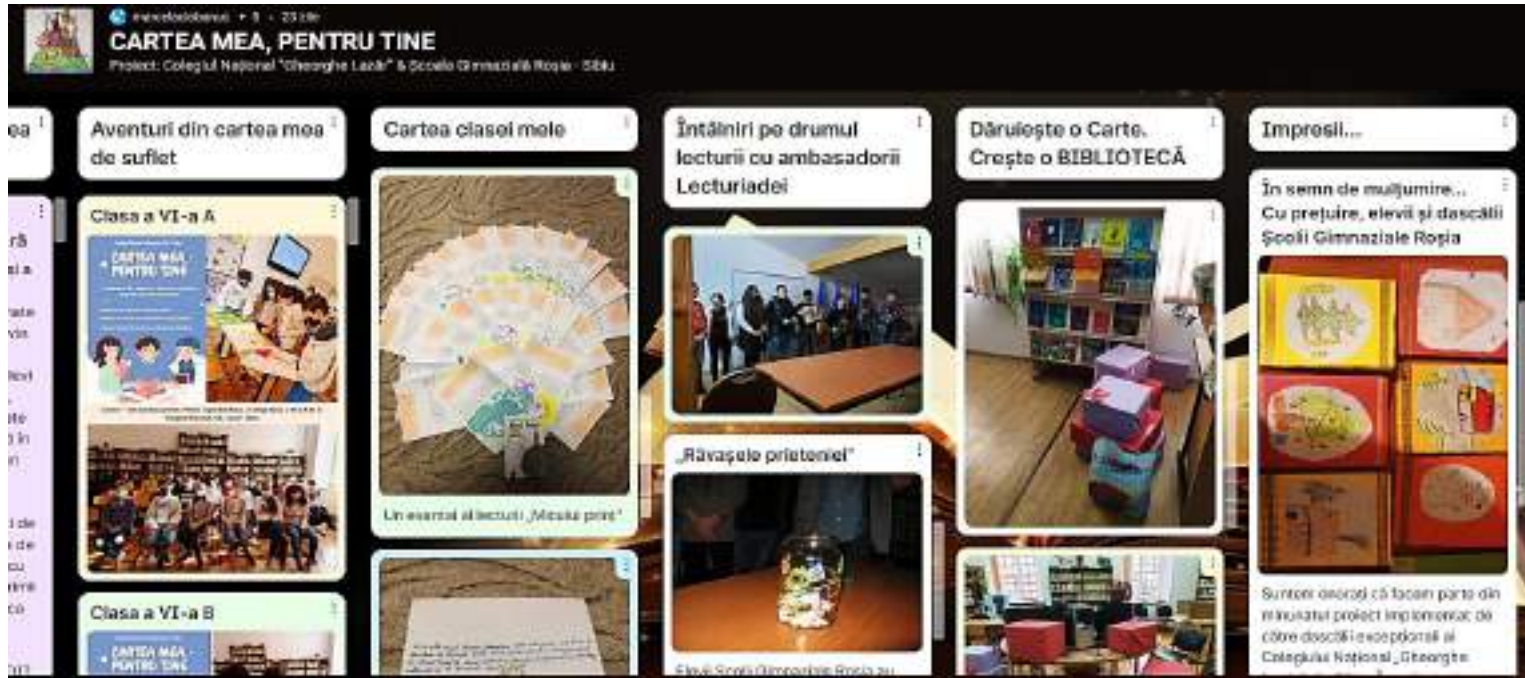
„Dăruiește o Carte. Crește o Bibliotecă”

Anul acesta, ne-am unit forțele, preluând și adaptând una dintre cele mai îndrăgite tradiții islandeze, numită Jolabokaflokkur („inundația de cărți”). Și ce este mai plăcut, decât să împărți cu alții și să dăruiești bucurie? Nu e nevoie de mult sau de multe, ca să mângâi sufletul unui copil. E nevoie de MAGIE! Iar CARTEA este tocmai acel spațiu al întâlnirilor magice. Așa că, în ziua de 20 decembrie 2021, în preajma Crăciunului, Ambasadorii Lecturii au pornit pe drumul cărții spre colegii lor din Roșia. Împreună am scris o primă filă a unei povești cu și despre copiii inimoși care știu să se bucure de lucrurile simple din jurul lor. Am poposit într-un peisaj de basm și am avut impresia, pentru o clipă, că ne-am urcat în Expresul Copilăriei, cu toții amintindu-ne de jocurile de altădată de pe Tărâmul Prieteniei (cum e să joci din nou Țară, țară, vrem ostași sau cum e să descoperi răvașe prietenoase în Borcanul cu „dulceață de prietenie”), jocuri la care au fost invitați și prietenii de „hârtie”, dar doar după ce și-au demonstrat calitățile. Colindele, gândurile bune și felicitările confecționate chiar de copii, toate acestea sunt daruri de preț, așa cum sunt și cărțile dăruite de noi și care au luminat chipurile tuturor.

Articol colectiv:

Marcela Ciobănuț, Daniela Lorinczi, Marinela Rusu și Anamaria Coroian

La sfârșit de activitate:

A da cu sufletul : „Cartea mea, pentru tine”

Of! Azi, am aflat cu tristețe, că nu toți copiii au cărți, așa cum sunt în biblioteca școlii noastre sau în propriile biblioteci. Din fericire, acțiunea „Cartea mea, pentru tine” a adus o oază de speranță și lor, dar și mie. Cum anume? Proiectul își propunea, la începutul semestrului, să adune din bibliotecile noastre volume pe care noi, elevii colegiului le-am citit, pentru copiii din Roșia.

Au fost multe cărți pe care le-am lecturat deja și m-am gândit că sigur vor aduce bucurie și altor copii, dacă le donez. Ajunsă acasă, am găsit șapte cărți de ficțiune care sigur aveau să facă alți copii să zburde în phantazia așa cum am făcut-o și eu, de fiecare dată când m-am cufundat între filele fiecărei cărți, prin lectura personală.

Ziua în care am mers cu colegii la școala din Roșia a început cu multe emoții. Am avut parte de o primire tare frumoasă din partea școlii din Roșia și a tuturor copiilor. Acolo, timpul parcă stătea în loc... chiar dacă nu au multe cărți, acei copii au o veselie aparte, determinată poate de curtea imensă sau poate de instrumentele muzicale care îi însoțeau. S-au bucurat de toate cărțile primite și noi, cei cinci păzitori ai ordinului cititorului, am promis că vom mai dona și alte volume pe viitor. Promisiunile lor că vor fi citite sau că vor învăța să citească, ne-au motivat să ne mobilizăm și pe viitor.

„Cartea mea, pentru tine” mi-a amintit ce experiențe deosebite îți pot oferi cărțile și ce multă bucurie poți aduce împărtășind cărțile cu ceilalți.

Veronica Joy Stănescu, clasa a V-a B

În semn de mulțumire... Cu prețuire, elevii și dascăli Școlii Gimnaziale Roșia

Suntem onorați că facem parte din minunatul proiect implementat de către dascălii excepționali ai Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu. În calitate de dascăl al Școlii Gimnaziale Roșia am căutat tot timpul să mă implic în proiecte care să ajute la îmbunătățirea fondului documentar al Centrului de Documentare și Informare al școlii noastre, am crezut și cred cu tărie că educația poate schimba viața, iar cartea contribuie la educația copiilor noștri. Alături de colegul meu, prof. documentarist Răzvan Coșa, am participat cu drag în activitățile din cadrul proiectului, iar elevii noștri au fost încântați să realizeze personal mici cadouri artistice și plastice pentru partenerii noștri cărora le transmitem calde mulțumiri!

prof. Daniela Danka (Școala Gimnazială Roșia)

Șah... minut cu minut „CUPA PRIMĂVERII”, Sibiu, 2021

prof. Claudia Fugaru

„Cupa Primăverii” la Șah

În 13-14 martie 2021 am avut plăcerea să participăm la Cupa Primăverii Sibiu, turneu individual care s-a desfășurat online.

Organizatorii acestui turneu de șah au fost Asociația Sportivă Ager Sibiu și ACS Tera-Șah Mediaș.

Fiecare elev înscris a primit un ghid de utilizare a platformei de șah chessking.

A fost prima dată când am participat la o competiție online, emoțiile au fost mari, dar elevii noștri s-au descurcat foarte bine. Și în acest an școlar am urcat pe podium. Daniel Bischin din clasa a VIII-a A a ocupat locul 2 după 7 runde dificile și pline de emoții.

În timpul competiției, clasamentul se putea vedea după fiecare rundă, astfel încât elevii puteau să-și pregătească noi strategii pentru următorul joc.

Turneul „Cupa Primăverii” la Șah se desfășoară la nivel național sub egida Federației Române de Șah și se adresează exclusiv copiilor și tinerilor până la 18 ani.

prof. Claudia Fugaru

Opponent	Result	Date	Time
Opres, Gabari Gabriel	1-0	13-Mar-21	19:00:00
Petrescu, Andrei	1-0	13-Mar-21	19:00:00
Bischi, Daniel	0-1	13-Mar-21	19:00:00
Popescu, Andrei	1-0	13-Mar-21	19:00:00
Stancu, Andrei	1-0	13-Mar-21	19:00:00
Waltz, Andrei	1-0	13-Mar-21	19:00:00
Stancu, Andrei	1-0	13-Mar-21	19:00:00
Stancu, Andrei	1-0	13-Mar-21	19:00:00

Player	Rating	Score
Popescu, Andrei	2232	2222
Stancu, Andrei	2111	2111
Waltz, Andrei	2111	2111
Bischi, Daniel	2041	2041
Opres, Gabari Gabriel	2004	2004
Petrescu, Andrei	1888	1888
Stancu, Andrei	1888	1888
Waltz, Andrei	1888	1888
Opres, Gabari Gabriel	1888	1888
Stancu, Andrei	1888	1888
Waltz, Andrei	1888	1888
Opres, Gabari Gabriel	1888	1888
Stancu, Andrei	1888	1888
Waltz, Andrei	1888	1888
Opres, Gabari Gabriel	1888	1888
Stancu, Andrei	1888	1888
Waltz, Andrei	1888	1888

Clasament gimnaziu:

- **Bischin Daniel, clasa a VIII-a A – Locul II**
- **Galea Ana, clasa a VI-a B – Locul VII**
- **Budrala David, clasa a VIII-a A – Locul XI**

Între zilele de 13 și 14 martie 2021, în mediul on-line, s-a desfășurat concursul „Cupa Primăverii”. Competiția a fost împărțită în trei categorii de vârstă: pentru ciclul primar, gimnazial și liceal.

Sistemul de joc elvețian:

- Calculatorul extrage în cadrul fiecărei runde adversarul și culoarea cu care trebuie să joci, în funcție de numărul de partide câștigate anterior

Am participat la categoria gimnaziu, iar în urma a șapte runde dificile și extenuante, m-am clasat pe poziția a doua. Pentru mine, acest concurs a reprezentat o oarecare revenire în rândul competițiilor de șah după o pauză de mai bine de un an. Mi-am dorit mult să re trăiesc fericirea produsă de câștigarea unei partide împotriva unor adversari puternici, iar acest concurs a fost ocazia perfectă pentru aceasta. Jucătorii au prestat un nivel foarte ridicat, făcând acest concurs destul de dificil pentru mine.

Există o multitudine de combinații de mutări ce pot fi efectuate într-o partidă de șah, făcând astfel acest sport al minții imprezibil și complex. Sunt mândru de rezultatul obținut și îmi doresc să reprezint în continuare liceul la următoarele competiții.

Daniel Bischin

O partidă de Șah este precum o problemă de Matematică, te face să iei în calcul variabile, să rezolvi ecuații, să calculezi, în așa fel încât să ajungi la rezultatul corect. Șahul este ca un maraton, nu poți să-l câștigi fără un antrenament serios, fără anduranță, fără să-ți împingi limitele mai departe și mai departe.

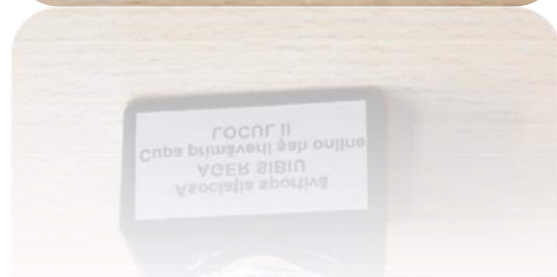
Șahul este ca o prietenie. Atunci când ești alături de cineva, îl respecti, dar poți să ai și păreri diferite.

Șahul este un concurs. Te învață să lupti, te învață să câștigi și să pierzi, te învață să devii mai bun.

Atunci când joci Șah, te pregătești pentru viață. Înveți să te concentrezi, îți antrenezi energia mentală, înveți să iei decizii și să înțelegi consecințele lor, găsești soluții noi în situații similare, dezvoltându-ți creativitatea.

Toate acestea mă fac să iubesc Șahul și să găsesc bucurie în fiecare partidă pe care o joc.

Ana Galea

Cum protejăm planeta

Deșeurile de materiale plastice, metale sau produse electronice contribuie pe lângă alte substanțe toxice la poluarea mediului. Spre exemplu, s-a estimat că, anual, aproape 8 milioane de tone de plastic ajung în oceane și microparticule din acesta au fost găsite în intestinul multor specii de pești, afectând indirect și omul. Reciclând, putem reduce atât poluarea, cât și consumul de energie și de materii prime: este nevoie doar de puțin efort și imaginație din partea noastră. Recent, s-a descoperit o metodă inedită de a extrage metalele din bateriile uzate, folosind coji de portocale, bazată pe acțiunea zaharurilor și antioxidanților organici. Chiar și uleiul folosit la gătit poate fi reciclat, transformat în ceară pentru lumânări parfumate, în loc să ajungă în sol sau în apă, dăunând viețuitoarelor. Planeta noastră ne oferă ea însăși resurse de regenerare, dacă știm cum să le folosim.

prof. Mihaela Mailat

În cadrul „Cercului de Biologie”, elevii claselor a VI-a au desfășurat o activitate practică, în care au învățat despre reciclare, au aflat modalități prin care am putea să reducem deșeurile menajere, astfel încât impactul acestora asupra mediului să fie diminuat.

Scopul activității „Reciclarea uleiului menajer ars”, a fost de conștientizare a importanței rolului nostru, al oamenilor în lupta împotriva poluării și în problemele legate de protecția mediului.

Reciclarea, înseamnă transformarea deșeurilor într-o materie primă nouă care va fi utilizată în fabricarea noilor produse.

Activitatea a debutat cu o prezentare a impactului pe care îl are aruncarea uleiului menajer ars în natură, sau în canalizare.

99% din cantitatea de ulei menajer folosit de persoanele fizice ajunge în canalizările orașelor, iar apoi în sol și ape? Astfel, acesta poate fi la fel de periculos și toxic precum orice alte deșeuri aruncate necorespunzător.

Aruncarea uleiului ars în orice canalizare sau chiar și pe pământ are efecte nocive asupra planetei noastre, Terra.

Câteva dintre aceste consecințe nocive:

- **Poluarea solului** - Timpul necesar pentru ca un litru de ulei ars să se descompună este de aproximativ 5 ani. În tot acest timp, solul pe care a fost aruncat uleiul va fi afectat, iar fertilitatea acestuia va avea de suferit.
- **Poluarea apei** - Un litru de ulei alimentar uzat poluează un milion de litri de apă. Această cantitate de apă potabilă este necesară unui singur adult pe o perioadă de 14 ani. De asemenea, uleiul, odată ajuns în orice mediu acvatic precum lacurile, mările sau oceanele, acoperă suprafața acestora. În consecință, se formează o peliculă la suprafața apei care împiedică oxigenul să ajungă la plantele și viețuitoarele acvatice. Ca urmare, acestea mor din cauza lipsei de oxigen.
- **Deteriorarea canalizărilor:** Uleiul menajer ars este adesea aruncat în chiuvetă. Această acțiune conduce însă la distrugerea țevelor de salubritate, urmată de costurile mari necesare reparațiilor. Ele se vor reflecta tot în buzunarul cetățeanului, respectiv în factura pentru apa curentă.

**1 LITRU DE ULEI ALIMENTAR UZAT
ARUNCAT LA GUNOI
POLUEAZĂ 1 MILION DE LITRI DE APĂ.**

Cum protejăm planeta

Cum putem recicla uleiul ars?

Aceștia sunt pașii pe care trebuie să îi urmezi:

- Lăsați uleiul folosit să se răcească înainte de a-l colecta.
- Strecurați resturile de mâncare rămase.
- Turnați uleiul uzat într-un recipient curat cu capac etanș.
- Donați uleiul colectat unor organizații pentru protecția mediului sau vindeți-l unor firme autorizate.

Astfel de organizații, cu rol de colectare, sunt ușor de găsit și de recunoscut în toată țara: Benzinăriile Mol, magazinele Auchan, Carrefour etc. Adesea puteți fi răsplătiți cu ulei de floarea soarelui nou.

În plus, este bine să știm că uleiul alimentar uzat prezintă proprietăți de reutilizare. El poate fi transformat în combustibil biodiesel, săpun natural, lumânări sau soluții de curățare.

Activitate practică

Realizarea unei lumânări parfumate OILRIGHT, cu ajutorul unui kit.

Făcând o lumânare parfumată, am refolosit uleiul de gătit uzat într-un mod ecologic, în plus, lumânarea este complet inofensivă și va arde cu 25% mai mult decât o lumânare cu parafină. Parafina este o resursă neregenerabilă, în timpul arderii eliberează diferite substanțe toxice periculoase.

Activitatea s-a dovedit a fi distractiv-educativă, iar elevii au participat activ, fiind încântați de produsele lor finale.

Impresii:

De ce este importantă reciclarea?

„Experimentul cu lumânarea făcută din ulei folosit mi s-a părut interesant și plăcut fiindcă i-am atribuit uleiului deja utilizat un nou scop și am aflat cum să realizez o lumânare parfumată handmade.

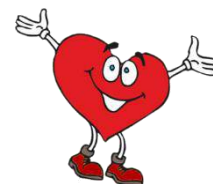
Reciclarea ajută la păstrarea resurselor naturale - aceasta ajută la conservarea materiilor prime importante și protejează mediile naturale pentru viitor; reduce emisiile de CO₂, se diminuează efectul de seră; salvează energie - reciclarea fierului și a oțelului economisește 74% și reduce poluarea apei și aerului”.

Andreea Bâra, clasa a VI-a A

„Din păcate, în zilele acestea sunt mulți factori care poluează mediul și prea puține acțiuni care să-l protejeze. Este bine să transformăm cât mai multe deșeuri în obiecte noi, utile. În experimentul acesta, am transformat uleiul folosit într-o lumânare parfumată cu ajutorul unui kit special. Am pus uleiul într-un pahar și l-am combinat cu praful alb din kit, apoi l-am încălzit în cuptorul cu microunde pentru a omogeniza compoziția. Am lăsat-o să se întărească, iar rezultatul a fost uimitor - o lumânare parfumată fără miros de ulei”.

Andreea Hunyadi, clasa a VI-a B

Lapbook - Un univers într-o ...CARTE

Lapbook - iată o metodă de lucru interactivă care îi ajută pe elevi să sintetizeze ceea ce au studiat la diferite discipline! În septembrie, la primele întâlniri cu doamna profesoară de Limba și literatura română, prof. dr. Maria-Daniela Lorinczi, am aflat mai multe informații despre această nouă metodă pe care o putem folosi nu doar la literatură, ci și la alte discipline școlare. Eram la CDI și doamna profesoară, împreună cu doamna Rusu Marinela, responsabilul Centrului de Documentare și Informare, ne-au prezentat la ora de română câteva videoclipuri, dar și câteva realizări concrete ale colegilor noștri care au utilizat deja lapbook.

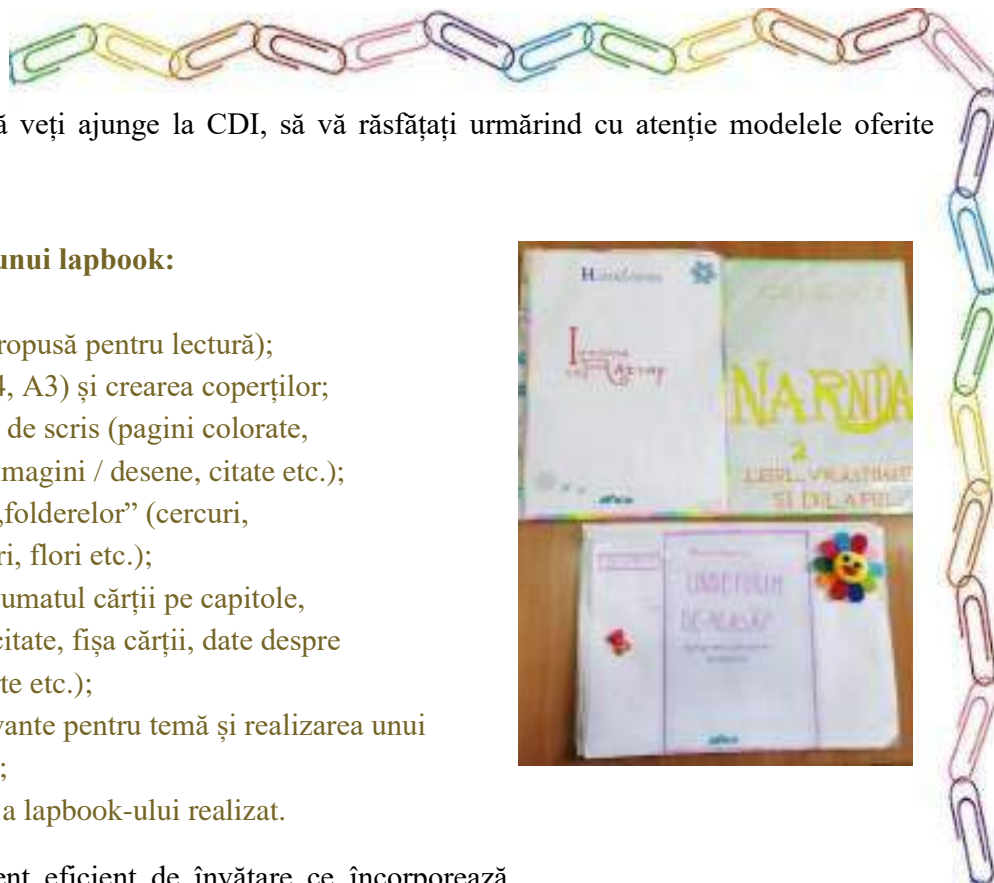

Considerată o modalitate amuzantă, distractivă de a învăța, lapbook este o metodă inovativă modernă prin care este stimulată învățarea și dezvoltarea personală de la o vârstă fragedă. Se poate aplica și acasă, nu doar prin exerciții de literatură, ci și la științe. A adus bucurie și satisfacție, aspect care ne-a convins că poate fi o metodă de succes la orele de la școală.

Ce este, de fapt, un lapbook? Mai exact, vorbim despre „o carte de ținut în poală”, un miniportofoliu realizat pe un suport de carton (de diferite dimensiuni, A 4 sau A 3), pe care sunt atașate minicărțile care cuprind cele mai importante elemente ale unei teme sau, în cazul nostru, ale unei opere literare. Este o metodă atractivă, deoarece are multe imagini, sunt folosite diferite tehnici ale picturii (culori vii și variate), cartonașe, puzzle, cărțile, toate elementele putând fi decupate, colorate,

colorate, lipite și, aspectul cel mai important, ordonate, contribuind astfel inclusiv la formarea abilităților organizatorice ale copilului. De asemenea, am selectat, pentru cei care ar dori să încerce să utilizeze această metodă câteva creații originale realizate de noi și care, sperăm, că vor fi apreciate de cititorii revistei „Laboratorul de idei”. Printr-o fericită coincidență, la propunerea doamnei Marinela Rusu, responsabil CDI, Maia a fost de acord să ofere câteva proiecte de tip lapbook Centrului de Documentare și Informare al școlii noastre. Le găsiți acolo, în original.

Vă invităm însă, până veți ajunge la CDI, să vă răsfațați urmărind cu atenție modelele oferite pentru voi cu drag de Maia.

Etape ale realizării unui lapbook:

- Stabilirea temei (cartea propusă pentru lectură);
- Alegerea unui format (A4, A3) și crearea coperților;
- Pregătirea instrumentelor de scris (pagini colorate, creioane colorate, lipici, imagini / desene, citate etc.);
- Crearea „ferestrelor” / a „folderelor” (cercuri, triunghiuri, pătrate, plicuri, flori etc.);
- Scrierea conținutului (rezumatul cărții pe capitole, fișe de dicționar, fișe de citate, fișa cărții, date despre autor, impresii despre carte etc.);
- Alegerea unei scene relevante pentru temă și realizarea unui desen sau a unei machete;
- Prezentarea în fața clasei a lapbook-ului realizat.

Acesta este un instrument eficient de învățare ce încorporează activități educative care pot însoți orice lecție/ activitate, o broșură interactivă folosită pentru a revizui cunoștințele, un portofoliu de colectare de mini – cărți, clape și materiale de afișare pliate, care oferă un spațiu interactiv de desene, povești grafice, diagrame, benzi desenate, întrebări și răspunsuri, curiozități din orice subiect studiat, adunate, lipite și creativ afișate, o creație originală, diferită în funcție de creator și de subiect. Avantajele sunt evidente:

- ✓ un „portofoliu pliabil”;
- ✓ prietenos, prin culorile și formele lui variate;
- ✓ este mai puțin plictisitor;
- ✓ folosește multe instrumente de lucru;
- ✓ permite o abordare transdisciplinară a unei teme;
- ✓ poate fi recitit, dar și completat, oricând se revine asupra lecturii;
- ✓ poate păstra în ordine o mulțime de lucruri mărunte;
- ✓ ajută la formarea abilităților organizatorice ale copilului;
- ✓ stimulează creativitatea și sensibilitatea elevilor;
- ✓ este „o carte de vizită” a lecturilor elevilor care le ridică stima de sine.

Bibliografie:

<https://edict.ro/lapbook-ul-o-metoda-educationala-interactiva-inovativa-si-de-actualitate-in-vederea-dezvoltarii-de-competente/>

Încercați, veți vedea că merită, mai ales dacă vă propuneți să realizați proiecte originale, creative și atractive!

Andreea Bâra, Francesca Lorinczi, Tudor Trif,
clasa a VI-a

Good bye! Auf Wiedersehen!

Au trecut patru ani.

*Patru ani de încercări,
experiențe noi și vise împlinite.*

*Viitorul se deschide în fața
noastră. Pornim la drum cu
speranța și încredere.*

**Clasa a VIII-a B
diriginte: prof. dr. Melina Popa**

Este foarte greu să descrii patru ani de gimnaziu în câteva cuvinte. Pot spune doar că gimnaziul este un carusel plin de emoții, în care cunoști persoane minunate și de multe ori poți lega prietenii care durează o viață întregă. Le mulțumesc celor care mi-au fost alături și la bine și la greu și le doresc să ajungă ce își doresc! Nu în ultimul rând, le mulțumesc profesorilor care ne-au fost alături! Ne vedem la liceu! **Andrei M.**

Am aflat ce înseamnă colegialitatea, prietenia adevărată. Am cunoscut persoane de o valoare morală incredibilă, prieteni de încredere și foarte inteligenți. Cadrele didactice au fost înțelegătoare începând cu doamna dirigintă. Deoarece pe mulți îi consider prieteni buni, le urez mult succes în continuare. **Bogdan C.**

Gimnaziul... o perioadă frumoasă și plină de clipe frumoase. A fost minunat să cunosc copii noi, de vârsta mea, alături de care mi-am petrecut timpul învățând și distrându-mă. **Antoni B.**

Am învățat multe lucruri în acești ani. Am învățat să fim o clasă unită și să ne luăm apărarea unul altuia, doamna dirigintă, fiind alături de noi și luptând pentru noi să ajungem o clasă foarte bună. Am avut și momente bune, dar și rele și așa da orice să mă întorc din nou la început, în clasa a V-a. Niște ani minunați care vor rămâne mereu în amintirea noastră! **Miruna G.**

Au fost cei mai aventuroși din punct de vedere emoțional și fizic. Am avut plăcerea de a-mi face prieteni noi și de a merge în excursii. Sunt foarte mândră de mine și de toți colegii mei pentru progresele pe care le-am făcut împreună datorită profesorilor care ne-au susținut și încurajat. **Daria B.**

Cei patru ani de gimnaziu au fost minunați! Din păcate, nu am putut participa la multe proiecte din cauza pandemiei, dar măcar am avut parte de excursii în clasa a V-a. **Ianis F.**

Gimnaziul este un pas important în viața oricărui copil, persoane noi, școală nouă etc. Și mă bucur că am fost aici, în C.N.G.L. Bruscu, totul pare real și realizez în fiecare zi că o să îmi fie dor de anii aceștia, de la orele de dirigentie în care râdeam cu toții, până la orele de la opt dimineața când adormeam sau de proiectele făcute în CDI. Nu știu cum poți să spui la revedere unor persoane de care nu vrei să te desparți, dar presupun că o să aflu. **Alicia F.**

Oricând voi privi la anii de gimnaziu, sunt sigură că îmi voi aduce aminte cu drag de toate momentele frumoase petrecute alături de profesorii, colegii și prietenii mei. Astfel, cei patru ani de zile, aș putea să îi rezum în patru cuvinte: educație, prietenie, maturizare și evoluție. **Andreea M.**

Cei patru ani petrecuți în Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu au trecut foarte repede. Cel mai mult mi-a plăcut colectivul clasei noastre și profesorii înțelegători. În fiecare zi râdeam la glumele colegilor și mă distram cu ei și sper ca anii de liceu să fie la fel. **Medeea S.**

Pot spune că această experiență mi-a schimbat viața pentru totdeauna. Multe amintiri frumoase legate de colegi, profesori și materii mi-au rămas întipărite în minte. Și ce este mai frumos decât să îți faci cele mai neprețuite amintiri în cea mai bună școală din oraș: Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu? **Titus B.**

Ultimii patru ani de școală îmi provoacă un mix de sentimente când privesc înapoi. Este o perioadă aparte și importantă a vieții, sunt amintiri pe care nu greu le voi putea uita. **Angelina F.**

Au revoir! La revedere!... gimnaziu

Intrarea la CNGL a fost un pas important pentru mine. Acest sentiment l-am avut din clasa a V-a și încă îl mai am. Faptul că am schimbat școala din clasele I-IV însemna că voi avea, în mare parte, colegi noi. Acest lucru nu mi-a plăcut, căci am cunoscut niște oameni extraordinari în fiecare coleg sau profesor pe care l-am avut, chiar dacă am avut neînțelegeri uneori. Am reținut mereu doar momentele frumoase, așa că nu am uitat și nici nu voi uita meciurile de fotbal din curtea școlii, nici excursiile din clasa a V-a, nici activitățile de la CDI alături de doamna bibliotecară, cu atât mai puțin pe prietenii care mi-au fost alături la nevoie și pe profesorii care au încercat întotdeauna să scoată ce este mai bun din noi, aici menționându-le în mod special pe doamnele profesoare de matematică și de română, alături de doamna dirigintă, care ne-a ajutat să trecem peste situațiile dificile, arătând că este bine să fim uniți. Sper să am ocazia să rămân aici și la liceu și să mă reîntâlnesc cu cei cu care am împărtășit momente atât de frumoase în gimnaziu. **Daniel P.**

Acești ani au fost minunați. Am legat multe prietenii, am învățat o mulțime de lucruri interesante și am avut parte de experiențe unice alături de colegii mei de clasă simpatici. Sunt foarte fericit și recunoscătoare că mi-am petrecut cei patru ani de gimnaziu aici. **Adina S.**

Am cunoscut persoane noi care mi-au devenit în timp prieteni. Am învățat că școala nu este la fel de ușoară ca înainte și că trebuie să muncești pentru a avea rezultate. M-am bucurat de fiecare moment petrecut în activități școlare, însă regret faptul că pandemia a furat o parte din acestea. Am trecut prin momente fericite de-a lungul celor patru ani și doresc să le mulțumesc tuturor colegilor și profesorilor care m-au ajutat pentru a deveni omul care sunt acum. **Alexandra T.**

Mă bucur că fac parte din clasa a VIII-a B din CNGL. :-) **Sabin T.**

Gimnaziul a însemnat mult pentru mine. În acești ani am învățat multe lucruri, dar mi-am făcut și o mulțime de prieteni. **Denis S.**

Mi-am descoperit pasiunile și domeniul în care aș vrea să continuu. Datorită profesorilor am dobândit cunoștințe nemaipomenite. Mi-am făcut mulți prieteni și din alte clase, trăind momente amuzante. **Andrei T.**

Am multe amintiri frumoase, am învățat multe lucruri, am avut parte de mulți prieteni și m-am distrat de minune. A fost o experiență extraordinară pe care nu o voi uita niciodată. **Nicolas C.**

Am format o conexiune puternică cu colegii mei și mă bucur că am avut ocazia să îi cunosc. Îmi voi aduce aminte cu drag de această perioadă, iar momentele pe care le-am trăit vor rămâne mereu în gândul meu! **Gabriela Ș.**

Am format multe legături strânse cu persoanele pe care le-am întâlnit zi de zi. Simt că aceste legături vor fi pe durată lungă, amintindu-mi cu drag de colegii mei. Profesorii au fost foarte înțelegători cu noi toți și ne-au învățat lucruri care ne vor ajuta în viață. Pe de altă parte, doamna dirigintă a fost bună cu noi și când era vorba de glume, glumea cu noi, dar când era vorba de lecții era destul de severă. **Alisia F.**

Matematica e simplă, trebuie doar să o înveți. Mai bine 2 de 10 decât 10 de 2. **Luca I.**

Mi-am făcut o mulțime de prieteni noi și am trăit o sumedenie de întâmplări plăcute. Pe parcurs, mi-am dat seama că școala este mai mult decât niște ore pierdute. Au fost anii pe care nu o să îi uit vreodată! **Andrei Ș.**

Clasa a VIII-a B a fost familia mea de la școală, unde toți te ajută și unde te simți bine. Cei mai frumoși ani din viața mea și cei mai interesanți ani pe care un copil îi poate avea. **Eduard I.**

Cei patru ani de gimnaziu au fost anii în care toți ne-am maturizat și ne-am schimbat. Avem multe amintiri frumoase, amuzante și distractive din această perioadă. Sunt ani care vor rămâne mereu în suflet ca o amintire plăcută. **Denisa H.**

Este cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Consider că am învățat multe lucruri, unele mai bune, altele mai puțin bune, dar ne-am distrat pe cinste, alături de colegi și de doamna dirigintă. Sper să petrec astfel de clipe și la liceu. **Iulia Ș.**

Amintirea mea preferată este turneul de baschet organizat între școli, din clasa a VI-a. Deși nu ne-am calificat la o etapă superioară, ne-am distrat în timpul competiției și ne-am bucurat de experiență. **Andrei P.**

A fost o perioadă frumoasă! Profesorii au fost foarte înțelegători cu noi și am reușit să ne înțelegem foarte bine. Au avut loc mici conflicte, dar am trecut peste ele fără griji. **Robert R.**

Am multe amintiri cu cei mai buni colegi și cu cei mai răbdători profesori. Am devenit o clasă unită, care cooperează, care se distrează... pur și simplu suntem ca o familie. Mi-aș dori să fim din nou în clasa a V-a, când eram micuți pentru a putea crește din nou împreună. **Daria G.**

Au fost patru ani plini de amintiri frumoase alături de colegi și profesori extraordinari. **Robert C.**

Rugăciunea - Floarea Dorului de Dumnezeu, a martirului Șofronie

„Avem un Rai de sfinți, în temniți dați la moarte și aruncați în groapă neștiuți. Dar astăzi dând pământul la o parte ies moaște sfinte-n zeghe grea de deținuți.”

(„Avem o țară” de Radu Gyr)

Coordonator: prof. Anca Munteanu

Joi, 19 noiembrie 1942

Astăzi este ziua mea. Am împlinit 32 de ani, dar nu toate zilele de naștere sunt fericite. Deja de câteva luni lupt ca spion împotriva sovieticilor. Au comis crime grele împotriva poporului nostru, dar și împotriva fraților mei. Au capturat mulți alți spioni români drept prizonieri, dar eu am avut noroc și m-am ascuns la timp.

Abia aștept să mă întorc acasă, să îmi revăd draga mea familie. Ar trebui să nu mai scriu, căci se înserează și frigul se întetește. Stelele par oțelite pe cer, atât de frig s-a făcut. Continui mâine, pentru că e timpul să dorm, după o zi lungă și ostenitoare. Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu că are grijă de mine și că îmi dă putere. Facă-se Voia Sa!

Vineri, 20 noiembrie 1942

Noaptea asta am avut un vis neobișnuit. Se făcea că eram într-o cameră luminoasă și dintr-o dată aud un glas ce-mi spune: „Șofronie, nu te lepăda de Mine, căci răsplata-ți va fi de o mie de ori mai mare”. S-a petrecut o minune atunci, am simțit că a fost vocea Domnului. Pesemne că trebuie să fiu pegătit pentru orice s-ar întâmpla, chiar dacă mă va costa propria-mi viață.

Sâmbătă, 21 noiembrie 1942

Am atâtea de scris, dar trebuie să fiu foarte atent, deoarece o mare nenorocire s-a lăsat asupra mea. Eu și prietenul meu, Ioan, am fost capturați de ruși. Am putut să-mi păstrez jurnalul, fiindcă l-am ascuns bine și nu l-au găsit. Sunt în tren, în drum spre nicăieri, căci nu știu unde ne aflăm.

Dar vai, bietul de Ioan, mi-e atât de milă de el! Stă și tremură, plângând și repetând: „Cu ce ți-am greșit Doamne, de am parte de așa o soartă? Ce se va alege de familia mea, de scumpii mei copii?”. Și eu mă tem de ce se poate întâmpla, dar îmi pun credința în Atotputernicul, căci El va decide soarta mea. Eu voi continua să mă rog pentru toată lumea.

Sâmbătă, 28 noiembrie 1942

Îi mulțumesc Maicii Domnului că îmi dă putere să rezist și să mă rog. Nu am mai băut apă de 2 zile, iar când primesc mi-o aruncă pe mine, astfel încât trebuie să beau din căușul palmei. Nici mâncare nu am mai primit de 3 zile, dar suport totul, deoarece rugăciunea mi-a devenit hrană sufletească și singura alinare. Mă rog de dimineața până seara. Chiar dacă am fost prins și bătut de câteva ori. Și noaptea mă rog, când toată lumea doarme. Mă rog pentru ceilalți prizonieri, ce se află în tren și pățimesc împreună cu mine, pentru familia mea, ce sigur îmi duce dorul, pentru mine, ca să pot face față chinurilor, și nu în ultimul rând, pentru santinelele ce ne păzesc, Dumnezeu să le ierte, căci nu știu ce fac.

Sâmbătă, 5 decembrie 1942

Am ajuns la destinație, un loc geros și plin de suferință. Lagărul Oranki, unde, ca să ajungem, a trebuit să mergem în șiruri indiene, îmbrăcați doar cu niște haine subțiri și zdrențuite. Dar întâmplarea face că stau în aceeași celulă cu Ioan, prietenul meu. S-a mai liniștit, acum îi citesc zilnic versete din Biblia pe care am primit-o de la un alt deținut și pe care am ascuns-o sub pernă, că de-ar fi găsită de paznici, aș fi torturat.

Joi, 7 ianuarie 1943

Sunt atât de fericit, căci Dumnezeu mă ajută să îndur atâtea. Mă rog neîncetat, iar de fiecare dată când primesc mâncare de la santinela îi zâmbesc, chiar dacă ea mă privește cu silă. Tot timpul când primesc o nouă sarcină mă simt ca cel mai bucuros om din lume, Domnul mi-a ascultat toate rugăciunile.

Miercuri, 3 februarie 1943

În această dimineață, toți cei din lagăr au primit vestea: „Vin comuniștii”. Ioan s-a bucurat nespuse de mult, întrucât avea să-și revadă familia, dar eu nu voi pleca, căci i-am promis lui Hristos că o să mor pentru El. În aceste momente grele, natura omului, neîmblânzită de rugăciune, ar fi în stare de orice pentru a ieși din infern.

Aceasta este ultima dată când îți voi scrie, jurnalule, pentru că eu o să rămân aici și voi muri pentru Hristos.

Martți, 27 iulie 1943

Ce minuni face vara în sat! De ar fi și Șofronie aici, Dumnezeu să-l odihnească, ce s-ar mai bucura. Dar sunt sigur că el este mult mai fericit decât mine, căci el este un martir acum. Când bolșevicii au intrat la noi în celulă și ne-au întrebat „Vreți să veniți cu noi?”, eu nu am mai stat pe gânduri și am spus pe nerăsuflăte „Da!”, chiar dacă a trebuit să devin ateu.

Șofronie era, însă, de altă părere. El a spus pe un ton clar: „Nu, eu nu o să vin. Eu nu mă voi lepăda de Hristos și de țara mea”. În acel moment, parcă i s-a lumnat fața și, zâmbind ca un copil, mi-a spus: „Eu o să mă rog pentru tine, Ioan”.

Ce milă mi-e de el! A fost un bărbat foarte inteligent, citea ziarele pentru ceilalți săteni și le scria scrisorile, știa și multe limbi străine. Și ce voce frumoasă avea când cânta la biserică, o voce de înger! Era și foarte chipeș și înalt, iar părul lui creț era atât de deosebit! Dumnezeu să-i dăruiască răsplata la cât a îndurat, căci sângele apă nu se face.

Epilog

Am scris acest jurnal în amintirea străbunicului mei, Șofronie, ce a murit în lagărul Oranki pe data de 10 februarie 1943, deoarece el a murit pentru Hristos, devenind astfel mucenic. Dar acesta nu este doar povestea lui Șofronie, ci a miilor de soldați români ce au pățimit în lagărele comuniste. Sunt mândră că am așa un străbunic.

Andreea Bâra, clasa a VI-a A

CĂLĂTORIE PRIN UNIVERS

(introducere în cercetarea documentară)

Proiect clasa a VI-a A

Coordonatori: prof. Raluca Filip, bibliotecar Mainela Rusu

Cosmosul este un loc fascinant pentru om datorită complexității și misterelor sale.

Explorarea spațiului de către om aduce cunoaștere și deschide calea spre un "fantastic real", ducând astfel imaginația dincolo de limite. Zborul omului în văzduh și dincolo de cer a fost un vis al fiecărei epoci din istoria omenirii, vis ce astăzi este o realitate. Imaginația, curajul, știința, cercetarea, tehnologia și pasiunea au dus omul printre miliardele de trilioane de stele ale Universului, fapt colosal.

Cu toate acestea, să nu uităm că în spațiu lacrimile rămân pe obraz, iar muzicalitatea sunetelor iubite de pământeni nu există.

prof. Raluca Filip

Pedagogia de proiect în activitățile CDI

Toamna anului 2021 a însemnat pentru noi un nou început. După doi ani de pauză forțată, au reînceput activitățile/proiectele în CDI. De data aceasta, solicitarea a venit din partea doamnei profesoare Filip Raluca, diriginta clasei a a VI-a A. Deoarece era prima experiență de acest gen pentru elevi, am căutat o tematică originală și incitantă. Ne-am oprit la astronomie, deoarece studiul cerului a fascinat oamenii din cele mai vechi timpuri. În plus, este un domeniu care aduce permanent ceva nou, iar împletirea acestuia cu literatura, arta plastică și creativitatea umană nu pot produce decât rezultate incitante pentru oricine.

Am ales ca mod de lucru pedagogia de proiect, o metodă didactică atractivă și prietenoasă prin care elevii pot deprinde competențe info-documentare, un mod plăcut prin care pot descoperi lumea cărții dar și resursele pe care le oferă Centrul de Documentare și Informare.

Ce am învățat?

- ✓ Să ne orientăm în spațiile CDI și să găsim publicațiile necesare la raft;
- ✓ Să utilizăm enciclopedii și dicționare;
- ✓ Să extragem informații dintr-un document;
- ✓ Să comunicăm într-un mod eficient și armonios;
- ✓ Să prelucrăm informația și să o redăm într-o formă nouă și interesantă.

Elevii și-au exersat creativitatea și abilitățile practice, au făcut legătura cu noțiunile învățate la limba română, cu noțiunile extrase din cărțile citite sau cu informațiile dobândite prin mijloace media.

Am călătorit împreună prin univers, am aflat cum sunt alcătuite stelele și constelațiile, am pășit pe Stația Spațială Internațională, am luat contact zeii, dar și cu civilizațiile extraterestre, am desenat cu pulbere de stele și am descoperit că viața pe Marte este frumoasă.

Responsabil CDI - Marinela Rusu

Viața în Univers

Marte în anul 42069

În anul 39469, Amogus a început activitatea de invadare a Universului, începând cu planeta Pământ. A doua victimă a fost Jupiter în anul 41589.

Acum în anul 42069, expansiunea clingonienilor a cuprins întreg Universul. Ultima reședință a oamenilor este Marte, planeta pe care pământenii au fost nevoiți să se retragă în urmă cu mai bine de 2000 de ani. Au mai rămas puțini supraviețuitori.

Vor reuși aceștia să-și păstreze căminul?

(Călin Vircolacu)

Întâlniri de gradul 0

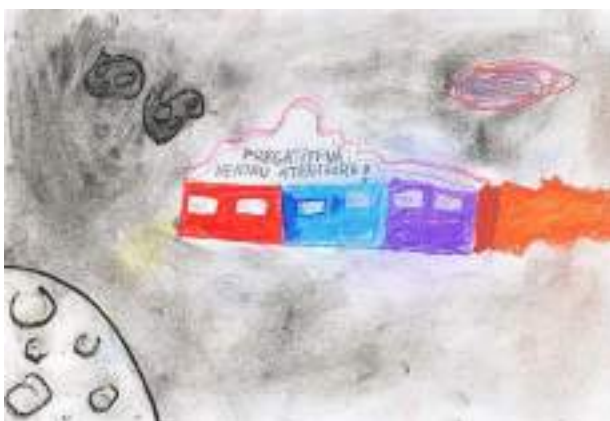
(Ștefan Mohanu, Tudor Armenean)

Călătoria prin Univers

Pregătirea pentru aselenizare.

(Miruna Boldea)

Stația Spațială Internațională. Cel mai mare proiect spațial al zilelor noastre.

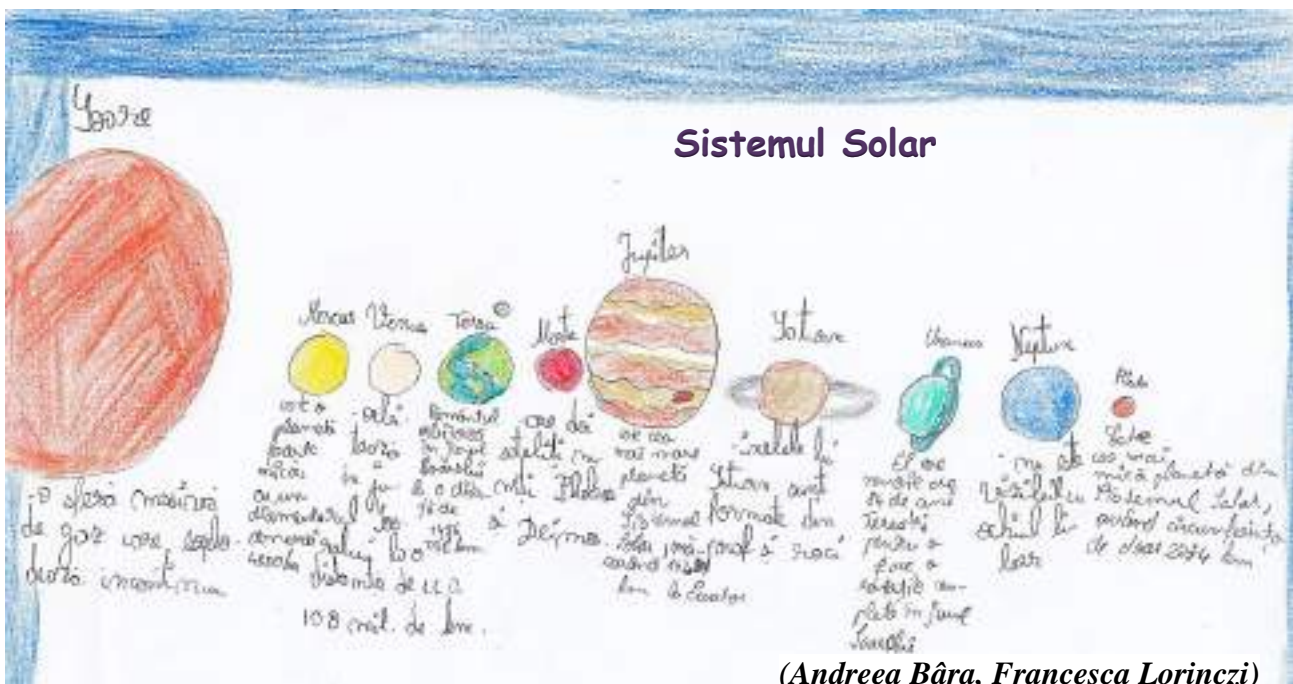
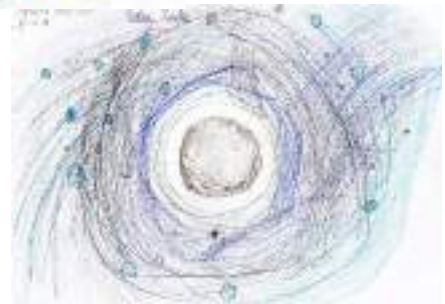
(David Buta, Edy Ludoșan)

Calea Lactee

Galaxia „Calea Lactee” conține miliarde de stele. Pe cerul nopții, ea are aspectul unui nor luminos. Numele constelației a fost dat de vechii greci, datorită aspectului său - lăptos și cețos. Ei au creat chiar și o legendă conform căreia Zeus l-a pus pe Hercule, fiul său nelegitim, la pieptul soției sale, Hera, în timp ce aceasta dormea. Copilul a mâncat cu poftă, dar Hera s-a trezit, l-a respins și laptele ei s-a împrăștiat pe cer. **(Radu Bokor)**

Găurile negre – artă abstractă

(Andreea Bâra)

(Andreea Bâra, Francesca Lorinczi)

Planetele

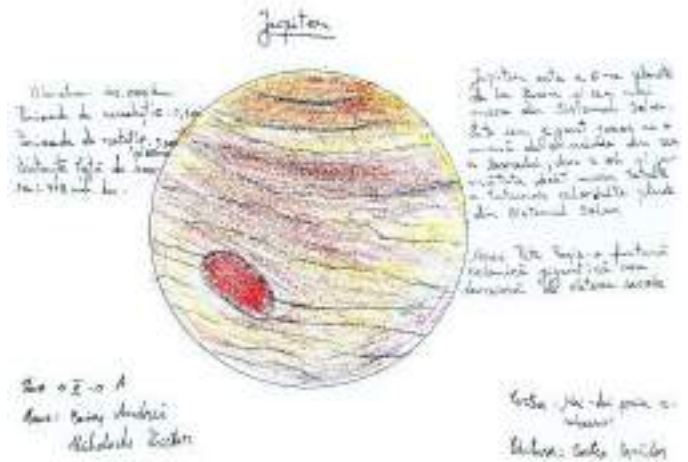
Ce știm despre Jupiter?

Jupiter este a cincea planetă de la soare, cea mai mare din Sistemul Solar și este formată din gaz.

Marea Pată Roșie care se poate observa pe suprafața sa este o furtună ciclonică gigantică care durează de câteva secole.

Are propriul său sistem solar format din 67 de sateliți și poate fi văzută cu ochiul liber în nopțile senine.

(Andrei Băiaș, Victor Mihalache, Karina Roșianu)

Venus, o planetă uimitoare

A doua denumire a planetei Venus este Luceafărul și este a doua planetă de la Soare. Poartă numele unei zeițe romane, zeița iubirii și a frumuseții. Văzută de departe, este luminoasă, strălucitoare, dar suprafața sa este străbătută de furtuni ucigașe.

În astrologie este considerată o planetă benefică, cu influență directă asupra vieții.

(Reina Macrea)

Neptun

Neptun este a opta planetă de la Soare. Este prima planetă descoperită prin calcule matematice. Are treisprezece sateliți cunoscuți și este planeta zodiacului Fecioară.

(Andreea Trâmbițaș)

Ce știm despre Saturn?

Saturn este:

- Un gigant gazos cu o rază medie de aproximativ de nouă ori mai mare decât cea a Pământului;
- A șasea planetă de la soare;
- Cunoscută pentru inelele sale spectaculoase;
- Saturn are culoarea galben pal datorită cristalelor de amoniac din atmosfera sa superioară;
- Inelul care o înconjoară este compus în cea mai mare parte din particule de gheață și praf cosmic;
- Planeta a fost descoperită de Galileo Galilei în anul 1610;
- Densitatea planetei este mai mică decât cea a apei. Dacă am pune planeta Saturn într-o vană gigantică plină de apă, ar pluti.

În mitologie: în mitologia romană, Saturn este considerat zeul semințelor și al recoltei, unul dintre cei mai importanți zei din panteon (avea același rang cu Jupiter). Romanii au dedicat ziua de sâmbătă acestei zeiță: „Saturni dies” (Ziua lui Saturn).

În astrologie: planeta Saturn este planeta Capricornului și a Vărsătorului (până la descoperirea lui Uranus).

În perioada medievală, Saturn este o planetă care aduce necazuri, moarte și boală. Simbolul planetei este „Semiluna de sub cruce”.

(Diana Stoica)

Saturn

(Patrick Bucur, Andrei Datcu)

Cu mult timp în urmă, sus, pe boltă, în vastul Sistem Solar, Pluto, Marte și Venus erau aliniată perfect... pe Pământ parlamentarii greci discutau și negociau cu membri Senatului Roman... jos, în întunecata Lume Subpământeană, Ares, Afrodita și Charon vâsleau pe feribotul ce traversa Râul Styx, spre palatul lui Hades...

- E mult război deasupra noastră, a murmurat Ares. După ce l-am învins pe Cronos, s-a dezlănțuit haosul.
- Și tu ești singurul în măsură să-l oprească! a replicat Afrodita. De aceea, în această noapte, când planetele noastre sunt aliniată, trebuie să eliberăm sufletele judecătorilor de la curtea lui Hades.

Charon tăcea și își număra tacticos drahmele de aur. Pentru prima dată de la înfrângerea titanilor, un rânjet ștrengăresc îi înflorea pe chip, în umbra glugii sale negre ca noaptea.

La castel, în Sala Tronului, Hades stătea îngândurat în jilțul lui de fildeș. La dreapta lui stătea Persefona, soția lui, iar la stânga stătea Demetra, mama Persefonei.

- Stăpâne, zeii sosesc, a șoptit Persefona.
- Să intre, mormăi Hades.
- O vreme n-o să mai avem liniște pe-aici, acum că planetele sunt aliniată, a oftat Demetra, molfăind turtă dulce.

La suprafața Pământului, Parlamentul grec și Senatul Roman făceau negocieri la Acropolele Atenei. Socrate, în toga lui albă, studia prin telescop cerul presărat de stele.

- Planetele sunt aliniată, domnii mei! A exclamat el. Să facem pace, în numele înfrângerii crudului Saturn.

Iulius Cezar s-a ridicat și i-a strâns mâna înțeleptului grec, strigând:

- Pacea să se coboare asupra noastră. În seara aceasta, zeii vor fi cu noi!

În slava cerului, Zeus stătea aplecat deasupra Pământului, Cu Balanța Aurie a Dreptății în mâna dreaptă. Atena, Hefaios și Hermes stăteau adunați în jurul lui, așteptându-i următoarea poruncă.

- Zei și oameni! A tunat Stăpânul Cerului. În această noapte, când Universul ne este favorabil, Saturn va deveni planeta mea! Chemați cronicarii să consemneze aceste întâmplări, chemați înțelepții să descifreze tainele Universului, chemați meșterii să facă statui care să înfățișeze măreția mea! De acum, pacea va domni pe întreaga planetă Pământ!

Și totul s-a îndeplinit după voia lui Zeus...

(Alexandru Dinu Priporeanu, Cristian Băilă)

Viața pe Marte

Noile informații descoperite de astronomi arată că Planeta Roșie a avut la un moment dat ingredientele necesare vieții. La doar cinci centimetri adâncime, într-un crater, au fost găsiți compuși organici. Se pare că această zonă a fost la un moment dat albia unui lac. Sunt cele mai puternice dovezi că pe Marte a existat viață.

Există și păreri conform cărora prezența acestor compuși organici nu au o explicație biologică așa că subiectul rămâne deschis. Probabil viitoarele descoperiri vor desluși adevărul.

(Alexandru Dinu Priporeanu)

Din cărțile noastre preferate...

Benzi desenate

(Alexia Mateescu, Ruxandra Neacșu)

Bibliografie selectivă:

1. **Goldsmith, Mike** – *Călătorii. Spațiul cosmic*: București, Editura RAO, 2017
2. **Kunnas, Mauri și Kunnas, Tarja** – *Hai-hui prin univers*: București, Editura Cartea Copiilor, 2012
3. **Presură, Cristian** – *O călătorie prin Univers. Astrofizica povestită*: București, Editura Humanitas, 2019
4. **Schttenhelm, Klaus M.** - *Stele și constelații pe înțelesul tuturor*: Oradea, Editura Casa, 2017
5. **Tyson, N.D.** – *Astrofizica pentru copiii grăbiți*: București, Editura Pandora Publishing, 2019

**Selecție și prezentare: responsabil CDI,
Marinela Rusu**

Interviu cu doamna profesoară Maria-Daniela Pănăzan Lorinczi, membru al Uniunii Scriitorilor din România

Spuneți-ne câteva cuvinte despre dumneavoastră și ...ce anume v-a determinat să deveniți profesoară de română?

Predau în învățământul preuniversitar de aproape 24 de ani. Am absolvit Facultatea de Litere din Cluj-Napoca, specializarea Limba și Literatura Română - Limba și Literatura Franceză, în anul 1998. Am urmat și alte forme de învățământ, dar am rămas la catedră, fiindcă îmi place mult. De când eram elevă în gimnaziu visam să ajung profesoară. Am văzut mereu în această profesie nobilă o formă de existență fascinantă, fiindcă, pentru mine, literatura înseamnă viață. Profesoara de Limba și Literatura Română din gimnaziu, Maria Frățilă, mă impresiona prin felul cum ne explica tainele gramaticii. Cred că faptul că mă ruga să rămân în pauze cu acei colegi care nu înțelegeau lecțiile m-a determinat să aleg această profesie. Eram foarte fericită dacă reușeam să-i ajut pe colegi să învețe lecțiile. Apoi, în liceu, m-am întâlnit cu un Om extraordinar, doamna profesoară Silvia Pop, care mi-a marcat viața și pe care am considerat-o „a doua mamă”. Mi-a revelat universul fascinant al literaturii și având-o mereu alături, am început un drum frumos, pe alocuri anevoios, dar care mi-a adus multe bucurii.

Interviu realizat de:

- **Vanessa Cotruș**
- **Alexia Savu,**
clasa a VI-a B

Am aflat că sunteți membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Sibiu. Cum se „înțeleg” profesoara și diriginta cu actul scrierii?

Cred că pot vorbi despre o fericită completare a misiunii de dascăl pe care literatura o umple cu frumos. Sunt, înainte de toate, profesoară. Am devenit membru al Uniunii Scriitorilor în 2007. Am publicat 15 cărți de autor și alte 7 în calitate de coautor. Preocuparea esențială este legată de istoria și analiza poeziei religioase. Scriu cu drag, cu plăcere. Iar în școala noastră ne bucurăm să avem invitați colegi scriitori. Am avut întâlniri culturale cu Nicolae Băciuț și cu Liliana Ursu, la care au participat mai mulți copii pasionați de lectură. Pentru mine sunt foarte importante activitățile pe care le desfășor la școală. Mă bucură cel mai mult faptul că pot ajuta copiii (așa ca voi) să descifreze tainele literaturii și ale gramaticii. Este, pentru mine, o permanentă întoarcere în copilăria cea plină de farmec și candoare. Îmi place să fiu dirigintă, pentru că am șansa de a cunoaște, altfel, copii minunați, așa cum sunteți voi acum.

... Pentru mine, elevii sunt florile pentru care devin responsabilă...
Bucurați-vă de toate darurile pe care le-ați primit de la viață!

Le puteți da două sfaturi elevilor care vor să devină profesori de română?

Ce-aș putea să le spun? Să citească și să studieze mult ca să poată să-i învețe pe alții, dar mai ales să rămână în sufletul lor copii, fiindcă așa vor putea să le fie aproape elevilor și, în același timp, să își păstreze nealterată pasiunea pentru Limba și Literatura Română. În „calea” vieții (cum ar spune Lucian Blaga) se ivesc, uneori, și obstacole, neajunsuri, probleme. Alexia, mă întrebai dacă am trăit dezamăgiri și împliniri. Da, și eu am avut nemulțumiri. În călătoria noastră este nevoie de perseverență, dar și de încredere că putem trece peste orice obstacol. Cel mai bun învățător este, câteodată, eșecul. Dar am avut mult mai multe bucurii și atunci, fără îndoială, mă gândesc doar la oamenii buni și la evenimentele frumoase, de înălțare sufletească. Liniștea launtrică și sănătatea sunt mai importante decât orice altceva în această viață.

Ne puteți spune câteva lucruri care vă impresionează la elevii dumneavoastră?

În celebra opera „Micul Print”, Antoine de Saint-Exupéry spunea, metaforic: „*Limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot să pătrundă-n miezul lucrurilor. Numai timpul împărțit cu floarea ta face ca floarea ta să fie atât de prețioasă. [...] Devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai îmblânzit. Tu ești răspunzător pentru floarea ta.*” Pentru mine, elevii sunt florile pentru care devin responsabilă. Timpul pe care-l petrecem, împreună, la școală, este unul al învățării, al studiului, al lecturilor, al frumuseții.

Iar când elevii cu care petreci acest timp prețios din viață te cuceresc prin entuziasmul lor, prin sufletul curat, prin energia debordantă, prin fair-play și empatie, atunci sunt cu adevărat fericiți. Am avut mereu copii excepționali și mă gândesc acum, scriind aceste rânduri, că întâlnirile noastre nu sunt deloc întâmplătoare. Nu doar profesorii dăruiesc elevilor, ci și aceștia dau putere și încredere dascălilor. Cred că acești copii extraordinari mă ajută și ei pe mine să-mi păstrez sufletul tânăr, îmi dau energie și optimism să merg mai departe. Mă impresionează capacitatea fantastică a elevilor de a se exprima, de a transmite, sincer și onest, trăirile lor și de a învăța de la profesori tot ce este mai bun și mai frumos. Dacă ar fi să realizez o analogie, aș îndrăzni să spun că sunt impresionată de toți copiii care știu să facă din sufletul lor și al dascălilor o școală a frumuseții. Proiectele noastre de lectură (desfășurate în cadrul atelierului de lectură și de scriere creativă „*Și cărțile au suflet*”), activitățile extrașcolare, orele de literatură și de dirigenție, pline de farmec, evidențiază elevii care sunt creativi, minunați, sinceri și mereu dornici de a ști cât mai multe lucruri interesante.

Un gând de final...

Adevăratul scop al vieții este să fim fericiți. Deci, fiți fericiți! Bucurați-vă de toate darurile pe care le-ați primit de la viață!

Vă mulțumim!

A fost o adevărată plăcere să povestesc cu voi. Și eu vă mulțumesc. Sunt fericită să știu că trăim timp prețios împreună!

Proiecte CDI, 2021

(în colaborare cu *Catedra de Limba și Literatură Română, Catedra de Biologie, Catedra de Tehnologie, Catedra de Matematică, Catedra de Chimie*)

1. Parteneriat „Școala mea colorată”. Proiect regional. Organizator: Școala Gimnazială Nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

- Mateescu Andreea, clasa a VII-a B – Premiul III
- Loloiu Maia, clasa a VII-a A – Premiul I
- Ghiță Maria, clasa a VII-a B – Mențiune
- Floricioiu Angelina, clasa a VII-a A – Premiul II
- Voicu Arin, clasa a XI-a G – Mențiune
- Colectiv, clasa a V-a A – Mențiune
- Colectiv, clasa a VII-a B – Premiul II
- Colectiv, clasa a VI-a A – Premiul III
- Colectiv, clasa a XI-a G – Premiul I

2. Concursul Internațional „Jurnal de toamnă”. Organizator: Asociația Cultural – Științifică „Pleiadis”, Iași

- Colectiv, clasa a V-a A – Premiul III
- Zafiu Andreea, clasa a VIII-a A – Premiul II
- Mateescu Andreea, clasa a VII-a B – Premiul I
- Timofte Ana, clasa a VIII-a A – Premiul III
- Galea Ana, clasa a VI-a A – Premiul II
- Loloiu Maia, clasa a VII-a A – Premiul I
- Muntean Georgiana, clasa a X-a F – Premiul I
- Dima Teodora, clasa a VII-a A – Premiul II
- Lorinczi Francesca, clasa a V-a A – Premiul II
- Popescu Alexandra, clasa a VII-a B – Premiul II
- VasIU Mihai Luca, clasa a VII-a A – Premiul II
- Voicu Diana, clasa a VI-a A – Premiul II

3. Festivalul național „CDIdei în cărți”. Organizator: Casa Corpului Didactic Sibiu

Etapa județeană

- Echipa - Bâja Titus, Manolea Andrei, Cosman Bogdan, clasa a VII-a B – Mențiune
- Echipa – Șpan Gabriela, Pantiș Daniel, Stănilă Denis, clasa a VII-a B – Premiul II
- Echipa – Tămaș Rianna, Dima Teodora, Popescu Alexandra, clasa a VII-a A – Mențiune
- Echipa – Loloiu Maia, Rusu Ștefania, Stanciu Elisa, clasa a VII-a A – Mențiune
- Echipa – Goran Gabriela, Ovesia Tudor, Petrușca Giulia, clasa a X-a F – Premiul I

Etapa națională

- Echipa – Șpan Gabriela, Pantiș Daniel, Stănilă Denis, clasa a VII-a B – Premiul III
- Echipa – Goran Gabriela, Ovesia Tudor, Petrușca Giulia, clasa a X-a F – Premiul III

Echipa de redacție:

Redactor-șef:

Cristiana Damian, clasa a VI-a B

Redactor-șef adjunct:

Natalia Voic, clasa a VI-a B

Larisa Radu, clasa a VI-a B

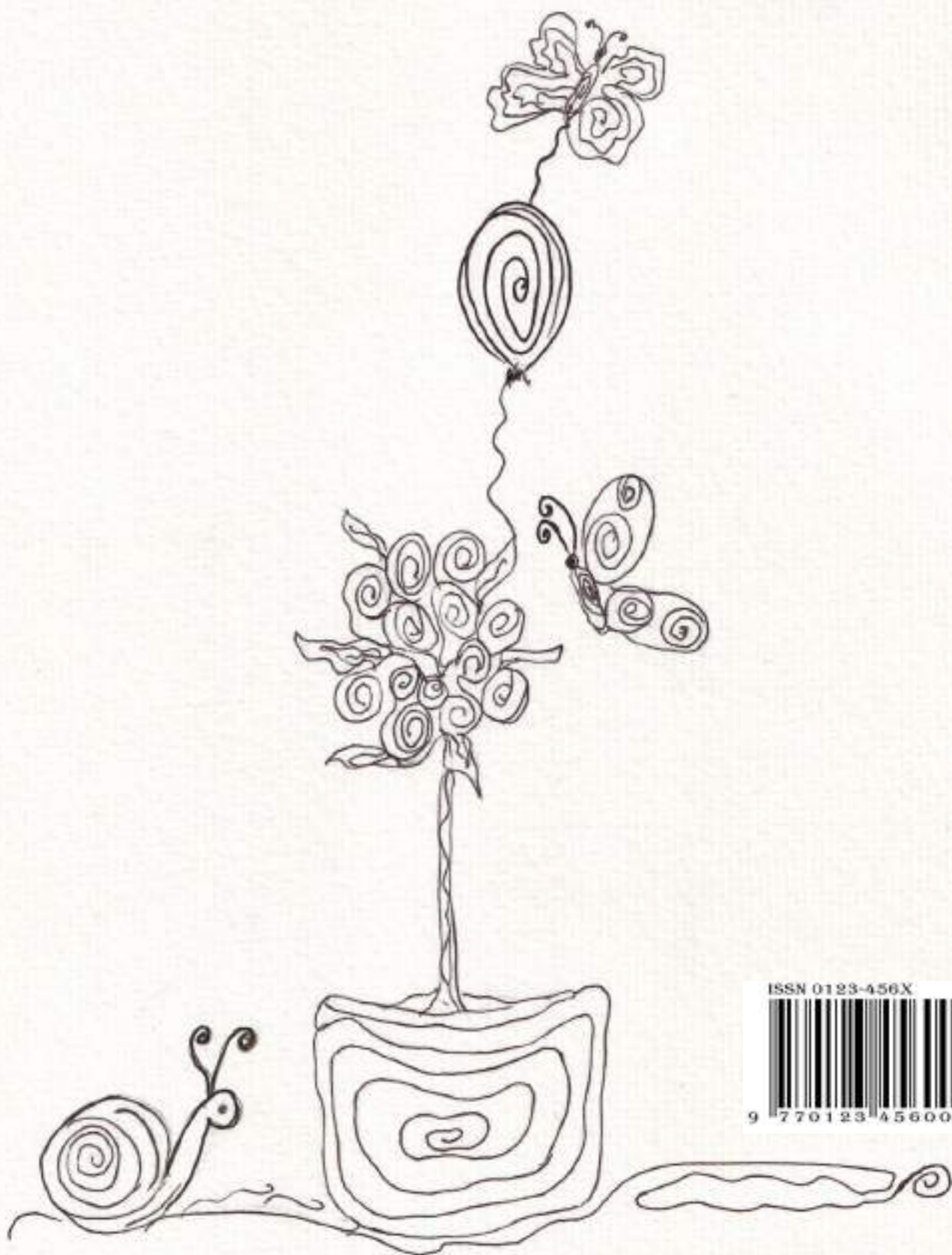
Redactor de rubrică:

Fabian Bratu-Sonea, clasa a VIII-a A

Mara Mirișan, clasa a XI E

Karina Isabella Hunyadi, clasa a XI E

Răzvan Ghiuri, clasa a XI E

ISSN 0123-456X

9 770123 456006

ISSN 2068 – 4258

Nr. 22, Ianuarie 2022